

Alexandra
ARES

Viata mea
pe net

CHIC

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Alexandra Ares, *My Life on Craigslist*

© Copyright © 2011 by Alexandra Ares

All rights reserved

© 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: colaj Shutterstock

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

ARES, ALEXANDRA

Viața mea pe net / Alexandra Ares; trad. din lb. eng. de Larisa
Copăceanu. – Iași: Polirom, 2012

ISBN print: 978-973-46-2442-3

ISBN PDF: 978-973-46-2729-5

ISBN ePub: 978-973-46-2728-8

I. Copăceanu, Larisa (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Alexandra
ARES

Viata mea
pe net

Traducere din limba engleză și note
de Larisa Copăceanu

POLIROM
2012

Absolventă a Facultății de Teatologie din cadrul UNATC București, ALEXANDRA ARES a lucrat ca redactor și realizator pentru Redacția Teatru din TVR (1992-1997), realizând zeci de emisiuni *Gong*, *Scena* și *Maeștrii Teatrului Românesc*, printre care: *Profil Victor Rebengiuc la 60 de ani* (1993), *Avignon* (1995), *Amintiri din viitor* (1997) și docudrama „*Danaidele*“ la New York cu George Ivașcu (1997). În 1998 a emigrat în Statele Unite, la New York, și a lucrat pentru diverse televiziuni, case de producție și syndicate de știri americane (1999-2005), pentru Adunarea Generală a ONU (2005) și UNDP (2006). În prezent își împarte timpul între Manhattan și București și scrie atât în limba engleză, cât și în limba română. În România a mai publicat *Exilată în trecut*, la Editura Cartea Românească, *Sam Shepard, un rebel al rigorii mortale*, la Editura Aldine și piesa bilingvă *Waking Beauty-Frumoasa adormită și trezită*, care s-a jucat într-un spectacol-lectură pe Off-Broadway și a fost distribuită în Drama Bookstore din New York. *Dream Junkies* (Visătoarele; Polirom, 2011) este primul ei roman.

Emily Thompson, o tânără plină de resurse și pasionată de arta contemporană, se mută în New York, unde își găsește un iubit artist și un loc de muncă într-o galerie de artă. Când totul merge cum nu se poate mai bine, soarta i se schimbă, rămâne fără resurse și fără sprijin și departe de ajutorul familiei. Deznădăjduită, apelează la Craigslist, un site prin intermediul căruia întâlnește diferite personaje dubioase, care îi vor aduce numai ne-cazuri. *Viața mea pe net*, roman finalist la premiul „USA Best Books“ 2011, are toate datele unei cărți îndrăznețe, în care umorul negru se împletește cu idealismul și cu optimismul timpului nostru.

Stelele și cărțile nu mint

Data: 01.04.2009, 9:17 p.m. EST

Răspundeți la: sev-rgddta-26664852@craigslist.org

Te simți depășit de mersul economiei și de viață în general? Dacă răspunsul tău este *da*, vei fi uimit de precizia consultațiilor mele astrologice și a Tarotului Rider Waite. Ceea ce vei afla îți va fi de mare ajutor pentru dezvoltarea ta spirituală și personală. Contact telefonic și pe skype. La cerere, oferim vizite la domiciliul clientului și ședințe cu cărți de Tarot alternative.

- Loc: New York, MANHATTAN
- NU trimiteți oferte de produse sau servicii drept răspuns la acest anunț

Capitolul 1

Patru fursecuri și-o înmormântare

Ieri am intrat pe Craigslist¹ și am angajat o ghicitoare în Tarot să-mi zică dacă sunt în pericol să rămân fără job. Nu-mi făceam prea multe griji, pentru că săptămâna trecută un astrolog – pe care l-am găsit tot pe Craigslist – îmi spusese că nu o să fie nici o schimbare majoră în casa a șasea, cea care guvernează profesia. Ca să fiu sigură, m-am întâlnit și cu ghicitoarea în Tarot; mi-a zis că totul va fi în regulă.

Azi m-au dat afară.

A fost o lună proastă. Toate prietenele mele au fost concediate și au plecat din oraș; s-au mutat pentru o vreme înapoi la părinți prin Missouri, Arizona, Peru sau naiba mai știe prin ce orașele de care n-a auzit nimeni în New York. A plecat și Toby, iubitul meu.

Călătorie sprâncenată!

Era cam snob și un mincinos patologic, dar îl iertam de fiecare dată – deh, doar era un mare

1. Craigslist este o rețea centralizată de comunități online în care apar diverse anunțuri, de la locuri de muncă, vânzări sau cumpărări, servicii, la matrimoniale, închirieri apartamente, evenimente, CV-uri, forumuri pentru discuții.

artist. Cu toate astea, el a fost cel care s-a săturat să se ridice la nivelul înaltelor mele așteptări. A plecat și s-a instalat la o maseuză pe care o găsisem pe Craigslist – așteptări mai mici, apartament mai mare și săni uriași. „Mi-a ajuns, Emily“, a zis. „A fost frumos cât a fost, dar gata – fiecare cu drumul lui.“

Nenorocitul dracului!

Linda, fosta mea șefă, l-a abordat pe Toby după ce i-a văzut ultima expoziție la SAV¹ și l-a tratat ca pe o vedetă în devenire. Sigur, am avut și eu rolul meu, tuturor celor care intrau în galerie noastră din Lower East Side le spuneam că, nu peste mult timp, toată lumea va vorbi de lucrările lui, că trebuie să se grăbească să-i cumpere picturile, sculpturile extravagante, „instalațiile funcționale“ – sau cum dracu’ le mai zicea săptămâna aia.

Încă i se simte prezența în casă: coșul mare de gunoi pe care l-am găsit pe Craigslist, vopsit în alb și negru, e pus fix în drumul spre dormitor, așa că, dacă am chef să mă trântesc în pat, trebuie să mă strecur pe lângă el. Ar fi putut să-l cumpere de la Sears sau Home Depot, dar Craigslist era mult mai aproape, chiar lângă degetele noastre vopsite în albastru. Este o „sculptură/installație“ care face parte dintr-o serie, Grungy Eiffel Towers, cu recenzii excelente în Village Voice. Cu asta se ocupa el: coșuri de gunoi de toate formele și mărimile, vopsite în dungi alb-negru. Se vând cu 7000 de dolari bucata, dar azi nu mai interesează pe nimeni. Sigur, noua lui prietenă Playboy are *absolut întâmplător* un venit asigurat, așa că se descurcă el.

1. Școala de Arte Vizuale, New York, NY (n.a.).

Ticălosul a cunoscut-o folosindu-se de laptopul meu și când l-am întrebat, ne-am certat groaznic, m-a târât prin camera de zi până în dormitor. Nu ca să mă violeze sau ceva de felul ăsta, doar să-și ia laptopul înapoi și să intre din nou pe net. Era mai puternic decât mine, chiar dacă sunt cu un an mai mare – eu am 25 de ani – și am făcut și karate vreo doi ani; m-am luptat din răsuputeri, dar biologia e așa nedreaptă. A zis că sunt nebună.

„Nu este nici o problemă dacă mă uit și atât... draga mea, tuturor bărbaților le place să se uite, n-ai de ce să-ți faci griji.“

Am adormit târziu, iar el era tot la laptop, în cealaltă cameră. Pe la patru dimineața m-au trezit niște șoapte și, încet-încet, mi-am dat seama că se masturba la telefon, cu ea. N-am zis nimic, am încercat să adorm la loc. M-a durut atât de tare, încât pe de-o parte mă simt ușurată că s-a terminat.

Ziua următoare mi-a cumpărat o pereche îngrozitoare de pantofi cu platformă gri, din elastan, Kenneth Cole. Pătrățoși, oribili. „Confortabili“, a zis el. Nu-mi făcea cadouri decât când se simțea vinovat sau voia să obțină ceva. De data asta, speranța lui era ca Kenneth Cole să-l ajute să obțină iertare, dar și ceva timp, până când Abigail avea să-i propună „coabitarea“ la ea. Pantofi gri.

Cât de multe se schimbă într-un an! În aprilie anul trecut eram pe val: plecasem de la ai mei, dintr-un orașel de lângă Buffalo, și mă mutasem în New York; nu mai eram funcționară la bancă, ci lucram într-o galerie de artă la modă în Manhattan și – cireașa de pe tort – îl părăsisem pe prietenul meu de atunci, și el funcționar la bancă, pentru un

tânăr artist genial. În numai douăsprezece luni am pierdut totul și trebuie s-o iau de la capăt.

Ecranul gol al calculatorului mă fixează; îl fixez și eu cu o privire la fel de goală. Încerc să-mi dau seama ce-i de făcut în continuare. Până nu de mult, pagina mea de start era Google, dar pentru că aveam tot timpul Craigslist deschis, l-am și setat ca pagină de start – e firesc. Toată viața mea se învâрте în jurul acestui site, iar acum, când sunt absolut singură, am nevoie de el mai mult ca oricând. Astăzi trebuie să găsesc un coleg de apartament și să fac rost de-o întâlnire pentru vineri sau sâmbătă seară. Dacă stau singură în casă o să mă simt ca ultima ratată.

E 4:40 dimineața. Nu pot să dorm. Mi-am deconectat cablul TV să mai reduc din costuri, așa că nu mă pot distra decât pe net. Nu am cablu, iar Toby a luat sistemul audio. „Tu oricum preferi Pandora sau YouTube, iubito“, a zis. Aș putea să ascult muzică la iPod, dar e patetic să-ți pui căști ca să asculți muzică dacă ești singur în apartament.

Căști *în casă*? Nu am chef să fiu atât de singură.

Dar tăcerea e prea grea, cedez și ascult ultimele melodii de la American Idol, una dintre foarte puținele emisiuni TV care-mi vor lipsi.

M-am plictisit, mă duc să mă cântăresc. Marcajul care indică 64 de kg este dușmanul meu de moarte, de care încerc să scap de vreo lună. Tot 64. La dracu'!

Ieri am făcut mișcare și chiar am mâncat și legume fierte, dar nu m-am putut abține de la vin și patru fursecuri pe la 7 seara. Cât de mult rău pot face patru fursecuri mici, în marea schemă a lucrurilor!

Iconița căsuței de mesaje primite pe Gmail, din partea de jos, stânga, a ecranului calculatorului a trecut de la 642 la 643 de mesaje. Deci nu m-au uitat. Zâmbesc fericită și-mi verific mesajele: nu e decât horoscopul meu zilnic. Îl citesc.

„Uneori, tot ce-ți trebuie pentru ca relațiile tale amoroase să atingă gloria de odinioară e o idee foarte bună. Influența planetelor astăzi ți-ar putea aduce exact ideea de care ai nevoie – printr-o carte, un film sau chiar o conversație pe care o auzi din întâmplare – pentru a ajunge pe drumul cel bun...”

Craigslist se pune?

„ ... Așa că, ce mai aștepti?”

Deci, ce *caut*? Singurul loc care îmi oferă și distracție, și inspirație – The Best of Craigslist. Să vedem.

Parcurg pagina și zâmbesc. Sunt aici câțiva scriitori frustrați cu real talent.

„Când am ajuns la colțul intersecției dintre State și Liberty, m-am ciocnit de tine și am căzut amândoi... Pentru că prietenii mei mi-au dat 100 de dolari ca să ajung în Kerrytown doar în șosete, pantofi și c-un zâmbet larg pe față, aș vrea să ieșim undeva împreună. Păraii destul de în formă, așa că poate vrei să alergăm cândva. Aștept răspunsul tău! Pa!”

Un alt tip caută disperat o fată cu părul castaniu, jachetă albastru închis, fustă verde, ghete maro și un zâmbet minunat, pe care o văzuse la metrou, în drum spre serviciu. Problema era

că nu putuse atunci să o cucerească definitiv și iremediabil, pentru că avea maaaare nevoie la toaletă.

„Îți jur, dacă aș fi întârziat chiar și o secundă să încerc să fac rost de numărul tău de telefon la metrou, aș fi fost nevoit să rog pe cineva să-mi aducă haine de schimb... cred că toaleta e acum ea însăși la terapie intensivă.“

Deci există încă în țara asta bărbați adevărați, care chiar se luptă pentru femeile de care s-au îndrăgostit, care nu se dau în lături de la nimic, nu se tem de ridicol, nu au rețineri meschine, bărbați care traversează râuri, țări, milioane de adrese de IP și sunt dispuși să facă orice pentru o fată. Nu sunt o specie dispărută, cum credeam când eram cu Toby. Mi-a luat chiar și oja albastră. Există speranță.

Cred că ăsta este primul lucru bun prezis de horoscop, la care mă gândesc. Acum trebuie să-mi găsesc un nou iubit. Și un coleg de apartament. Care să fie prioritatea? Banii sau dragostea?

Melodiile de la American Idol încetează, iar eu mă uit fără țintă prin micul meu apartament. Fără fond sonor, priveliștea e dezolantă. E un apartament la etaj, de dinainte de război, cu tavan înalt și tapet gri decolorat. Bucătăria – adică o chiuvetă micuță și două dulăpioare – e parte din camera de zi, împreună cu un birou mic și el, o canapea cu două locuri, o veioză roșie drăguță, cel mai mic televizor pe care l-am găsit și un covor turcesc roșiatic, destul de uzat. Le-am cumpărat pe toate de pe Craigslist, împreună cu unitatea minusculă de aer condiționat pe care acum nu-mi mai permit s-o folosesc.

E 6:30 dimineața. Ar trebui să dorm. Îmi iau laptopul și mă duc spre dormitorul mic, mă strecoar pe lângă coșul de gunoi pictat – capodopera lui Toby, deschid ușa și mă scufund în cearșafurile din tricot vișiniu.

Privesc pereții goi din jurul patului. Nu-mi vine să cred că am tot apartamentul la dispoziție. Fără lucrurile lui Toby, mi se pare uriaș: fără tenișii lui, pânzele lui, tuburile de vopsea, pensulele, hanoracele, cișmeaua, câinele lui, Lily, cutiile de bere, greutățile, bicicleta sau crosele de golf. N-a jucat niciodată golf, le ținea în caz că-l invită vreun colecționar bogat sau vreunul dintre prietenii lui putred de bogați la vreo partidă.

Nu vreau coleg de apartament. Chiar dacă se numește prieten sau iubit. Nu. Cel puțin – nu acum. Vreau să-mi pot plăti chiria și să mă bucur de intimitate, în același timp. Misiune imposibilă, fără job. În Manhattan, majoritatea nu pot trăi „pe cont propriu” – chiar dintre cei care lucrează. Viață de căcat: trăim doar ca să plătim chiria sau ipoteca, apoi murim. Uite, un anunț pe Craigslist al cuiva din LA pe care-mi vine să-l pup.

„Caut coleg de apartament, dar încercă să nu locuiești propriu-zis aici, n-ar fi rău doar să plătești.

Preferabil cu job în afara orașului, să nu fie acasă cea mai mare parte a săptămânii și să călătorească des, pentru că nu-mi trebuie decât banii săi de chirie, nu chiar să locuiască aici... Fără muzică, animale de companie, în nici un caz musafiri care să rămână peste noapte! Rog a se abține de la manifestarea oricărei urme de umanitate și/sau capacitate de a iubi... În ciuda situației financiare personale, nu se acceptă lipsa

unui job foarte bine plătit. Actorii și alte feluri de artiști sunt lepra societății contemporane, rog rămâneți în coloniile voastre. Camera de zi nu se consideră, nicăieri pe acest pământ, cameră privată – cu excepția apartamentului meu magic. Asta pentru că am atârnat un cearșaf magic acolo.“

Exact ce simt și eu. În sfârșit, cineva care gândește la fel și are curajul s-o și spună. Ce-ar fi să preiau și eu anunțul pentru coleg de apartament în New York, cu niște modificări minore? Da. Exact asta am să fac, chiar acum.

Tocmai ce mi-a căzut net-ul. De când mi-am deconectat cablul, intru pe conexiunea neprotejată a vecinilor. Azi accesasem *Rodeo Dive* – nu poate fi decât a unui tip inconstant, evaziv și dezamăgitor, ca și numele conexiunii *wireless*. O să postez anunțul mâine, imediat ce mă trezesc. Adică azi. E 6:50. Imediat ce mă trezesc, deci.

Ce-aș vrea să pot adormi acum! Dar nu pot. Încă mă enervează cele patru fursecuri de la cină. Două sute douăzeci și două de calorii, fiecare. Opt sute optzeci și opt în total. Dorința mea de a scăpa de blestemul celor 64 de kilograme e moartă și îngropată. Oftez. Patru fursecuri și-o înmormântare.

Mă trezesc odihnită și fericită, pentru că acum merge conexiunea la internet. Mulțumesc, Doamne! Semnalul la *Rodeo Dive* e tot slab, dar găsesc semnal bun la *Poopsey* – rețeaua altui vecin. Pun anunțul meu pentru „coleg de apartament care nu vrea să locuiască aici, doar să plătească“, așa că mi-am calmat și conștiința vinovată: am demarat acțiunea. Apoi caut prin anunțurile personale pentru a-mi calma și cealaltă

conștiință și a-mi demonstra că nu sunt numai o visătoare, ci o tânără femeie de acțiune. Și dau peste ceva neașteptat:

„Petrecere pe vas sâmbăta viitoare, de la marinarul alpha din NY.“

Ispititor! Acest anunț îmi depășește cele mai îndrăznețe așteptări; cred că toată lumea e de acord că o petrecere pe vas, sâmbătă, sună mult mai bine decât un iubit nou. N-am mai fost pe un vas cu pânze niciodată, iubiți am mai avut. Citesc mai departe cu înfrigurare:

„Dragi și încântătoare domnițe,

Vă aștept la petrecerea mea în alb de sâmbătă. De data asta sunt invitate numai blondele cu ochi albaștri sau verzi, maximum 30 de ani, înălțime între 1,70 și 1,75 m, maximum 59 kg și care arată superb în alb.“

Până acum mă încadrez. Mai puțin tâmpenia de greutate – am cu 5 kg mai mult, dar, de fapt, nu contează. Dacă rămân pe legume fierte sau fac o grevă a foamei pentru pace, până sâmbătă pot să ajung pe la 62 și ceva și, cu tocurile potrivite, pot să arăt, practic, de 59 de kg. Deci, totul e-n regulă.

„Atenție, întâlnirea va avea loc în Portul Boat Basin de pe 79th Street, la orele 13:00. Întoarcerea în Manhattan la 17:30, iar la 18:15 în Newport, Jersey. Rog confirmați participarea și trimiteți detaliile pe e-mail. Puteți veni însoțite de maximum două prietene, dacă vă este teamă.“

Teamă nu-mi e și prietene nu am; ceea ce sună destul de înspăimântător. Pentru orice

eventualitate, o să las un bilețel pe ecranul de la laptop, cu scopul „dacă se întâmplă ceva, măcar să-mi poată reface traseul polițiștii“.

„Căutați o barcă albastru cu alb sau o mulțime de oameni pe punte. Traseu: triumphiul dintre Coney Island, Brooklyn Bridge și George Washington Bridge. Barca: model Beneteau de 15 m, din 2005. Previziuni meteo: maximum 27 de grade, dar, dacă vremea ne va crea probleme, avem în cabină un acoperiș detașabil care ne va proteja de soare sau de ploaie; desigur, există cinci cabine și o cameră de zi. Navigăm indiferent de vreme. Mâncare și băutură: excursia este gratuită, mâncarea și alcoolul nu sunt asigurate; oamenii preferă să împartă, dar nu este obligatoriu să aduceți. Nu uitați să-mi trimiteți pe e-mail poza și numărul de mobil, să vă pot anunța dacă vor fi întârzieri. Siguranță: pe barcă există veste de salvare, barcă de salvare și sistem de semnalizare de urgență a poziției, două sisteme de navigație, două radio-emitoare pe unde foarte înalte etc. Atenție: dacă dețineți orice fel de substanțe interzise asupra voastră, la bord, mă expuneți confiscării bărcii și încălcării legilor federale, drept urmare – nu luați astfel de substanțe cu voi, altfel veți fi imediat escortați la mal. Ținută: nu este voie cu pantofi cu talpa neagră, decât dacă sunt speciali pentru ambarcațiuni; cel mai adesea, aceștia lasă pe punte urme foarte greu de îndepărtat. Dacă uitați acest aspect, va trebui să rămâneți desculți.

Gary“

Dumnezeule! Prima parte a sfârșitului meu de săptămână este salvată.

Acum nu-mi mai trebuie decât o întâlnire pentru sâmbătă seară, iar Craigslist este singurul loc de întâlniri online pe care mi-l permit momentan. E gratis. Până acum l-am folosit numai ca să cumpăr sau să vând diverse și când mi-am căutat apartamentul. Secția matrimoniale are o reputație destul de proastă – prea mulți ciudați la pândă, mai e și crima din Boston legată de Craigslist, alte două crime nu cu mult timp în urmă – așa că trebuie să fiu foarte atentă.

Mă uit prin anunțurile m4w¹ din secțiunea „relații pe termen lung“. Cele mai multe sunt invitații înfricoșătoare la sex de la prima întâlnire, sex în trei, parteneri de giugiuleală, bărbați în căutare de femei care tânjesc după atenție orală, masaj la picioare noaptea târziu, fantezii tată-fiică, sex prin telefon, negri în căutare de albe, albi în căutare de indience, bărbați care tocmai ce-au ieșit dintr-o relație, dar au chef, bărbați căsătoriți, dar disponibili, tineri în căutare de femei mature și dispuse, bărbați maturi în căutare de duduie care așteaptă să fie salvate, anunțuri pentru curve pur și simplu, parteneri pentru cluburi de *swing*-eri sau parteneri de sex.

Oricine, mai puțin oamenii normali care caută relații de lungă durată sau căsătorie.

Adică minoritatea de odinioară a devenit majoritate?

Bine ați venit în epoca plăcerilor trupești pe internet! Nerușinare, desfrâu, prost gust, adesea nebunie curată. Decența și-a luat zborul de pe ecranul calculatorului de acasă, din laptop, din *smartphone*-uri.

1. m4w – *men for women*, secțiunea de anunțuri scrise de către bărbați pentru femei; w4m – secțiunea complementară de anunțuri scrise de femei, adresate bărbaților.

Adevărată junglă!

Doamnelor și domnilor, Craigslist nu reprezintă decât reflexia a ceea ce suntem de fapt. Partea aceea din noi pe care o ținem bine ascunsă de obicei. Partea reală, nu poveștile hollywoodiene sau minciunile corecte politic, menite să ne facă să ne simțim mai bine. Poate am văzut eu prea multe filme când eram mică, videoul a fost un fel de doică pentru mine, poate de aceea nu-mi place. În filme, viața se compune artistic după niște tipare ridicole, pline de clișee. De la povestea de dragoste – băiatul se îndrăgostește de fată, pierde fata, își mărturisește dragostea nemuritoare în aplauzele unei mulțimi în lacrimi – până la mixtura abracadabrantă din poveștile de acțiune, care, pentru a crește suspansul, omoară orice urmă de subtilitate sau bun-simț. Craigslist este Vestul Sălbatic al internetului, o junglă furibundă, este tot ce vrei – dar e real.

Citesc mai departe anunțurile. Cel mai tare mă distrează bunii samariteni care-și oferă bunăvoința la schimb: vârstnicii care-și oferă banii pentru sex, binefăcătorii, mentorii, domni în căutare de domnișoare drăguțe și inocente ce necesită susținere financiară. Într-un fel sau altul, toată lumea e înnebunită să cumpere trupuri tinere. Tipi de 35-40 de ani dornici de sex cu studente cărora să le plătească facturile, la schimb. În toată fantezia asta de bani-pentru-sex, ea nu a mai făcut așa ceva niciodată – vezi să nu! –, iar de la câțiva bănuți de chiloței se poate ajunge la multe mii de dolari.

Poate-ar trebui să răspund unui anunț de-asta, până găsesc ceva de lucru. Pare așa de simplu!

Mă simt groaznic din cauza gândurilor oribile care-mi dau târcoale, sunt totalmente deprimată. Mă duc în bucătărie, înghit un Zoloft cu un pahar cu apă și-mi fac o cafea cu aromă de alune. E o zi frumoasă. Simt că mă apucă brusc dorul de Toby, de cafeaua de dimineață împreună; Toby făcea cea mai bună cafea, alune cu un strop de scortişoară și nimerea mereu proporțiile la fix și mă înfior când mă gândesc că a ales o altă femeie, deși i-am oferit toată dragostea mea. Urăsc că trebuie să aleg dintre anunțurile astea, că trebuie să intru pe scena matrimonialelor din nou, fără pic de entuziasm, să caut acel bărbat fantastic sau măcar o amărâtă de întâlnire de-un weekend. Viața nu e un basm frumos, nu ni se întâmplă lucrurile minunate pe care ni le promiteau filmele din copilărie. Cel puțin, pentru marea majoritate dintre noi. Dar există și excepții, iar eu asta vreau să fiu – o excepție. Parcă n-am vrea toți la fel?

Mă duc înapoi la laptop, îmi sprijin fruntea-n palme și aștept să-și facă Zoloft-ul efectul. Nu mă așteaptă nimic. Nimic, doar petrecerea de sâmbătă. Slava Domnului că există internet – fereastra mea spre lume; telefon mobil – colacul de salvare și iPod – fundalul sonor al vieții mele. Fără ele, aș fi în plop.

Combinația de Zoloft, cafea și speranța că trebuie să existe vreun suflet ca mine pe undeva prin lume îmi dau un pic de energie. Încep să compun și eu anunțul meu la w4m. Am nevoie de o temă, o idee – un slogan care să mă diferențieze de mulțimea asta mizeră. Ceva din care să se vadă imediat că nu mă interesează porcăriile astea ciudate și că sunt în căutarea unui tip de calitate.

„Tipă de treabă caută tip de treabă“

„De treabă“ pare cam nepotrivit, pe de altă parte mă adresez unei mulțimi de bărbați cu prea puțin bun-simț, între 18 și 68 de ani, care nici măcar nu vor citi anunțul, pur și simplu vor trimite fie poze cu bustul gol, fie poze cu mătă-rângile lor sculate. Sau, în cazul celor foarte bătrâni, poze cu Harley-urile lor, sau mașinile decapotabile ori mașinile sport roșii și o notiță în care pretind a avea cu 10-20 de ani mai puțin, de parcă fetele-ar fi oarbe.

„Sunt o fată simpatică, drăguță, de treabă, 1,65 m, 25 de ani, în formă, ochi albaștri, păr blond-cenușiu, îmi plac artele, astrologia, mâncărurile tradiționale, filmele străine și genul creativ...”

La naiba! Mă sună tata pe Skype. Prost moment și-a ales, încercam și eu să mă concentrez! Resping apelul. Sună din nou. Și din nou. Nu i-am răspuns deloc la mobil săptămâna asta, probabil de-aia tot sună acum. Are intenții bune, dar, de câte ori vorbesc cu el, mă scoate din minți. Dacă-i zic că mă chinuiesc să slăbesc, se îngrijorează imediat pentru sănătatea mea și-mi zice că mai bine-i un pic plinuță, decât anorexică. În adolescență eram prea grasă, la fel și mai târziu, când încă locuiam cu ai mei – mă presau, mă încurajau, mă convingeau să mănânc. Mama n-a gătit niciodată, era asistentă și lucra până târziu într-un sanatoriu, iar eu am crescut cu pizza, McDonald's și Burger King. De când m-am mutat în Manhattan, încerc să mă schimb, să mănânc sănătos, să-mi găsesc un job care să-mi placă, nu doar să-mi aducă un salariu. Păi dacă nu-i pot spune tatei că încerc să slăbesc, cum să-i zic că nu mai am job? Trebuie să-mi dau

seama ce urmează, mai întâi. N-ar face decât să mă preseze să mă întorc la ei, în Buffalo. Nu poate vedea lucrurile decât prin prisma vieții lui, trăite pragmatic.

Eu nu asta vreau, problema este că nu știu exact ce vreau. Mi se pare uneori că întrezăresc ceva, dar nu știu dacă va fi să fie. Știu însă ce nu vreau. Nu mă pot concentra. Mă simt de parcă s-ar fi ridicat un ecran de ceață undeva, în mintea mea, și nu văd dincolo de el.

Îmi schimb status-ul la Skype în „indisponibil“, dar tata continuă să sune. Mă simt prost. Nu știu cum reușește încă să sune, dar reușește. Mă deconectez de la Skype și mă întorc la a doua parte a anunțului:

„Mi-aș dori o întâlnire pentru sâmbătă seara cu un tip de treabă, peste 1,80 m, aspect de vedetă de cinema, creativ în ceea ce face, artă contemporană sau muzică, voce masculină, seducătoare, ochi negri pătrunzători, păr cârlionțat, gropițe drăguțe și inimă mare – cel puțin la fel de mare ca a mea.“

Mai citesc o dată anunțul... clar, e un pic prea mult, ca o scrisoare detaliată pentru Moș Crăciun. Știu. Dar Dr. Phil zice să spui exact ce vrei, ca să primești ce trebuie.

Adaug și-o poză, garantat primești mai multe răspunsuri așa, apoi public anunțul.

Primul răspuns la anunțul meu ajunge aproape instantaneu și-l deschid plină de speranță.

„Cuțitul Negru pentru pers-xkynh-147.
Sal'tare, doamnă!

Numele meu e Alexey, 1,80 m, 76 kg, fără copii, n-am fost căsătorit niciodată... Și momentan

sunt în închisoare. Calmează-te, nu stau decât șapte ani aici. Și – calmează-te din nou – ies în iunie 2013. Da' sunt singur și-s om de treabă, de aceea am nevoie de o relație cu o femeie. Nu le am io cu vorbele, da' înscriu ca un glonț de calibru' 7,62.

Alexey“

Isuse, deținuții se duc la închisoare ca să se întoarcă pe Craigslist? Nu e tocmai genul pe care ai vrea să-l prezinți părinților, așa că șterg mesajul și mă întorc repede să-i scriu tatei pe Skype.

„Scuze, aveam treabă. Eu sunt bine. Totul e în regulă. Voi ce noutăți aveți? Sâmbătă mă plimb cu barca...”

Capitolul 2

Domnii preferă blondele

Ziua este minunată, stau pe puntea de 15 m a bărcii „Domnii preferă blondele“, îmbrăcată toată în alb, exact cum a scris Gary în anunțul de pe Craigslist. Doar că sunt singura îmbrăcată în alb. Și singura blondă. Gary, un tip comun, de statură medie, de vreo treizeci de ani, stă și el pe punte în fața unei vele înalte, în formă de triunghi, pe care e scris numele companiei sale financiare și un slogan de-ți stă mintea-n loc: „E mai bine sa fii bogat“. Serios?

Barca pleacă din port și inspir briza proaspătă, sărată, în timp ce privesc cum țărmlul se face din ce în ce mai mic, iar zgârie-norii par a se înălța pe fundal. Deja mă simt ca o vedetă. Suntem șase fete în total și trei bărbați. Fetele arată mult mai bine decât ei. Gary e grăsuț, insipid și timid. Mai e un tip slăbănog, francez, cu șarmul unui licean întârziat și celălalt e singurul care se apropie oarecum de definiția unui bărbat bine. Probabil datorită gropițelor, umerilor lați și trupului bine lucrat sub tricoul alb strâmt. Altfel, e mai degrabă masiv și are o privire goală, ca și Gary. Fetele se adună în jurul lui, se luptă pentru atenție, deși el pare destul de plictisit și

de reținut. Băieții fac săptămânal astfel de petreceri, probabil că s-a obișnuit deja cu ele. Îmi zice că a rămas fără job de peste un an și încă nu a găsit nimic. Ceea ce nu sună deloc încurajator. Se ocupa cu tranzacțiile ipotecare. I-am povestit că nici eu nu mai am serviciu. Se pare că cei mai mulți dintre cei de pe barcă sunt în aceeași situație și în curând începem să glumim pe tema întemeierii unui club de elită pentru cei afectați de reducerile de personal.

Gropițe stă lângă mine pe punte și toate celelalte fete privesc pline de gelozie, în special una mai înaltă, cu un corp foarte athletic, bronzată și cu păr castaniu – o adevărată Lady Godiva. Am admirat de cum am urcat la bord felul în care arată și aparențele bune maniere și creșterea aleasă. Are cea mai scumpă rochie dintre toate, o rochie de vară din mătase maro cu buline albe – un model asemănător celui purtat de Julia Roberts în *Pretty Woman*, când merge cu Richard Gere la cursa de cai. Când rămânem toate în costumele de baie, e clar că ea arată cel mai bine. Părinții ei sunt chirurghi esteticieni în Florida, iar ea a lucrat în vânzări până acum vreo două luni, când a fost și ea concediată.

Eu arăt cel mai rău dintre toate, singura păpușă plinuță printre slăbănoage. Ieri aproape că n-am mâncat nimic, deci azi am 63 kg. Ura! Cred că Gropițe stă lângă mine numai ca s-o întărate pe Lady Godiva și s-o facă să lupte mai abitir pentru atenție. Stă lângă velă într-o poziție sexy și zâmbește spre Gropițe de câte ori se uită la ea.

— Ești deprimată? mă întreabă Gropițe după ce vorbim de situația în care ne aflăm.

— Nu, îi răspund, iau Zoloft.

— Și de ce n-ai fi? răspunde tot el privind drept înaintea spre Statuia Libertății, cu gândurile aiurea.

— Dar tu?

— Prozac.

Zâmbește abia vizibil. Eu râd pe înfundate.

Lady Godiva toarnă pentru toată lumea șampanie în pahare de unică folosință și-i trimite lui Gropițe cel mai alb și larg zâmbet din lume. Se zice că alcoolul nu face deloc bine în combinație cu Zoloft, așa că ezit; dar – la dracu' cu toate. Mi-e sete. În plus, nu e pur și simplu magnific să îți înmoi buzele în Veuve Cliquot în timp ce privești panorama Manhattan-ului de pe un Beneteau de 15 m pe care l-ai găsit pe Craigslist? Mă simt așa de bogată! Bea și Gropițe, în ciuda faptului că ia Prozac. Pun pariu că și el se simte bogat, chiar dacă și-a pierdut toți banii la bursă.

Godiva se așază de cealaltă parte lângă Gropițe și se întoarce spre el, provocator.

— Șampania asta e divină. La fel de bună ca o partidă de sex oral, nu crezi?

Aproape că mă înec când o aud. Dacă așa vorbește doamna după un singur pahar, oare după o sticlă ce zice?

— Indecent, zice Gropițe și se întoarce zâmbind spre ea. Ești indecentă?

— Nu sunt adepta sexului de la prima întâlnire, dacă asta numești indecent. Dar asta nu înseamnă că nu-mi place să mă joc... chiar dacă abia ne-am cunoscut, răspunde Lady Godiva. Așa că, dacă-ți joci cărțile cum trebuie...

În sfârșit, i-a atras atenția lui Gropițe.

În partea opusă celei în care stau eu, Gary stă de vorbă cu a doua cea mai atrăgătoare fată

de pe barcă, o algeriancă înaltă, cu părul negru și-un corp sculptat, care anunță repede pe toată lumea că tocmai ce-a venit din Franța și că e pariziancă, abordând un aer de mare posesoare de vene cu sânge-albastru, spre deosebire de noi, rândașii americani. Arată neîngrijit, de parcă nu și-a mai făcut manichiura, pedichiura și n-a mai intrat într-un coafor de peste un an și pare subnutrită, ca și când n-a mai avut parte de-o mâncare decentă de peste o săptămână.

Iar acum Gary cel flasc, plictisitor și șters – dar plin de bani este următoarea ei masă. Și ea – a lui.

— Piața imobiliarelor trebuie să cadă. Prețul apartamentelor relativ la chirie nu are nici un sens. Așa se va întâmpla, cu siguranță, îi prezice Gary solemn, cu ochii apoși, rotunzi și gri în sutienul ei roșu, obraznic.

Celelalte fete stau aliniate pe punte ca niște porumbei și ciugulesc biscuiți și cașcaval, în timp ce fac parada ochelarilor de soare Dior, Chanel sau Dolce and Gabbana. Mă întreb dacă-s imitații. Ai mei sunt. Păi, cum naiba să nu fie falși, dacă nici una dintre noi n-are job? Poate i-au cumpărat pe credit, eu am atins deja limita maximă de retrageri.

Franțuzul e la cârmă, vorbește cu o braziliancă tunsă scurt, cu părul negru, cu ochi frumoși rotunzi, cafenii și cu un ten cenușiu, marcat de variolă.

— *Merde*¹, îl aud înjurând în franceză și mă uit peste bord, la o frânghie care s-a prins în cârmă și nu-l mai lasă să manevreze direcția. Băieți, aduceți măștile subacvatice de jos, cred

1. La dracu'! (în fr. în orig.).

că avem o problemă mai mare decât cea cu direcția.

Gropițe și Gary se reped jos și se întorc imediat cu măști pentru toată lumea, în caz că se scufundă barca. Un stol de pescăruși zboară țipând ascutit pe lângă velă. Toată lumea intră în panică. Băieții se grăbesc să-mi ofere o mască groaznică.

— Mulțumesc, dar dacă o pun nu mai pot bea șampanie, încerc eu să protestez; îmi aminteste de măștile inutile din avioane.

— Toată lumea trebuie să poarte masca până se rezolvă problema cu direcția, comandă Franțuzul.

Las paharul jos și-mi pun masca, în timp ce Gary și Gropițe zburătăcesc frenetic pe lângă Franțuz, încercând să restabilească direcția. Lady Godiva pare la fel de dezamăgită și aud gluma pe care-o face, cu sexul oral cu masca pe față, dar nu râde nimeni.

Ne întoarcem pe chei și se termină toată drama. Îmi iau rămas-bun de la toată lumea și mă grăbesc spre restaurantul tibetan din East Village, unde am întâlnire cu Jason, singurul tip normal care a răspuns anunțului de pe Craigslist.

Jason nu prea seamănă cu poza trimisă, dar – pentru că ajunge la 6:30 fix și e îmbrăcat într-un costum gri, deși toți ceilalți sunt în blugi rupți – el trebuie să fie „Rockin’ Magic“, partenerul meu de pe net, care, desigur, nu e nici „rockin“ și nici „magic“. Trece pe lângă mine și intră în restaurantul întunecat, ceea ce trebuie să însemne că poza mea în clasica rochiță neagră, de acum trei ani, când aveam 57 de kg, îmi seamănă chiar mai puțin decât îi seamănă lui poza făcută în timpul cățărărilor alpine. Se oprește la bar, așa că mă duc după el și-l salut.

— Bună, RockinMagic? Jason?

Zâmbește timid.

— Bună, SunsetMusic? Emily?

Ne strângem mâinile aproape ca doi parteneri de afaceri și ne așezăm la singura masă liberă – o masă rotundă, la geam – înainte de a apuca chelnerița asiatică să-și încheie flirtul cu barmanul negru, bine făcut. Îmi dau seama că nu e nici o legătură între noi încă dinainte de a mă așeza, poate la fel simte și el, dar îi zâmbesc oricum și încep cu întrebările politicoase. Numai ideea de a-mi petrece seara de sâmbătă singură în casă, la un film pe laptop, cu urletele de plăcere scoase de vecinul de deasupra în timp ce face amor, mă motivează al naibii de tare să vreau să-mi placă Jason, așa că-l transform în proiectul meu special pentru noaptea asta. Lucrurile merg bine și, după al doilea pahar de vin, mă simt mai atrasă de Jason. Pare a fi chiar un tip simpatic. Încă nu mă văd făcând amor cu el, dar cred că după încă două-trei întâlniri și o rezervă suficientă de vin, lucrurile imposibile de acum vor prinde un oarecare contur.

— Cu ce te ocupi? mă întreabă direct.

— Lucrez într-o galerie de artă.

— Care? Mi-ar plăcea să trec pe acolo, să te văd.

Răsucesc o șuviță pe deget și mă uit într-o parte, încercând să găsesc o modalitate de a schimba subiectul.

— Sigur... după ce ne cunoaștem mai bine, îi răspund mulțumită de rezolvarea găsită.

Aș vrea să schimb acest subiect neplăcut, rapid și fără să simtă ceva în neregulă. Singurul subiect de conversație care-mi vine în minte este căsnicia lui. Dintotdeauna am fost de părere că

e bine să știi ce n-a mers în ultima relație pe termen lung a unui tip, este foarte probabil ca el să-și fi părăsit partenera pentru că tot el n-a putut renunța la ceea ce a stricat, de fapt relația – alcoolul, drogurile, lipsa de implicare, înșelătoriile, insensibilitatea, lipsa generozității și așa mai departe. Sau, cel puțin, așa susțin cei mai mulți psihologi care scriu cărți despre cum să te ajuți singur.

— Care a fost problema cu fosta ta soție? îl întreb, cu gândul la gemenele lor. Probabil că a fost o decizie grea, mai ales din cauza copiilor.

— Păi, câștiga mai bine decât mine. Deși eu eram bărbatul în casă, eu ar fi trebuit să fac mai mulți bani, știi cum e...

— Cu mine nu vei avea problema asta, mă ia gura pe dinainte, dar mă opresc exact înainte de a-i spune că mi-am pierdut job-ul.

De ce să transformi o cină minunată într-un priveghi?

— Și mă critica continuu.

— De ce?

— Nu-i plăcea că am păr pe spate.

Se oprește brusc și-mi adresează o privire pătrunzătoare, în căutarea vreunei reacții. Îmi păstrez zâmbetul de gheișă, dar mă panichez. Ce naiba trebuie să-i răspund? Că sunt înnebunită după părul pe spate?

— Mă rog, pe mine nu mă deranjează părul de pe spate, îl mint. De fapt, nici măcar nu remarc cheștiile-astea.

— Mi-a zis chiar să fac o depilare definitivă cu laser!

A zis-o de parc-ar fi fost vreo operație pe cord deschis. Nu mă pot abține să îl întreb care-o fi fost marea problemă, adică femeile trebuie să se

supună săptămânal unor astfel de torturi de înfrumusețare și bărbații se așteaptă ca ele să facă toate lucrurile astea fără probleme.

Îmi dau seama că am pus întrebarea nepotrivită după privirea încruntată deodată...

— Dar nu i-am cerut niciodată să mă lingă pe spate. E pur și simplu incomod... și scump, zice Jason.

Normal că e scump, mă gândesc. Mai ales când trebuie să plătești pensie alimentară pentru doi copii. Încerc să schimb subiectul, dar sunt în pană de idei, așa că-l mai întreb câte ceva despre soție.

— Soția mea visa să lucreze în piața de capital, zise el, accentuând teatral „visa“. Așa că am ținut-o la facultate, s-o ajut să-și realizeze visul.

Îmi înmoi buzele în deliciosul vin argentinian – restaurantul ăsta tibetan are vinuri din toată lumea – și mă chinui să înțeleg ce poate fi atât de fascinant la piața de capital, încât cineva chiar să viseze să facă asta. Așa că întreb.

— Pentru că se câștigă foarte mulți bani, răspunde el.

— A, da, normal, de ce altceva? răspund mecanic.

Mă simt obligată să zic ceva drăguț, să nu-și dea seama după fața mea cam cât de plictisitor mi se pare visul fostei sale soții.

— Cred că ai avut o soție foarte interesantă și ambițioasă.

— Da, Emily, dar hai să nu mai vorbim despre ea. Face parte din trecut. Acum mă interesează mai mult ce visuri ai tu, zise el apucând paharul și fixându-și ochii mici, albaștri-gri asupra mea.

Mă panichez din nou și mă uit în altă parte. Nu am planuri pe termen lung și-mi lipsește curajul de a începe nu știu ce aventuri spectaculoase. De fapt, nu prea am încredere în mine. Mă las purtată de viață de pe o zi pe alta și sper că cineva acolo sus va avea grijă de mine și-mi va arăta ce să fac. Mă trezesc în fiecare dimineață cu speranța unui miracol. Altfel – nu fac nimic, sau fac foarte puțin, să merit grația divină. În acest moment, visez să-mi găsesc un nou iubit, un nou job și un coleg de apartament, dar asocierea dintre „visez“ și oricare variantă dintre „job“ și „coleg de apartament“ sună ciudat. Din fericire, întrebarea legată de visurile mele e retorică, nu-l interesează visurile mele, de fapt nu era decât o modalitate politicoasă de a aduce conversația din nou spre persoana lui.

— Eu visez să trec, într-o bună zi, examenul de intrare în baroul avocaților din New York. Până acum am picat de două ori. Și mai visez să întâlnesc o femeie căreia să-i placă foarte tare părul meu de pe spate, glumește el. Sunt un tip simplu.

Râd instant, grațios, ca și când mi-ar fi plăcut gluma lui. Dar oare chiar nu poate să-și lase deoparte problemele „păroase“? Sau e un fel de amenințare ascunsă, ca și când n-aș fi părut destul de sinceră când i-am spus că nu mă deranjează?

Ne luăm rămas-bun la 19:45 și plec cu senzația că, în definitiv, a fost o întâlnire OK. Stabilim să ne revedem la 23:00, când vom merge să dansăm la S.O.B. Weekendul ăsta copiii stau la soția sa, dar l-a rugat să aibă grijă de ei cât merge ea la un film de 87 de minute, la Sunshine Cinema, de la 20:30.

— Te sun sau îți trimit un mesaj, dacă apare ceva. Te rog, nu-ți face alte planuri... mi-aș dori să te revăd cât mai curând posibil, serios.

Super. Dar la despărțire o grămadă de oameni spun lucruri drăguțe, care de fapt nu înseamnă nimic. Oare chiar va suna? Pe drum spre casă mă opresc la o librărie mică și-mi iau o carte care se numește „De ce nu a sunat“. Citesc rubrica despre cele mai des întâlnite zece lucruri care nu trebuie făcute sau spuse la prima întâlnire și încerc să analizez cum a decurs întâlnirea mea și care sunt șansele ca el să sune. Cred că șansele sunt destul de bune.

Nu sună la 23:00.

Nu sună nici până la 23:30 și știu că nu va mai suna.

La 23:45 îi trimit un mesaj – doar un semn de întrebare. Auzisem că New Yorkul este Orașul unei Singure Întâlniri de la prietenele mele care au plecat. Toate mă invidiau pentru relația cu Toby și se plângeau că majoritatea bărbaților nu mai sunt de găsit după o primă întâlnire. Totuși, este sâmbătă și dispariția asta înainte de a se fi întâmplat ceva e prea mult.

La miezul nopții primesc un mesaj: „Scuze, dar m-am mai gândit și nu mă interesează“.

Nu-l mai interesează, nemernicul, după ce am făcut eforturi sincere să-l plac, cu tot cu cei zece ani în plus, doi copii și pensie alimentară. Nu-mi dau seama de ce. Singurul motiv care-mi vine în minte este lipsa mea de entuziasm față de mica lui imperfecțiune. Am zis că nu mă deranjează părul de pe spate, ce-ar fi trebuit să-i spun, că-mi place la nebunie?

Vecinul de deasupra a început cu amorul gălăgios, iar eu stau singură și plictisită în pat.

Viața e nedreaptă! Au trecut trei sâmbete de când n-am mai avut parte, iar acum, că a plecat și Toby, cine știe cât va trebui să mai fiu Fecioara Maria.

Aud un crescendo de gemete și scârțâituri, patul de deasupra nu mai are mult și cedează. Iau iPod-ul și pun Gorillaz, se apropie orgasmul, iar fătuca asta țipă prea tare. Pur și simplu nu am chef să aud țiپetele altora. Tipul de deasupra, care e basist într-o trupă, face sex tot timpul la aceleași ore, în aceleași zile, dar cu femei diferite: vineri noaptea, după ce se întoarce din oraș, sâmbătă dimineața și sâmbătă seara, după o cină rapidă și-un pahar-două prin împrejurimi. Zilele și orele sunt neschimbate, nu schimbă decât partenerele. Fiecare dintre ele coboară cu un zâmbet fericit, plin de speranță după fiecare astfel de noapte. Știu că nu le voi revedea.

Nu vreau să-mi petrec singură această noapte de sâmbătă, așa că-i trimit lui Jason un mesaj în care-i scriu ce-și dorește cu disperare să creadă: „Jason, dragul meu, nu ți-am putut spune din prea multă timiditate, dar, de fapt, ador bărbații care au păr pe spate și... nu numai“. Dacă are păr pe spate, cu siguranță are și acolo, jos.

Scot iPod-ul și mă uit la ceas – imitație Louis Vuitton, din Chinatown. Sunt convinsă că-n jumătate de oră e aici.

În douăzeci și șapte de minute sună nerăbdător la ușă.

Sunt încă în pat, în spatele coșului de gunoi pictat și nu am pe mine decât chiloții tanga roz, cu picățele, pe care i-am luat la reducerile din ianuarie de la Victoria's Secret. Mi-e cam somn. Deasupra e liniște acum. Îmi iau mobilul de pe pernă și scriu un mesaj: „Mulțumesc că ai venit.

M-am mai gândit și nu mă mai interesează. Îmi pare rău“.

Mai sună de câteva ori la ușă, din nerăbdător ritmul devine supărat, apoi furios. Apoi dezamăgit. După care încetează.

Deschid laptopul. Semnalul e prost și la Rodeo Dive, și la Poopsey, mai caut și găsesc trei liniuțe de semnal la Three's Company, suficient cât să mă pot conecta. Mă uit prin mesajele de la bărbați către femei, pe Craigslist, să văd dacă mai e cineva care caută partener întârziat.

Uite un anunț de la cineva care pare să-mi semene:

„Încercările de a-ți găsi un partener... în orașul ăsta... sunt de rahat... (32)

La naiba, în ultima vreme, cam de fiecare dată când mă întorc acasă de la vreo întâlnire, nu-mi doresc decât să-mi fi prins, mai bine, mătărânga-n ușă și cu asta – basta! E nasol, jur – chiar și pentru un tip drăguț, cu suflet bun și aparent fermecător și arătos ca mine.“

Îi trimit un e-mail: „Băiete, chiar îmi pare rău pentru tine... și eu am avut o întâlnire groaznică în seara asta“.

Dar nu-mi răspunde. Mă întorc la mesajele de pe Craigslist, încerc să găsesc înlocuitor pentru Jason:

„BineDotatPentruTine
TolstoipeHudson
Sau Nu-iDragosteaMinunată?“

Viața pe internet este o iluzie a infinite posibilități. De ce mă tot învârt pe Craigslist, când colcăie de ciudați, și nu pe alte site-uri cunoscute

de matrimoniale? Nu numai pentru că aici e gratis, dar m-am uitat pe celelalte site-uri la profilul celor care postează anunțuri și e înspăimântător, sunt unii pe-acolo din 2003, alții sunt online din 2001, parcă și văd textul standard, auriu: „În afacerea cu matrimoniale de la începutul secolului. M-am întâlnit și mi-am tras-o cu sute de parteneri, dar sunt încă în căutare. Sunt oarecum într-o relație, dar dacă-mi scrii o să mă uit peste profilul tău și – dacă ești mai bun decât actualul partener – am să-ți răspund“. Odată ce și-au pus profilul acolo, oamenii rămân on-line ani de zile... cam ca la terapie.

Oare se întâmplă așa pentru că toți sunt dependenți de iluzia posibilităților infinite și nu se pot statornici? Nu se mai obosesc nici măcar să-și șteargă profilul, odată ce încep o relație serioasă? Îl lasă pur și simplu în așteptare, aproape sau chiar fără nici o activitate, luni de zile, față tăcută a site-ului de matrimoniale și testament zgomotos al lipsei lor de încredere în abia-nceputele iubiri sau în iubirea adevărată, în genere.

Primesc un mesaj nou care-mi captează atenția. E de la AsianCowboy: „Piesa lui Sam Shepard de duminică“.

Îl deschid: Cowboy-ul Asiatic este în vizită, vine din San Francisco și are nevoie de o parteneră pentru cel de-al doilea bilet pe care-l are la piesa *True West*, la un teatru care nici măcar nu știam că există pe 181 Avenue B.

Sună bine. N-am mai fost în viața mea la o piesă de teatru; mi-am dorit oarecum, dar nu s-a-ntâmplat. Totuși, în Buffalo m-am uitat la câteva piese la televiziunea prin cablu.

„Ești căsătorit?“ îi trimit imediat mesaj. E primul aspect care trebuie clarificat. Am și eu

standardele mele, nu vreau întâlniri cu bărbați însurați. Iar majoritatea celor de pe Craigslist care vin din alte orașe și caută parteneri sunt căsătoriți.

Răspunsul sosește imediat: „Nu. Divorțat de patru ani“.

Bine. Adică, nu e bine. De ce toți cei pe care-i întâlnesc sunt divorțați?

Vine încă un mesaj de la el: „Nu vreau o relație sau ceva de felul ăsta, doar că am un bilet în plus și nu vreau să rămână nefolosit“.

Mă grăbesc să-i răspund: „Super! Mulțumesc. Iubesc teatrul“.

Și biletele gratis, fără obligații, chiar și mai mult! Ca să nu mai zic de seara de duminică pe care n-o voi petrece singură.

Capitolul 3

Nu trebuie să te prefaci față de necunoscuți

Ce-mi place mie cel mai mult la oamenii necunoscuți și la cei care nu sunt din oraș e că nu trebuie să te prefaci față de ei. Cowboy-ul Asiatic e surprinzător de arătos, un amestec coreeano-irlandez – mama coreeancă, tatăl irlandez – cu ochi albaștri-închis și cioc. Spre deosebire de newyorkezi, are un bronz sănătos și arată ca o persoană care petrece mult timp în aer liber. Stă două zile în oraș, a venit pentru o conferință despre fibrele optice. A ajuns aseară și urmează să plece mâine dimineață. Îl cheamă Lee, Dennis Lee, și are 39 de ani, dar nu i-aș da mai mult de 30.

Ne așezăm pe două scaune înalte într-un băruleț drăguț, italianesc, unde servesc vinuri, pe Avenue B.

— Și cum e viața ta în Marele Oraș? mă întreabă.

— Păi, joi am fost concediată, izbucnesc aproape fără să-mi dau seama. Nu se fac angajări și încă nu-mi dau seama ce-o să fac. Tu ești cercetător?

— Nu, lucrez în marketing.

După câte-un pahar de încălzire, pe la 19:25 traversăm strada și intrăm la adresa misterioasă.

După cum se dovedește, compania de teatru „Broasca Curioasă” chiar există și a închiriat un studio mare, la primul etaj, pentru spectacol. Piesa se desfășoară în bucătărie, iar spectatorii stau pe douăzeci de scaune așezate împrejurul bucătăriei și în camera principală. Noi stăm în primul rând, în fața unuia dintre pereții bucătăriei.

Nu credeam c-am s-ajung vreodată să văd *True West* de Sam Sheperd într-o distribuție complet asiatică, într-o camera de zi din New York. Piesa începe ușor, dar se intensifică treptat, iar spre final, cei doi frați sparg tot ce găsesc în bucătărie, spre mirarea, deliciul și – în fine – disperarea mea să nu fiu lovită. În ultima scenă, Austin – unul dintre cei doi frați din piesă – e atât de aproape de mine, încât mă calcă din greșeală pe degetul mic de la un picior.

Au! Aplaudăm entuziasmați la finalul piesei și ne întoarcem la bărulețul italianesc să terminăm sticla de vin pe care o băuserăm numai pe jumătate și pe care proprietarul a promis că ne-o pune deoparte până ne întoarcem.

— Știi, nu le-am zis nici măcar alor mei de job, îi zic eu sorbind din vin. Ciudat, ție ți-am spus.

— De ce nu le-ai zis?

— Pentru că am plecat din Buffalo, de la banca unde lucram ca funcționară cu toate beneficiile incluse, să lucrez într-o galerie de artă din Lower East Side, fără contract și fără beneficii. Nu mă calific nici măcar pentru șomaj și, dacă le zic că am fost concediată, n-o s-aud decât: „Ți-am zis eu!”.

— Dacă te uiți în urmă, ai zice că ai făcut o greșeală?

— Nu, deloc. Am descoperit o lume care îmi place cu-adevărat. Am învățat o grămadă de lucruri despre artă.

Cred că asta a sunat cam pompos, dar n-a părut să-l deranjeze. Mai iau o gură de vin roșu și îl privesc languros peste buza paharului.

— Acum e rândul tău să-mi spui ceva ce n-ai mai spus nimănui.

Dennis își întoarce privirea și zâmbește ca și când ascunde mai mult decât o poveste picantă.

— Știu că mâine plec, dar mi-aș dori să te revăd. Aș mai putea veni în weekend, de data asta doar distracție, fără afaceri. Ai vrea să...

— Dennis, ce propui tu e minunat, dar cred că n-ar duce nicăieri. Nu visez la căsuța cu gărduleț viu, din suburbii, nu mă văd acolo – nici acum, nici mai târziu, abia am evadat de-acolo anul trecut.

Mă opresc, dar încă n-a scăpat:

— Prin urmare, n-ai nimic de pierdut. Nu ne vom revedea niciodată. Spune-mi cel mai ascuns secret al tău.

— Bine. Dar o să fii șocată.

— Spune-mi.

— Divorțul a fost crunt pentru mine. Soția mea, pe care am iubit-o enorm, a devenit cel mai mare dușman al meu. Mi-a luat casa – casă pentru care eu am plătit și pe care eu am construit-o – mi-a luat copiii și 60% din tot ce câștig merge la ea și la copii. Am muncit mult până am ajuns în postul ăsta de top în marketing, iar acum, în comparație cu colegii mei nedivorțați de pe aceeași poziție, trăiesc ca un student.

— Îmi pare rău.

— Stai, că mai e. Și devine mai rău. De la divorț nu mai sunt capabil emoțional de o relație normală cu altcineva. Sunt paralizat de teamă, nu mai pot investi în nimeni și în nimic, fug de orice posibilitate de mai suferi vreodată cum am

făcut-o atunci. Dragostea, căldura căminului, altruismul, toate astea au ajuns să mă sperie. Pentru că ultima dată când am ajuns să am de-a face cu ele, totul s-a transformat într-un coșmar.

Dennis termină ce avea în pahar și-și mai toarnă niște vin. Încă nu înțeleg unde duce toată povestea lui.

— Așa că am devenit un fel de prădător. Intru pe Craigslist, întâlnesc o femeie drăguță – așa, ca tine – și mă prefac că vreau să am o relație cu ea; vorbim despre căsătorie, despre copii și, imediat ce se îndrăgostește de mine, o părăsesc și mă retrag. După care caut pe altcineva și o iau de la capăt. Există, în Bay Area, câteva femei cărora le-am provocat multă suferință. Una mi-a aruncat chiar o sticlă de vodcă în cap. M-am ferit la timp. După aceea, ca să trec peste toată drama, mi-am revizuit atitudinea și, în ultimul an, am intrat pe Craigslist numai pentru aventuri de-o noapte. Specific fără nici un echivoc că nu doresc decât sex, fără nici un fel de obligații. Intru și ies. Sau, în cel mai rău caz, o relație deschisă. Dacă te uiți pe Craigslist o să găsești o grămadă de tipi ca mine. Majoritatea, aș zice eu, ceva mai sinceri și mai direcți. Și nu zic asta ca să mă apăr, cumva, ci pentru că așa este. Vorbesc cu tine așa cum aș vorbi cu sora mea mai mică.

— O, mulțumesc! îi răspund năucă, și nu-mi dau seama dacă ce simt e de la al doilea pahar de vin sau de la povestea lui tristă. Deci, faptul că eviți orice legătură emoțională mai profundă îți conferă sentimentul de protecție de care ai nevoie.

— Și de control. Spune-i anestezie emoțională, dacă vrei.

— Wow!

E singura remarcă înțeleaptă, inteligentă de care sunt în stare, dar nu pare deranjat de lipsa calităților mele conversaționale și continuă:

— Tot ce vor bărbații e să scape de durere și de anxietate. De-aia am divorțat și eu. Sunt un tip optimist și fericit de fel, dar soția mea nu vedea decât partea rea a lucrurilor.

— Și cu mine de ce n-ai vrut o aventură de-asta de-o noapte?

— Păi tocmai ce-am trecut printr-una aseară. O drăguță de hispanică mai în vârstă, ieftină. Acum aveam pur și simplu un bilet în plus la teatru și tu ai zis că-ți place teatrul.

Au! Asta a semănat a atac, mă încrunt, dar Dennis nu pare să observe. Zâmbește, relaxat dintr-odată, își mai toarnă niște vin și mă privește.

— Mă duc la psihiatru de doi ani, a făcut tot ce-i stătea în puteri să mă facă să recunosc cu voce tare tot ce ți-am zis acum, dar n-a reușit. Probabil c-am fost prea mândru și n-am vrut să-i acord această satisfacție, cine știe.

Plec singură spre casă. La St. Marks e puhoi de lume și nu e decât 22:30. Vanzătorii își vând pe marginea trotuarului tricourile colorate și bijuteriile făcute manual, aerul e plin de aromele de curry și alune coapte în miere și mirodenii mexicane care-mi par cunoscute, dar pe care nu reușesc să le identific. Care naiba e problema mea, de nu reușesc să atrag decât tipi ca Toby, Jason sau Dennis?

Îmi pun iPod-ul și ascult „Crazy“ a lui Nelly Furtado până ajung acasă, la laptop. Îmi verific mesajele, am o mulțime de înjurături și sfaturi

răutăcioase ca răspuns la mesajul meu în care cer coleg de apartament absent. Și totuși, oricât de ciudat ar părea, o femeie este interesată de apartamentul meu.

„Bună, numele meu e Beata. Sunt designer de interioare, vin din Boca Raton, Florida și am nevoie de un loc în care să pot dormi până îmi găsesc ceva singură. Sunt foarte ocupată și ziua, și noaptea. Călătoresc mult și am prieteni peste tot, așa că aranjamentul propus e ideal pentru mine. Pot vedea apartamentul mâine la prânz?”

Îi răspund scurt că se poate și-i trimit adresa.

Mi-a spus mie cineva că în New York poți găsi absolut orice, dar n-am îndrăznit nici măcar să-mi imaginez că „orice” include și o colegă de cameră-fantomă care va plăti pentru o cameră pe care n-o folosește.

Capitolul 4

Colega de apartament ideală

La prânz aud soneria. Deschid ușa și descopăr în prag o femeie uluitoare, cu vreo cinci ani mai mare decât mine. Are părul castaniu, până la umeri, perfect coafat, ochelari Chanel mari, rotunzi, o elegantă rochie de designer, neagră, cio-rapi de mătase, pantofi negri cu toc, o geantă Gucci în valoare de câteva mii de dolari, bijuterii de aur și un parfum minunat pe care nu-l recunosc, dar care mai că mă dă pe spate.

E complet ieșită din peisajul de aici și foarte Boca Raton, Florida. Mă privește la fel de uluită – sunt îmbrăcată corect pentru cartierul meu, dar nu și pentru locul de unde vine ea: pantaloni scurți de blugi albi, rupți, o bluză verde fără mâneci cu o curea în talie, un lănțișor ieftin indian și papuci albi.

— Bună, am venit să văd apartamentul.

— Intră, îi zic, zâmbind cât pot de drăguț.

Și mă gândesc ce bine e că nu e din oraș, altfel s-ar fi prins imediat că locul ei e în Upper East Side, nicidecum aici.

— Vrei să arunci o privire?

Beata merge direct la fereastră și privește peisajul care i se oferă: clădiri fără lift, cu scări,

vânzători ambulanți și o mulțime de oameni pe stradă, un amestec colorat de localnici, turiști și navetiști.

— E drăguț aici, liniștit, îi zic și, imediat ce rostesc cuvintele, se declanșează alarma ascuțită a unei mașini, apoi sunetul țipător al unei ambulante. Așa fac peste tot în New York, când vor să evite semaforul, îi spun. Foarte supărător și complet inutil.

Beata zâmbește, aruncă o privire în dormitor și se întoarce în camera de zi; se așază pe canapea și își ia aerul business.

— Nouă sute ai zis?

— Da, plus jumătate din cheltuieli.

Se oprește, își încrețește buzele, iar eu aștept un refuz politic. Pur și simplu, nu mi-o pot imagina în apartamentul meu. După cum arată, aş zice că e obsedată de curăţenie. Noroc c-am făcut curat chiar înainte să vină. Fac curat la două săptămâni, chiar dacă urăsc treaba asta.

Beata se uită alarmată la mâna mea stângă.

— Pot să te întreb de ce ai un tatuaj din închisoare? Ai fost condamnată pentru ceva?

— A, nu! Am pierdut un pariu cu fostul meu prieten. Mi l-am făcut aici, la un salon de pe stradă, într-o seară, după ce băusem ca o cretină.

Beata își încrețește buzele din nou. Știu că-i repugnă tatuajul meu, dar e politicoasă.

— Foarte drăguț, au făcut treabă bună.

— Deci, vrei camera?

Vreau să se termine odată. Sunt sigură că numără secunde până dispăre de aici.

— Nu e nici o problemă dacă nu vrei... tocmai ce-am rămas fără serviciu, de-asta am pus anunțul, încerc să reduc cheltuielile, dar nu sunt disperată,

mai am niște bani puși deoparte, o mint cu nonșalanță.

— O vreau, mă întrerupe Beata.

— Serios?

— Sunt evreică poloneză, iar apartamentul e chiar în cartierul polonez. Mi-ar plăcea să petrec ceva timp pe-aici. Este al tău apartamentul?

— Închiriat. Și trebuie să-ți comunic că subînchiriez ilegal. Nu te pot trece în actele de închiriere și nici nu intenționez. E ceva temporar, până îmi găsesc ceva de lucru.

— În ce mă privește nu e nici o problemă, sunt din Florida și n-am suficient credit. Am în jur de cincizeci de mii pe cardurile de credit și mi-ar fi greu să primesc aprobare pentru o chirie în New York.

— Dar cu ce te ocupi? întreb îngrijorată.

Să nu am eu serviciu e acceptabil, ea însă – nu. Trebuie să aibă un job solicitant și foarte bine plătit.

— Sunt designer de interioare, călătoresc foarte mult. Călătorii mai scurte sau mai lungi, voi fi destul de rar pe-acasă.

— Grozav!

Sună solicitant și destul de bine plătit pentru mine, mă gândesc.

Deschide geanta și-mi întinde un teanc de bancnote, pe care le număr.

— Când vrei să te muți?

— În seara asta. Tu unde o să dormi?

— Aici, răspund, mângâind canapeaua.

Beata pleacă și se înființează din nou la șase seara, cu două valize Louis Vuitton și un instalator care montează încuietoare la ușa de la dormitor. După care dispare – după cum și promisese – o săptămână, la Boston.

Înainte de a dispărea, apucă să-mi spună că numele ei înseamnă „binecuvântare“. Nu mă pot gândi decât că pentru mine e, într-adevăr, o binecuvântare. Banii pe care mi i-a dat acoperă toate cheltuielile pentru apartament în aceste vremuri disperate fără job, ajutor de șomaj sau vreo idee de cum să-mi achit facturile.

Beata se întoarce într-o noapte: arată – ca de obicei – fabulos. Mă salută, se uită în jur și se încruntă.

— Ciorapul ăsta desperecheat e tot aici? Era în încrețitura asta a canapelei și acum cinci zile.

Îl iau repede, jenată, și-l arunc în coșul cu rufe murdare, chiar dacă e găurit și probabil că mâine-l arunc. O aud cum zice în spatele meu:

— Scuze, dar în ce privește curățenia, sunt maniacă.

O, asta știam! Și pe de o parte îmi place, pe de altă parte urăsc chestia asta. Mă întorc spre ea tocmai când își deschide geanta și scoate din ea o cutie de bijuterii și o sticlută de parfum – *Flower* de la Kenzo.

— Să vedem ce mi-a luat Larry..., zice.

Mă abțin să întreb cine este Larry și mă uit cum scoate un lănțișor superb, de argint, din cutie.

— Oribil! Ce idiot! oftează. Larry știe că nu port decât aur și ăsta e oricum prea mic. Parcă l-a găsit prin casă, un lănțișor păstrat pentru bar mitzvah-ul nepoatei. Uite, ia-l tu, îmi zice și-mi oferă cutia de parc-ar fi ultimul gunoi.

Îl iau, zilele astea mă gândesc de două ori și când cumpăr mâncare, drept urmare nu prea am loc de cheltuieli pe bijuterii. După care desface sticla de parfum și face o față oripilată.

— Cât crezi că a costat ăsta?

— Nu știu, undeva între 40 și 60 de dolari?

— Ce zgârcitură ticăloasă și Boaz ăsta! A fost în Europa și asta e tot ce s-a gândit el să-mi aducă.

Își dă cu puțin parfum la încheietură și miroase.

— Nu-mi place parfumul ăsta, miroase a spray de gândaci. Ia-l tu.

Îl miros. Clar, nu e cel mai bun parfum din lume, dar nici atât de rău nu e. Îl iau.

Beata vine și pleacă săptămână de săptămână și când e aici fie face curat, fie mă asasinează cu bunătatea ei. Habar n-aveam că poate fi atât de distractiv să ai o colegă de cameră. Aproape că nu o prind pe-acasă, dar când e – e mai ceva ca Moș Crăciun, cu toate cadourile pe care mi le face, lucruri cumpărate din magazine inaccesibile pentru mine: Bergdorf Goodman, Saks sau Barneys. Habar n-am dacă toate cadourile astea sunt de la clienți mulțumiți de noile lor interioare, sau de la admiratori, sau de la cei ce se încadrează în ambele categorii.

De fiecare dată când ajunge acasă – rar, ce-i drept – mai întâi curăță și spală tot ce prinde. Apartamentul strălucește pentru prima dată într-o sută de ani sau de când s-a construit. Singurul dezavantaj este că stă cu orele în baia micuță, face băi lungi, parfumate, își răsfață fiecare părticică a corpului, își face măști de față și masaje cu loțiuni parfumate de corp și își coafează părul ca-n reviste. Înainte de a fi designer era coafeză, și încă una premiată, așa că se pricepe de minune.

— Povestește-mi de ultima casă pe care ai decorat-o, îi zic într-o seară.

Las cartea despre arte pe care am împrumutat-o de la bibliotecă și o privesc, așteptând răspunsul.

— A, eu nu-s chiar designer. Deocamdată studiez pentru a deveni designer, îmi răspunde, dar mi-e destul de greu s-o cred, n-am văzut-o nici odată cu vreo carte în față.

— Care e atunci job-ul tău?

— Lucrez ca damă de companie independentă. Am câțiva clienți obișnuiți și alți câțiva ocazionali, care apelează la serviciile mele pentru călătoriile lor de afaceri. Îmi plac la nebunie călătoriile în interes de afaceri.

Asta sună în același timp îngrozitor și extrem de incitant.

— Și cum sunt? o întreb pe nerăsuflăte.

— Păi, fie sunt scunzi, fie grași, bătrâni, urâți, semi-impotenți, căsătoriți – sau toate astea la un loc, îmi răspunde pe un ton plat. Cel cu care am fost săptămâna asta stă în Brooklyn. Mare și păros. Și alb pe de-a-ntregul. Când pleacă nevastă-sa, mă duc și stau câteva zile cu el. E absolut inofensiv, nu i s-a mai sculat de ani de zile nici cu Viagra, nici cu altceva. Nu vrea decât să-mi producă plăceri orale, dar își petrece câteva ore în felul ăsta, ceea ce pentru mine nu-i deloc plăcut – îți dai seama că aş prefera să fie cât mai scurt. Urăsc să-i văd cum pierde timpul străduindu-se să mă aducă la orgasm, și, nu știu cum, dar toți par obsedați de asta.

Simt cum mi se strânge stomacul. Mă uit la femeia asta curată și frumoasă și-mi imaginez cum o linge un libidinos păros, cu burta mare, și nu înțeleg cum poate să facă asta.

— Adică nu trebuie să iubești pe cineva ca să devii... hm... intimă cu el?

Beata mă privește surprinsă cu ochii ei negri, rotunzi și mari și pe buzele perfect rujate îi plutește un zâmbet.

— Nu mai cred în iubire. M-am măritat din dragoste, eram tânără și inocentă, o imigrantă cu ochi strălucitori. Dar când s-a plictisit de mine, soțul meu m-a dat afară și și-a adus o soție nouă, din Mexic. M-a lăsat pe stradă – fără job, chiar înainte de a-mi fi primit viza permanentă. Ambii mei părinți au murit, iar pe altcineva nu am – nici în Polonia, nici în altă parte. Acum am auzit că și-a luat altă imigrantă, de data asta din Rusia. Iubirea Eternă este doar un nume oarecare pentru Pofta Temporară și Interesele Reciproce. Nu mai cred decât în bani. Vreau să am grămezi de bani.

Îmi pare rău pentru Beata, dar simt brusc că nu o mai vreau în apartamentul meu. Încerc să zic ceva în sensul ăsta, dar buzele nu vor să se miște. Nu vreau să pară c-o judec.

— Îmi pare rău că simți asta.

— Să nu-ți pară rău pentru mine, eu câștig și cinci mii de dolari într-o săptămână bună. Să-ți pară rău pentru tine. Tu cât câștigi?

Nu zic *nimic*, pentru că momentan cam atât câștig. Și mă gândesc că știe și ea asta, și mă simt umilită. Încerc să-i pariez întrebarea și răspund ca o doamnă la ironia ei:

— O grămadă de bani, îi spun admirativ. Foarte impresionant, pe de altă parte ești frumoasă, îi meriți. Lucrezi pentru vreo agenție?

— Nu. Țștia iau jumătate din câștigul fetelor. Iar mie îmi place să lucrez pe cont propriu, chiar dacă e mai puțin sigur. În Manhattan trăiesc cei

mai mulți milionari și miliardari din Statele Unite, nu ca-n Tampa sau Boca, unde băteam plictisită mall-urile și strângeam doar datoriile. Vreau să-mi achit datoriile la bancă – mă omoară dobânda – și să strâng suficienți bani pentru casa mea. Da, uneori mi-e dor să fac sex cu un mascul tânăr, frumos, dar când se întâmplă asta – pun repede un anunț pe Craigslist pentru o aventură de-o noapte și primesc ce am chef. De fapt, chiar în seara asta am ceva stabilit.

— Ai un site al tău?

— Nu. Dacă ai site, pari profesionistă, dar toți vor să creadă că e prima dată când faci așa ceva. Se întâmplă că așa-ți plac ție bărbații – mai bătrâni sau mai grași – și se mai întâmplă să fii și un talent nativ, deschisă la toate fanteziile și practicile lor.

— Și cum îi găsești?

— Pe Craigslist, draga mea! Nu cer niciodată bani. E ilegal. Le povestesc ce cheltuieli am și aștept să se ofere. Unul îmi plătește chiria, altul cardul Visa, altul pe cel American Express, alții îmi dau bani-gheață... și toți îmi fac cadouri, cu orice ocazie.

— Și dacă nu se întâmplă așa?

— Nu le mai răspund niciodată la telefon. Trec la următorul. Și – desigur – regula nr. 1: nici unul nu știe despre ceilalți.

Beata iese îmbrăcată cât mai puțin elegant, dar tot e prea mult pentru armăsarul falit, dar frumos din Hoboken cu care are întâlnire. Rămân acasă și răsfoiesc albumele de artă contemporană pe care le-am întins pe jos. Mi-am cumpărat câteva cărți și am senzația că fie am ajuns la limita de credit, fie sunt foarte aproape. Deocamdată sunt în plină fază de negare. Nici măcar nu

îndrăznesc să mă uit pe extrasele de cont, să văd ce datorii am. Am căutat de lucru în absolut toate galeriile și muzeele din New York, dar nu se fac angajări pe nicăieri. M-am gândit să mă angajez în vreun restaurant, dar la câte am văzut fără clienți – risc să muncesc degeaba. Dacă nu-s clienți, nu-s nici bacșișuri. Iar ultimul angajat primește tot timpul cea mai proastă tură.

Nu pot să dorm. Mă gândesc la ce mi-a zis Beata și nu știu exact ce simt. O parte din mine, cea principială, ar vrea s-o dea afară din apartament, dar cealaltă parte mă îndeamnă să renunț la judecățile de valoare și să răspund la unul dintre anunțurile „binefăcătorilor“. Deși nu cred că m-aș califica: nu mai sunt studentă, nu-mi plac babalâcii, nu sunt drăguță și ascultătoare cum și-ar dori ei. Orice fetișcană asiatică ar juca rolul ăsta mult mai convingător; în plus, nici aranjată ca Beata nu sunt. Am mai slăbit un pic, am ajuns la 60 de kg, dar tot nu-s vreun fotomodel.

Îmi deschid, plictisită, laptopul și verific mail-ul. N-am decât un răspuns la anunțul din matrimoniale, de la un necunoscut pe nume „Ducesa“. Are un subiect interesant: „O ofertă de nerefuzat“. Ce-ar putea fi? Să lucrez de acasă și să mă îmbogățesc? Să fac 70 de dolari pe oră, în somn? Sex pe bani cu o lesbiană? Nu, mulțumesc.

Deschid mesajul și-l citesc:

„Dragă fată de treabă:

Ți-am citit cu mare interes mesajul, iar poza îmi place foarte tare. Aș vrea să te întreb dacă te-ai gândit vreodată să lucrezi pentru o agenție de dame de companie. Contrar opiniei majorității, damele de companie nu sunt obligate să facă sex

cu clienții. De fapt, acest lucru este chiar interzis. Printre clienții noștri se numără foarte mulți domni cu stare, care nu au nevoie decât de o fată tânără, drăguță, care să-i însoțească la cină, la gala de binefacere sau pentru diverse alte ocazii sociale unde nu vor să meargă singuri. Poți câștiga 400 de dolari în două-trei ore, timp în care suntem în permanentă legătură cu tine prin telefon, astfel încât siguranța este maximă. Dacă vrei să ne întâlnim pentru un eventual interviu de angajare, sună-mă mâine să stabilim.

Cu drag,

Ducesa 1-917-...”

Mă întreb de ce mi-o fi scris mie. Oare le lipsea tipa „de treabă” din portofoliu? Șterg mesajul și încep să caut un job adevărat prin anunțurile de pe Craigslist din secțiunea Arte, Media și Design. Trec de anunțurile „fără plată” pentru activități extra-curriculare, interni și asistenți și găsesc ceva atractiv: un job din secțiunea de divertisment semi-adult, numit *Twittering*; mă uit pe cerințe:

1) *Peste 18 ani*

Se aplică.

2) *Foarte activă sexual*

Mda, nu se aplică. A trecut mai bine de-o lună.

3) *Super-petrecăreață.*

Nu am fondurile necesare. Doar dacă nu cumva se pun la petreceri și localurile de la subsol din Union Square, unde poți să stai să bei cinci shot-uri cu zece dolari.

4) *Considerată „fierbinte” de oricine se uită la ea.*

Aș vrea eu.

5) *Știe cum să se folosească de cuvinte și se poate exprima într-un mesaj de maximum 140 de cuvinte pe Twitter.*

Nu chiar... mă descurc mai bine cu imaginile decât în cuvinte. Toby zicea chiar că am o aplecare spre clișee.

Mda, nu-i de mine. Trebuie să găesc ceva mai realist. Uite. Asta arată bine:

„Galerie non-profit pe Broome Street solicită asistentă pentru o viitoare licitație fără strigare în scopuri umanitare.

Durata postului: trei săptămâni.

Două sute de dolari pe săptămână.“

Sigur, două sute de dolari pe săptămână nu-i vreo scofală, dar măcar voi avea ce mânca, nu voi fi nevoită să apelez la ajutor social. Compun la repezeală o scrisoare de intenție, umflu puțin faptul că am avut arta ca disciplină secundară în facultate și un an de experiență la Galeria Mad Box, atașez CV-ul și trimit.

Altceva potrivit nu mai găesc pe Craigslist.

Nu pot să adorm, așa că ies pe scara de incendiu să fumez o țigară. Privesc spre clădirea din cărămidă de peste drum și observ ceva ciudat. O fată cam de aceeași vârstă cu mine, cu părul lung și roșcat, se plimbă înainte și-napoi pe scara de incendiu. Înainte și-napoi. Înainte și-napoi. Drogată, probabil.

Capitolul 5

Părerii de rău la galerie

Santiago e un portughez de vreo cincizeci de ani, colorat și cochet ca toți proprietarii de galerii din New York pe care-i știu. Stă pe un scaun mare, din piele portocalie, în fața unui computer. Deasupra lui e atârnată o reproducere indecentă, înrămată, după Bomb Irvin. Se uită câteva clipe la CV-ul meu subțire după care-și ridică privirea filtrată prin ochelarii de colecție și-mi zâmbește.

— Ce ar trebui tu să faci e să-i suni pe toți clienții noștri și să-i convingi să doneze un tablou de colecție sau un alt obiect de artă pentru licitația în scopuri umanitare de peste trei săptămâni. După ce-i convingi, trebuie să mergi la ei să iei ceea ce donează, să pui obiectul în catalogul licitației, să faci o invitație pe care s-o trimiți și printată, și pe e-mail, să coordonezi furnizorii și artiștii și să te asiguri că ai confirmarea telefonică de participare a câtorva dintre persoanele de interes public. Crezi că poți face toate astea?

— Simplu ca bună-ziua!

— Atunci, dacă vrei, ești angajată.

Dacă vreau? Normal că vreau! De-aia am venit, nu?

— Sigur. Când încep?

Își privește ceasul de colecție Star Wars Pod Racer Turbine.

— Păi, ce-ai zice să începi chiar acum? Trebuie să mă întâlnesc cu cineva într-un bar peste drum, aş avea nevoie să rămâi tu aici, să preiei telefoanele. Nu trebuie să zici decât: „Bună ziua, ați sunat la *Vintage Fine Arts and Prints*, Santiago este într-o întâlnire. Îmi puteți spune, vă rog, numele dumneavoastră...“.

Nu termină propoziția, concluzionează doar:

— Înțelegi tu, ești fată deșteaptă.

Se repede pe ușă afară, se întoarce să ia un pix de pe birou și-mi face o ultimă recomandare:

— Azi e doar așa, de încălzire. Uită-te prin baza noastră de date și pe site, avem o grămadă de lucruri de făcut pentru licitație. Dacă ești bună, vei avea de la mine o scrisoare de recomandare care-ți va deschide multe uși.

— Ar fi minunat. Mulțumesc!

Exact ce-mi trebuie, chiar mai mult decât banii: o a doua recomandare. De când am venit din Buffalo am reușit să învăț că toată lumea cere două recomandări newyorkeze, iar eu nu o am până acum decât pe cea de la Mad Box, ceea ce nu prea mă ajută să găsesc un job în domeniul ăsta.

Ușa se închide cu zgomot în urma lui, iar eu mă așez, mândră, la birou. Privesc o fotografie în ramă argintată de-a lui Santiago cu pălărie roz și mustață falsă. Stă lângă doi adolescenți zâmbitori – o fată și un băiat – iar lipsa oricărei prezențe feminine mă face să cred că e divorțat. Computerul lui Mac e pornit și are deschisă o bază de date de sute de artiști și colecționari.

Mă uit la baza de date de clienți de pe ecran și mă simt puțin pierdută.

Plictisitor. Adică, desigur, abia aștept să m-apuc de lucru, serios. Dar prima mea grijă e să-mi verific e-mail-ul; dacă nu-l verific din jumătate-n jumătate de oră, simt că-mi lipsește ceva.

Mă uit în colțul de jos, din stânga ecranului și văd că Internet Explorer-ul e deschis; apăs pe iconiță și intru online. Brusc, se deschid în cascadă cinci ferestre: trei anunțuri de pe Craigslist, e-mail-ul personal al lui Santiago și site-ul galeriei. Titlurile anunțurilor de pe Craigslist sunt scandaloase. Da, știu, e și ilegal, și imoral să-ți bagi nasul în treburile omului, dar nu rezist impulsului și deschid primul anunț, cu titlul: „Cuplu sexy caută bărbat rafinat, atrăgător“. Îmi țin respirația și citesc o descriere lungă și detaliată de fantezii sexuale, măsurători de organe genitale și detalii picante. Tipul care a pus anunțul vrea ca bărbatul căutat să fie bisexual, foarte îngrijit, cu o educație impecabilă în școli prestigioase și cu un cocoșel supradimensionat. Ceea ce mă uimește cel mai tare este că soția vrea ca acest bărbat rafinat să fie divorțat, cu copii, adică înainte și după ședințele lor de sex în trei să poată sta de vorbă la un pahar, fiecare despre copiii lui. Cuplul a mai pus și două fotografii deprimante cu organele lor sexuale obosite. Probabil le-au făcut cu telefonul mobil, se văd foarte prost. Poza ei este cu un vagin bătrân, desfăcut și observ îngrozită că are unghiile cu aceeași tăietură pătrătoasă ca și mine și vopsite cu o oja albastră, ca a mea. Groaznic!

Las fereastra în bară și o deschid pe a doua, cu titlul:

„Tânără, am nevoie de 2000 de trandafiri – numele de cod pentru dolari – pentru a mă muta într-un apartament nou.“

Spre deosebire de primul, acest anunț este scurt: „Sunt dispusă să fac aproape orice“. Cel de-al treilea are titlul: „Jucărie masculină pentru sărbătorit – 22 m4m“. Nu apuc să-l deschid, îl aud pe Santiago la ușă.

— Cel cu care trebuia să mă întâlnesc n-a apărut. A sunat cineva cât am fost plecat?

— Nu.

— Mulțumesc, dragă. Ne vedem mâine la zece dimineață.

Mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre ușă, dar chiar înainte de a ieși, mă cuprinde panica. Dacă-mi zice mâine că nu mai are nevoie de mine?

— Nu semnăm nimic? îl întreb cât de calm pot.

— Nu. O să-ți dau banii în mână la sfârșitul celor trei săptămâni.

— Bine.

Sunt obișnuită să fiu plătită cu bani gheață, așa că-i mulțumesc lui Santiago pentru timpul acordat, pentru oportunitatea pe care mi-a oferit-o – un pas înainte în cariera mea în acest domeniu – și pentru că a fost dispus să acorde o șansă tânărului talent care sunt. Adaug tot ce-mi mai trece prin cap, deși urăsc chestiile astea, știu că la astfel de ocazii nu strică deloc să pupi în fund. Apoi plec.

Pe drumul spre casă plănuiesc deja cum voi cheltui banii. Dacă primesc 200 de dolari pe săptămână și cheltuiesc numai 100 de dolari pe săptămână, după cele trei săptămâni am existența asigurată încă trei săptămâni. Adică o grămadă de timp la dispoziție să-mi găsesc un nou job. Aș vrea să scap de Beata cât mai curând posibil, dar morala trebuie să mai aștepte, nu-i

pot face pe plac cât timp ea plătește toată chiria. Și mă mai și răsfată cu cadouri. Îmi mituiește, oare, virtutea? Nu... virtutea mea nu-i de vânzare, e doar mai slobodă în aceste condiții vitrege. Sper ca următorul job să fie mai bine plătit, asta și cu ajutorul scrisorii de recomandare de la Santiago. După asta i-aș putea spune Beatei că vine mama la mine din Buffalo și stă o lună, așa că am nevoie de apartament. O să pretindă că e totul în regulă și o să plece în liniște. După o vreme își va aduce aminte de mine ca de cea mai bună colegă de apartament. Nu o să afle niciodată că de fapt am dat-o afară din cauza meseriei pe care și-a ales-o.

Beata strălucește de entuziasm și nu-i stă gura deloc cât timp ne uităm prin niște haine de designer vintage la Tokyo Seven, pe 7th Street între First și Second Avenue, mă întreb dacă n-a amestecat cumva cocaina cu ecstasy deși nu recunoaște c-a fumat decât niște iarbă cu un bolivian superb care stă vreo două zile în oraș. Abia mă mai țin picioarele după trei săptămâni de 12 ore de muncă pe zi, la Santiago. Măine e licitația și o invit și pe Beata. Nu vreau s-o transform în colecționar de artă, dar arată ca și când ar fi bogată, iar asta ajută întotdeauna vânzările.

Ies din magazin cu o rochie verde-metalic fără spate, Armani, și o pereche de sandale la mâna a doua, Manolo, dar și cu încă o datorie de 190 de dolari pe card. E nimic pe lângă cât ar costa noi, doar că banii ăștia ar fi trebuit să-mi asigure libertatea încă două săptămâni. Și uite-așa mi-a rămas doar o săptămână de trai liniștit – e clar, nu sunt întreagă la minte!

Mai bine nu mă mai gândesc. Beata sugerează să luăm prânzul la Bourgeois Pig și fac apel la toată voința pe care o mai am să refuz. Mi-e dor de locșorul ăsta șic, deși pare sărăcăcios, dar nu-mi mai permit încă un lux săptămâna asta. Îi zic c-am putea merge, în schimb, să mâncăm humus în St. Marks între First Avenue și A, o porție mare costă doar șase dolari. Și vinul e ieftin acolo, cel mai ieftin din Manhattan, doar patru dolari paharul.

— Ai depus cecul pe care ți l-am dat pentru ultima chirie? mă întreabă Beata când vine mâncarea.

— Da. De ce întrebi?

— Aș vrea să-ți cer o favoare. Se poate?

— Sigur.

— Acum, c-am plătit două luni de chirie, aș aprecia foarte mult dacă mi-ai putea da o scrisoare de recomandare în care să zici c-am fost un chiriaș bun, mi-am plătit chiria la timp... chestii din astea. A, apropo, aș avea nevoie să treci șase luni, nu două. Am nevoie de o evidență pe șase luni să mă calific pentru o chirie în Manhattan. E timpul să mă mut singură, aș putea face mai mulți bani așa și mi-aș controla și mai bine afacerea.

Cât pe-aci să mă înec cu humusul cu migdale, deci așa se explică toate cadourile Beatei!

— Draga mea, nu pot să mint că locuiești aici de șase luni, îi zic. Dacă, de exemplu, ai jefuit o bancă sau ai omorât pe cineva acum trei luni?

— Aiurea, răspunde ea cu zâmbetul ei strălucitor și nepăsător, toți fac așa.

Mă gândesc la fisc. Dacă declar în scris așa ceva, ar trebui să plătesc taxe pe fiecare centimă

pe care n-am primit-o de la Beata în ultimele șase luni.

— Beata, ce-mi ceri tu e ilegal, îi zic. Nu pot face asta.

— Dar ilegal e și ce faci deja, îmi răspunde iritată. Ai subînchiriat ilegal apartamentul.

— Da, dar... toți fac așa în New York.

Surâde răutăcios, arătându-și dinții de un alb strălucitor.

— Exact asta ziceam și eu. O mână spală pe alta.

Urâsc certurile, iar asta promite să devină urâtă, așa că fac ce știu eu cel mai bine: încerc să evit tot tămbălăul.

— Hai să discutăm altă dată, deocamdată nu-mi stă capul decât la licitația de mâine.

— Am nevoie de recomandarea asta în două zile, am găsit un apartament pentru care aș vrea să aplic. Dacă nu mă ajuți, merg la proprietarul apartamentului tău și-l rog să-mi dea o hârtie în care să scrie că stau acolo de două luni. Și că am plătit chiria integral. Știu că e un apartament cu chiria stabilizată, nu plătești tu două mii de dolari chirie pe maghernița aia.

Tresar consternată. Știu că nu e cel mai bun apartament din lume, dar mie îmi place. Nu l-aș numi sub nici o formă magherniță.

— Nu poți merge la proprietar, fii serioasă. M-ar da afară.

— În acest caz, îți propun să te gândești foarte serios la propunerea mea.

Mă afund în scaunul din fața biroului lui Santiago și-mi contemp lu oja cea nouă (violet aprins), cât îl aștept să termine de vorbit la telefon și să-mi dea banii.

Santiago închide telefonul și-mi oferă un zâmbet larg, cald.

— Emily, țin să-ți mulțumesc pentru munca depusă. Ai făcut o treabă fantastică. Ai planificat totul excelent, catalogul a ieșit binișor și clienții sunt înnebuniți după tine. Și formația a fost extraordinară. Toată lumea s-a simțit minunat. Vei avea succes pe viitor pentru că ești o vânzătoare înnăscută și ești și foarte sociabilă.

Santiago se oprește și citește ceva în computer. Îl simt cum dispare deodată într-o altă lume, aproape că-i simt entuziasmul secret ca pe un fior rece coborându-mi pe spate. Mă întreb dacă câștigat la loto sau dacă nu e decât vreunul dintre mesajele lui oribile de pe Craigslist. De fapt, nu-mi pasă. Laudele pe care mi le-a adus îmi umplu inima de fericire. Încerc să-mi amintesc fiecare cuvântel pentru scrisoarea de recomandare pe care vreau s-o redactez mâine, să mi-o semneze.

După câteva clipe lungi mă privește din nou, cu un zâmbet relaxat.

— Deci, din punct de vedere organizatoric, licitația a fost un mare succes. În mare parte – datorită ție. Doar că nu am vândut nimic. Nu zic că e vina ta, e vina crizei financiare. Oamenii nu mai bagă mâna în buzunar pentru toate prostiile la modă, ca odinioară.

— Nimic, n-am vândut chiar nimic? oftez dezamăgită.

— Nimic. Drept pentru care nu te pot plăti, Emily. Nu am nici un bănuț. Mă bazam pe succesul acțiunii caritabile, n-am mai plătit chiria pentru galerie de trei luni. Curând o să ne dea afară.

Mi se învâрте capul de gânduri oribile. Adică are, ticălosul, bani să plătească pentru cei „2000

de trandafiri“ pentru o tânără de pe Craigslist care e dispusă să facă aproape orice preț de câteva ore, sau pentru jucăria masculină de ziua lui, dar pentru mine, nu?

— Înțeleg, dar ce-am vorbit rămâne vorbit, da? Am avut o înțelegere.

— Sunt o persoană foarte respectată în comunitatea artiștilor pentru cuvântul și integritatea mea. Dar aceasta este o situație excepțională, te rog să înțelegi, draga mea. Am mâinile legate.

— Îmi puteți da măcar scrisoarea de recomandare?

— Mă tem că nu. M-am gândit, să știi. Pentru că oficial nu ai lucrat aici, nu-ți pot scrie acea recomandare, aș putea avea probleme cu fiscul.

Santiago se întoarce la computer și când își mută privirea înapoi spre mine, pare surprins că n-am plecat încă.

— Îmi pare rău, dragă.

Asta e replica la care ar trebui să-mi dau seama că trebuie să mă ridic și să plec.

Iar eu sunt o doamnă, la dracu'! Mă ridic și ies.

Îmi trec prin cap toate apelativele, de la nemernic împuțit la tâmpit, cretin, bou, căcăcios, nesimțit, sculă proastă, tot ce i-aș fi putut spune în față dacă n-aș fi fost atât de bine-crescută, sau timidă sau nu-mai-știu-cum și, pe măsură ce mă apropiu de casă, șocul se transformă în furie.

Trec de cele trei bine-cunoscute restaurante indiene dinaintea clădirii unde locuiesc. Taj, Taj Mahal și Haj Mahal. Trei chelneri indieni în pantaloni negri și cămăși albe îmi apar în față ca din pământ și mă invită, fiecare, să intru în cârciuma lui. Mă știu bine, doar mă văd zilnic

intrând și ieșind din clădirea de-alături, cu toate astea în fiecare zi sunt pe capul meu. Iar eu îi ignor constant. Adică, pe cuvânt, sunt pe poziții chiar dacă mă văd cu coșul plin de rufe. De data asta mă opresc și mă prefac că citesc meniul la Taj Mahal. Nu mă simt pregătită să urc, să-i fac față Beatei. N-a venit la licitație, mă gândesc că poate chiar s-a dus la proprietar, supărată c-am refuzat-o. Poate că deja mi-a strecurat pe sub ușă vreun ordin de evacuare sau ceva de felul ăsta. Nu-mi permit să trăiesc fără job, fără ajutor de șomaj, fără asigurare de sănătate și fără casă. Dar așa sunt eu – nu vreau decât ce nu-mi permit.

— Azi a fost Poliția pe-aici, îmi zice chelnerul de la Taj Mahal. Au luat-o pe prietena ta.

— Cum? De ce?

— Nu știm. Ne-am gândit că poate știi tu de ce...

— Ba chiar deloc.

Mai apare un chelner cu întrebări:

— Era prostituată?

Și se mai bagă unul în vorbă:

— E aici un domn care dorește să-ți vorbească.

Mi se învârte capul.

— Vă rog, nu acum. Nu am chef să vorbesc cu nimeni.

Intru în fugă în clădire, alerg pe scări și mă reped în apartament. Au dispărut toate lucrurile Beatei.

Slavă Domnului că n-am fost acasă când a venit Poliția!

Indiferent ce se-ntâmplă, eu rămân la povestea mea: era o prietenă veche din Tampa. Sau din Boca Raton? Habar n-aveam că e damă de companie. N-a venit niciodată cu cineva în casă.

Lipsea mult de-acasă. Stătea mult pe net, ca toată lumea. Ce, e ilegal? Nu se droga. Cel puțin, nu aici, nu când eram împreună.

În graba mea am lăsat ușa deschisă și-mi dau seama că a intrat cineva. Mă întorc și văd un domn scund, stilat, la vreo șaptezeci de ani. Țsta cine dracu' mai e?

— Bună, sunt un prieten de-al Beatei. Jim Contori. Te-am așteptat la un ceai, la Taj Mahal. Voiam să-ți spun că m-a sunat Beata mai de vreme, i-am luat eu lucrurile și le-am depozitat undeva. Nu trebuie să chemi Poliția, n-a avut loc nici o spargere.

— Mulțumesc, îi răspund. Ce s-a întâmplat?

— Nu prea știu. Trebuie să plec, e târziu. Prietena mea, cu care locuiesc, tocmai vine de la aeroport.

Dumnezeule, până și bătrânii de șaptezeci de ani care stau cu prietena apelează la serviciile prostituatelor? A, pardon, nu știa că e prostituată, a crezut că face asta pentru prima dată, a cedat farmecelor lui și avea nevoie de ceva sprijin financiar.

Jim se furișează afară cu expresia cuiva care-și cere scuze că e acolo – sau că există. Mă-ntreb cum naiba a reușit Beata s-o facă și cu el.

Mă strecor pe lângă sculptura-gunoi a lui Toby și sar în patul Beatei – care e al meu, din nou, ura! Nu-mi pasă că-mi șifonez rochia Armani pe care, nechibzuită, am cumpărat-o ieri pe card, bazându-mă pe banii de la Santiago. Aș vrea s-o pot duce înapoi. Și rochia, și sandalele cu tot cui Manolo. Dar magazinul nu acceptă. Ce bine e să am tot apartamentul pentru mine, din nou! Și chiria e plătită pe toată luna. Cineva acolo

sus mă iubește, chiar dacă Santiago și Beata de-aici de jos – nu.

Trebuie să găsesc rapid un job, unul plătit și o nouă colegă de apartament – de data asta, cineva cu principii.

Văd peste drum un televizor mare, cu ecran plat, aprins în întuneric. E deschis aproape în fiecare seară. Pun iPod-ul și ascult „Midnight in Chelsea“ de Bon Jovi. Ce-mi place Bon Jovi! Așa un tip aș vrea să întâlnesc. De fapt, e singurul tip blond care-mi place. De obicei îmi plac cei înalți, bruneți și pasionali. Îmi place personalitatea lui. Încrezător, sensibil și pasional. Și adevărat. Nu e un nemernic dintre ăia care mint femeile din viața lor. Cum e fostul meu, Toby.

Lovesc ceva tare cu cotul sub pernă. Inițial am impresia că e un vibrator pe care probabil l-a lăsat Beata, dar simt că e mai mare și are o formă dublă. Scotocesc pe sub pernă și scot un binoclu. Așa, deci, Beatei îi plăcea să-și spioneze vecinii! Mă sprijin în coate și mă uit prin binoclu. Vreau să văd ce e la televizorul mare de peste drum. Ha! E un videoclip de-al lui Bon Jovi. Tocmai se termină „The Queens of New Orleans“ și începe „Put the Boy Back in Cowboy“. Cineva de acolo, din întuneric, se uită la videoclipuri și îi place aceeași muzică. Mă întreb cine-o fi. Văd o siluetă care se ridică de la un birou și se așază la tobe. E bărbat, dar e prea întuneric, nu-i văd fața. Văd însă ceva ce mă intrigă: un tatuaj imens cu un șarpe încolăcit pe brațul stâng și pe bustul gol.

Capitolul 6

Destinație necunoscută Zi-mi unde și mă prezint

Mă trezesc târziu după festivalul meu muzical care s-a întins foarte târziu în noapte. Mă simt amețită după visul alimentat de lipsa unui job și de teama pentru ce-ar putea ieși din toată afacerea asta cu Beata: se făcea că stăteam într-un șir lung de oameni cu un cadou frumos împachetat în mână. În fața și în spatele meu erau mii de oameni, așezați în rând, toți cu cadouri în mâini. Nu știu pentru ce stăteam la rând, dacă așteptam să vorbim cu Dumnezeu sau dacă așteptam un interviu pentru un job sau altceva, fiecare cu darul lui unic, natural, frumos împachetat și pentru care speram să primim ceva în schimb.

Îmi beau cafeaua, dar tot cu mintea-mprăștiată. În apartament e cald și umezeală, dar nu-mi permit să pornesc aerul condiționat. Încerc să mă adun, să mă concentrez. Dacă Santiago a pus un anunț pe Craigslist pentru că e un nemernic zgârcit, poate-ar trebui să caut de lucru în altă parte, unde-s anunțuri serioase, de exemplu în *The New York Times*.

Nu mi-e foame, dar aş putea mânca ceva. Aproape c-am uitat gustul mâncării, la fel cum l-am uitat şi pe-al bărbaţilor. N-am mai luat un mic dejun ca lumea, cu ouă şi şuncă, cartofi prăjiţi şi vafe cu sirop de arţar de la brunch-ul de adio cu Toby, din weekendul de dinainte de-a-mi pierde slujba. Am mai slăbit, ceea ce e un lucru bun. Mă cântăresc şi nu-mi vine să cred că am ajuns la 58 de kilograme. Toată munca pentru Santiago, când n-aveam timp nici să mănânc, m-a ajutat să uit foamea constantă, obiceiul meu prost de-a ronţai tot timpul ceva.

Deschid frigiderul şi scot singurul produs pe care-l găsesc, un măr roşu. Îl mănânc, apoi mă întorc la laptop şi caut o conexiune la net pe care să pot intra gratis. Găsesc trei liniuţe de semnal la UknowUwantSome. Ceea ce-mi aminteşte: înainte de-a-ncepe căutarea unui job, trebuie să pun un anunţ nou pe Craigslist pentru o întâlnire sâmbătă seară. Deja au trecut două luni de când n-am mai avut parte de sex şi ştie oricine că, după ce te obişnuieşti să stai cu cineva şi-apoi se termină brusc, e greu. Am nevoie de o temă pentru anunţ. Ultima, cea cu „tipa de treabă“, a fost OK, dar nu prindea esenţialul.

Mă uit la anunţuri, unul după altul, şi mă gândesc cum să fie al meu, să iasă în evidenţă. În mintea mea, oamenii sunt împărţiţi în două categorii. Cei înalţi, în formă, atletici, tineri şi frumoşi şi oamenii normali. Pe mine mă interesează numai prima categorie. Aici toţi sunt amuzanţi, expansivi, tot timpul în căutare de prieteni noi, tuturor le place să alerge în parc şi să-şi petreacă timpul cu prietenii şi familia. Majoritatea tipilor caută doar sex, relaţii fără obligaţii sau aventuri de-o noapte. Majoritatea tipelor vor

să întâlnească pe cineva amuzant și – de cele mai multe ori – din cu totul altă clasă. Toată lumea caută o schimbare, pe cineva complet nou și complet altfel decât cei cu care s-au întâlnit până acum. Ca un restaurant nou, la modă, după ce-ai încercat toate tipurile de bucătării. După câțiva ani petrecuți în New York am auzit că asta devine destul de puțin probabil, dar nu imposibil.

Deci, cum să-mi formulez anunțul?

Încerc titlul ăsta: „Dragoste la minut și sex la minut“. Șterg ultima parte și las doar „Dragoste la minut“. Nu trebuie să fiu prea explicită. Toată lumea știe că dragostea nu-i decât un eufemism pentru sex.

„Între job-uri și între iubiți.“ Șterg și reformulez. „Recent disponibilizată de la un job de doi bani, fără beneficii, după un alt job de doi bani, fără beneficii și fără salariu, caut tip superb alături de care să uit mizeriile vieții și căruia să i-o trag până-i sar ochii din cap.“

Nu pot fi atât de directă.

Dar, cum zicea bunicul Fred, un catolic get-beget care mă surprindea adesea cu maximele lui ciudat de înțelepte, nu se poate și cu pula-n cur și cu sufletu-n rai.

Șterg anunțul și mă uit pierdută în ecranul computerului. Lipsa de inspirație e atât de acută, încât las fereastra cu Craigslist în bară și mă uit prin anunțurile cu locuri de muncă din *The New York Times*. Nu există o secțiune de Arte, doar una de Creativi/Designeri cu locuri de muncă pentru designeri, oameni din publicitate și arhitecți, dar aștept o minune: un job făcut pentru

mine, ceva ce numai eu, cu darul meu unic, farmecul și priceperea mea pot face.

Nu-mi ia mai mult de trei minute să-mi dau seama că nu există nimic de felul ăsta. Cam atât pe ziua de azi cu job-ul, așa că mă apuc să citesc revista *Times*, semn clar că sunt îngrozitor de plictisită.

Accesez link-ul către *The Ethicist* și privirea-mi cade întâmplător pe un citat din George Orwell din 1937: „Când ești șomer, cu alte cuvinte când ești subnutrit, hărțuit, plictisit și te simți oribil, nu vrei să mănânci mâncăruri sănătoase, plictisitoare. Vrei ceva bun! Și ai tot timpul la îndemână ceva ieftin și bun care te tentează. Hai să luăm niște chipsuri de trei penny! Fugi și adun-mi o înghețată de doi penny! Pune ibricul, să facem un ceai bun! ... Șomajul e o suferință fără capăt care trebuie constant îndulcită, în special cu ceai – opiul englezilor.“

Nu s-a schimbat mare lucru din 1937 înapoi. Doar că acum cafeaua, nu ceaiul, este opiul Americii. Mă simt răzbunată. Suferința mea chiar trebuie îndulcită constant, e-n regulă să nu vreau lucruri sănătoase, ci lucruri bune, gustoase.

În pat, jos din pat.

Nu mai am nevoie de alte scuze. Nu e nici o rușine să vreau o aventură care să-mi aline singurătatea și să mă scape de tensiunea acumulată. Doar că-s o grămadă de criminali și de ciudați pe Craigslist. De exemplu, tipul de douăzeci de ani din Minnesota, care a ucis o femeie pe care a atras-o la el acasă cu un anunț în care cerea pe cineva care să aibă grijă de copil, a fost condamnat la închisoare pe viață, fără cauțiune. A împușcat-o în spate. Sau studentul la medicină

din Boston, de douăzeci și doi de ani, care a omorât o maseuză din New York. Groaznic.

Dar, la naiba, sunt excitată!

Ezit încă, degetele mi-au rămas suspendate deasupra tastaturii. Mă uit în apartamentul vecinului de peste drum. Acum televizorul e pe desene animate, iar el stă ghemuit deasupra computerului. Iau binoclul și văd că e brunet. Pe perete are un poster înrămat cu o reproducere după tabloul *Lebede reflectând elefanți* al lui Dali. Super, îmi place la nebunie Dali!

Las binoclul, măresc la loc fereastra cu Craigslist și încep un anunț nou, plină de speranță.

Titlul: Destinație necunoscută – 25, w4m, Manhattan, Lower East Side.

„Iubitoare de Bon Jovi, caut un iubit care să semene cu Bon Jovi, pentru noaptea asta. Superb și relaxat. Aventură de-o noapte exclusiv. Trimite-mi doar o fotografie și anunțul: «Destinație necunoscută». Zi-mi unde și mă prezint.“

Ridic privirea și mai arunc un ochi spre vecinul meu. E tot la computer, apoi se ridică – văd un contur gol, în ceață – după care dispare în spatele unei uși.

Stau la o masă în Restaurantul Ucrainean din East Village, restaurant renumit, și sorb dintr-un Bloody Mary până își termină Andre, partenerul meu de pe Craigslist, „pitch-ul“. Are 30 de ani și e editor video, abia ce-a ajuns aici din Franța; stă cu încă doi tipi în Brooklyn; e inteligent, are un aer impertinent și poate avea „orice fată își dorește“; dar i-a plăcut anunțul

meu nu pentru c-ar fi vreun fan Bon Jovi, ci pentru că și el se simțea singur și excitat în seara asta. Cât privește înfățișarea – n-are nici cea mai vagă legătură cu Bon Jovi. Are părul și ochii negri și e destul de masculin, într-un fel care-mi place.

L-am ales pe el dintre cele patru răspunsuri primite: un tip din New Jersey care n-a trimis poză, doar o fantezie detaliată, oribilă din care nu lipseau o zgardă și o partidă violentă de sex oral; un altul de 26 de ani care avea un fetiș pentru picioare, din Upper East Side, care mi-a trimis chiar și poze cu fosta lui prietenă; un roșcat pricăjit în șosete, pozat într-o cameră dezordonată și deprimantă; și un francez slăbuț care pretindea că are 33 de ani, dar arăta de 18 sau – cu indulgență – 21 de ani maximum, care s-a prezentat ca „elegant și dominator“. După un scurt schimb de mesaje mi-am dat seama că nu era decât un puști singuratic și curios.

— N-ai primit decât patru răspunsuri? mă întreabă Andre.

— Ciudat, nu? Mă așteptam la mult mai multe...

— Presupun că anunțul n-a fost suficient de direct. Dacă ai fi zis doar „îmi place să fac sex oral“ ai fi primit 200 de răspunsuri într-o oră, zice Andre cu un aer expert și începe să-mi povestească experiențele lui pe Craigslist.

A învățat rapid cum stau lucrurile, deși nu-i de mult în New York.

— Bun, există câteva tipuri de anunțuri. Mai întâi, cele de la femei care vor să întâlnească un tip drăguț, pentru o relație pe termen lung. Apoi, femei care caută ceva anume, pentru că pe Craigslist poți fi extrem de sincer, nu? De

exemplu: „caut un tip care câștigă peste 150.000 pe an, are ochi albaștri, e-n Leu, lucrează în finanțe, îi plac bridge-ul și squash-ul și adoră să ofere femeii plăceri orale. Sau, pot aplica doar cei care au Pontiac“. În al treilea rând, femeile care nu vor decât sex, fără alte obligații. Patru: profesioniste sau semi-profesioniste în căutare de susținători sau de ceva bani câștigați ușor, pentru diverse cheltuieli. Și, în ultimul rând – cei care trimit anunțuri false, să facă rost de adrese de mail. În afara anunțurilor din categoriile trei și patru, un bărbat trebuie să fie atent la anumite cuvinte-cheie, cum ar fi „forme pline“ – asta înseamnă grasă, de obicei. După ce elimină formele pline, profesionistele, semi-profesionistele și vânzătorii de adrese de mail, nu prea mai rămâne nimic. Greu al naibii!

Andre se lasă pe spate în scaun și-mi zice, privindu-mă în ochi:

— E tare greu să fii bărbat pe Craigslist, sunt mult mai mulți bărbați decât femei în căutare de sex fără obligații. Mă bucur tare mult că ne-am găsit în seara asta.

Oare ăsta să fie momentul când eu trebuie să-i zic ce rău îmi pare pentru el? Nu mă simt exagerat de altruistă în seara asta. Începem în scurt timp să dezbatem virtuțile relațiilor fără obligații. Părerea lui e că bărbații sunt poligami, ca structură. Părerea mea e că nici femeile nu sunt monogame, dar laud stăpânirea de sine și valorile morale, în opoziție cu promiscuitatea, la care el răspunde că astea-s doar vorbe-n vânt. Până să terminăm de dezbătut, eu mă răzgândesc cu privire la toată tărașenia.

— Îmi pare rău, nu pot să fac asta, zic eu terminând cel de-al doilea pahar. Abia ce m-am

despărțit de prietenul meu acum câteva luni și încă nu..., îi spun, lăsând fraza în aer. Credeam că pot, dar nu pot. Nici măcar nu te cunosc.

Andre îmi zâmbeste indulgent. E clar că nu are de gând s-o lase așa, nu acum, când e atât de aproape să obțină ce vrea. Aproape că începe să-mi pară rău pentru el.

— Uite, pari o tipă de treabă, nu-ți voi face nimic rău.

— Nu de asta îmi făceam griji, bravez. Doar că e timpul să plec acasă. Îmi pare rău.

Plecăm din restaurant, iar el își cheamă un taxi, să-l ducă înapoi în Brooklyn. Știu sigur că e dezamăgit, s-a dus naibii aventura din noaptea asta. Când ajunge taxiul lângă noi, Andre mă mai privește o dată, sperând să mă răzgândesc.

— Te rog, Emily, o să fie distractiv. Știi, am un corp super, am fost model pentru lenjerie intimă...

— Îmi pare rău, nu pot. La revedere.

Se apleacă și mă sărută pasional. Mă ia prin surprindere, mai ales că mă sărută franțuzește, așa cum numai francezii știu – un sărut care se transformă în cel mai pasional sărut din viața mea. Are un gust minunat de proaspăt, buzele lui împletesc un jazz pur, iar buzele mele nu se opresc, alunecă spre gât, mă îmbăt cu parfumul pielii lui.

Fără suflare, șocată, transportată, uimită, încerc să-l resping.

— A trecut o eternitate de la ultimul meu sărut, oftez și simt că-mi dau lacrimile.

— Cât? Două săptămâni? glumește.

— Două luni!

— Pot să pornesc aparatul? ne întrerupe, nerăbdător, taximetristul pakistanez.

— Sigur, îi răspunde Andre.

Mă trage din nou spre el, dar îl împing ușor.

— Sigur nu vrei să-i zic taximetristului să plece?

— Îmi pare rău, acum chiar trebuie să merg acasă, îi zic cu voce stinsă, convinsă că dacă-l mai las să mă sărute, voi ceda.

— Nu..., mă roagă cu vocea lui sexy, sfredelindu-mă cu privirea întunecată.

— Crede-mă, e mai bine așa, murmur și fug, speriată că încă o atingere mi-ar spulbera ultimele rămășițe de voință.

Da, sărută extraordinar, dar înainte de sărut n-am simțit nimic. Ce ironie – n-ai nimic în comun cu un om, nu simți absolut nimic pentru el, dar poți lua foc la o simplă atingere!

Ajung acasă, îmi pregătesc o baie aromată și mă scufund în ea. Mă uit la trupu-mi gol pe sub apa azurie și mă gândesc la Andre. Da, nu e el „alesul“. Doar că anunțul meu nu era pentru asta, era un anunț pentru o singură noapte de sex. Iar sărutul lui m-a convins că era un candidat excelent pentru așa ceva. N-am fost deloc rezonabilă.

Ies din baie, mă înfășor într-un prosop alb, mă ghemuiesc pe canapea și mă uit la telefonul mobil. Mă opun din toate puterile impulsului de a-l suna pe Andre și a-l invita la mine.

Telefonul sună. Mă uit pe ecran, el e. Cred că-mi citește gândurile. La al doilea apel, răspund.

— Bună, Andre.

— Mă gândesc la tine fără încetare, nu mă pot abține, îmi zice cu o voce șoptită, sexy.

— Și eu la fel, murmur. Săruți minunat.

— Eu? Nu! Tu săruți minunat, m-ai dat pe spate. Habar n-aveam că poți fi atât de pasională.

— Nici eu... ce prostie, am plecat așa repede...

— Ba, deloc. Te-ai panicat. Dar asta m-a făcut să te doresc și mai mult.

Mă gândesc câteva secunde dacă să aștept o a doua întâlnire, dar mâine pare să fie atât de departe...

— Nu vrei să treci pe la mine?

Gol, Andre chiar are corpul sculptat al unui model de lenjerie intimă pentru bărbați. După sărutul ăla uimitor, aștept cu nerăbdare o partidă uimitoare de sex, dar – din păcate, în mod surprinzător, nu mai simt nici o legătură între noi, ca mai devreme. Habar n-am de ce. Nu simt nici o emoție, totul pare mecanic și mă rog ca, la sfârșit, să se îmbrace și să plece fără alte amabilități.

Dar nu se întâmplă așa. Se străduiește în continuare, pare că n-o să se mai oprească în veci, încearcă să mă impresioneze cu tot arsenalul din dotare, iar eu trebuie să mimez cinci orgasme – ceea ce devine extrem de supărător. Gata să pierd orice speranță, după ce tocmai ce mă întorsesem cu spatele, imună la toate eforturile lui și pierdută deja în gândurile mele, termină – în sfârșit! Se întoarce gâfâind, obosit, dar fericit. Iar acum sper să plece. Dar nu – mă ia în brațe, își încolăcește picioarele pe picioarele mele și adoarme.

Dimineată mă strecor din pat cât pot de ușor, caut prezervativul printre cearșafuri și-l arunc. Reușesc să mă îmbrac în liniște deplină, vreau să mă asigur că atunci când se trezește Andre nu voi mai avea parte de încă o partidă.

O oră mai târziu se trezește și mă strigă, speriat și dezamăgit că nu mai sunt lângă el. Îi

urez, pe-un ton neutru, bună dimineața din camera de zi. Mă roagă să mă întorc în pat, dar îl ignor și încep să mă uit pe Craigslist, în secțiunea *Tunete și Fulgere*, cât să mă distrez un pic. Andre vine lângă mine, e clar că vrea să mă ducă înapoi în pat. S-o creadă el! Începe să-mi spună povestea vieții lui. Născut în Marsilia, în Franța, s-a mutat la Brunei unde a lucrat câțiva ani pentru sultan. A venit în New York pentru că visa să fie model pentru lenjerie intimă și, de ce nu, chiar să devină actor. E interesantă și slujba lui de editor video, urmează să facă un videoclip cu Usher. Ceea ce vrea el cu adevărat e să devină celebru.

— Cine e Usher? îl întreb, deloc impresionată.

— Un cântăreț de muzică rap celebru, iubit. Ar fi trebuit să-l știi. Doar ești americană.

Își aprinde o țigară Gitanes fără filtru fără să-mi ceară voie și mă înec cu fumul. Fumez și eu, dar numai afară, pe scara de incendiu; îi explic că sufăr de o formă ușoară de astm și că nu suport fumul de țigară. De-abia îl suport pe-al meu și nici nu fumez prea des. Dar îmi deschide dulapul și-ncepe să-mi rearanjeze umerășele, așa că uit complet de astm.

— Umerășele ar trebui să fie de aceeași culoare și ar trebui așezate toate la fel, îmi explică cu țigara-n colțul gurii.

— Ce dracu' faci? întreb.

Îmi împinge toate hainele-ntr-o parte și se întoarce spre mine.

— Încerc să văd cât loc de haine aș avea, dacă mă mut cu tine.

— Da' cine-a vorbit de mutat împreună?

— Păi, acum suntem împreună, nu? îmi zice, privindu-mă ca pe cea mai recentă achiziție

personală. E mult mai distractiv să stau cu tine în East Village, decât cu trei tipi în Brooklyn Heights. Gândește-te numai cât de tare-ar fi să facem sex în fiecare zi.

— Uite, abia ce ne-am cunoscut aseară, era vorba de o aventură de-o noapte, ce zici tu nu face parte din plan. Nu știi ce spui, domnu', îi zic în joacă.

— De ce?

— Păi, în primul rând, nu ne cunoaștem.

— Dar avem tot timpul să ne cunoaștem. Ce-ai zice să-mi faci niște cafea, iar eu îți povestesc tot ce vrei să știi.

Nu vreau să mai știu nimic. Știu deja povestea vieții lui, ce planuri are, cum sărută, cum face dragoste și cum arată gol. E deja prea mult. Mă duc, înciudată, să pun de cafea. Nu de alta, dar și eu simt nevoia, așa că las de la mine. Îmi storc creierii, nu știu cum să scap de el cât mai elegant, tot ce vreau e să nu mai aud de el în viața mea, niciodată!

Îi duc o ceașcă de cafea cu un șervețel drăguț, roz și mă așez lângă el pe canapea, gândindu-mă că azi voi avea nevoie nu de una, ci de două pastile de Zoloft.

— Ești foarte drăguță, îmi zice sorbind din cafeaua proaspătă. Nu ca mama, care e o curvă nenorocită. Știi, majoritatea oamenilor își iubesc mama, eu pe-a mea o urăsc. Țasta e primul lucru pe care ar trebui să-l știi despre mine, în afară de ceea ce știi deja.

— De ce o urăști așa de tare? îl întreb uimită.

— E o proastă, o femeie egoistă, ignorantă, oribilă și rea.

— Oprește-te! E îngrozitor să vorbești așa despre mama ta.

— Poate maică-ta e drăguță, a mea sigur nu e. Nici nu știi cât mă bucur c-am plecat și-am venit în New York.

Se tolănește pe canapea, își întinde picioarele și-și mai aprinde o țigară.

— O, ce-mi place aici! Și e atât de aproape de Astor Palace! Stai într-o zonă excelentă. Mi-e foame. Ai ceva de mâncare?

Toată combinația la care m-a supus – țigările, cu intrigile lui de macho, cu injuriile la adresa maică-sii și cu planurile de viitor cu mine – mă face să mă crispez.

— Îmi pare rău, n-am. Trebuie să plec, în zece minute îmi începe cursul de yoga, îl mint.

— Sună distractiv! Pot să vin cu tine?

— Sigur, mă prefac eu entuziasmată, măcar așa reușesc să-l scot din casă.

— Sunteți niște șarlatani! urlă Andre la recepționera de la sală, iar eu simt cum îmi iau foc obrazii de rușine. Emily are abonament pe un an de zile, ar trebui să pot intra gratis ca invitat, m-auzi? E dreptul ei!

Își proptește coatele pe teighea și urlă la japoneza cu păr scurt și decolorat de la recepție.

— Sala noastră nu oferă intrări gratuite, îi răspunde, politicos, femeia.

— Cum adică? Toate sălile din New York oferă așa ceva!

— Ei bine, noi avem altă politică.

— Politica voastră e ilegală! Voi face plângere la Protecția Consumatorului!

Bate furios din picioare și lovește cu toată puterea în teighea. Femeia sare speriată. Nu-mi vine să cred că mai are un pic și bate recepționera pentru o intrare gratuită la sală. Încerc să-l calmez, apoi îi zic că trebuie să intru pentru

că-mi începe cursul de yoga. Înainte de a intra îi arunc o privire femeii din spatele tejghelei, implorând-o din ochi să mă ierte că i-am adus pe cap așa o jigodie. Andre mă prinde de mână și mă pupă pe obraz, foarte aproape de ureche.

— Te sun în weekend să mergem la Jones Beach, îmi șoptește.

— Cred că e încă prea frig pentru plajă, îi zic și-mi trag mâna ușor.

Mă întorc și știu că e ultima dată când îl văd.

Ăsta va fi primul meu curs de yoga. Abonamentul îmi expiră într-o săptămână și n-am bani să-l reînnoiesc, dar brusc, între Andre și yoga, a doua variantă sună extraordinar.

Când ajung acasă mă dor toți mușchii de la întinderi. Mă uit prin mail-uri și văd că cecul Beatei pentru chirie a fost refuzat. Nu mai am decât maximum 50 de dolari pe cardul de credit, așa că intru repede pe Craigslist și pun un anunț disperat pentru coleg de apartament. Fără garanție, fără verificare de credit, fete, băieți, de orice orientare sexuală, nu mai are importanță, am nevoie de bani ca de aer.

Aștept o oră. Nimic. Aștept până noaptea târziu, dar tot nu-mi scrie nimeni. Pun din nou anunțul. Nimic. Fiecare anunț e îngropat rapid sub zeci de alte anunțuri de la brokeri, care strică cu mesajele lor nedorite de nimeni secțiunea de *Subînchirieri și Apartamente la comun* în care puneau odinioară anunțuri doar cei ca mine.

Mă duc pe la toate restaurantele din cartier și întreb dacă n-au nevoie de o chelneriță sau o animatoare fără experiență, dar afacerile nu merg prea bine și nimeni nu mă vrea. Nu mă sună nimeni. Nu-mi răspunde nimeni la anunț. M-am ars!

Două zile mai târziu, îmi reverific mesajele și văd un amărât de mail nou. Super! Și este, desigur, de la ultima persoană de la care mi-aș putea dori vreun semn – sigur, în afară de Andre! Este de la Ducesă. De data asta nu-l mai șterg. Îl citesc de mai multe ori, cu deosebire paragraful:

„Poți câștiga între 250 și 400 de dolari pe zi, în numai câteva ore, tot ce trebuie să faci este să însoțești un domn singur la o gală sau la un alt eveniment. Sexul este interzis. Ești ca o însoțitoare-model, care lucrează pentru o agenție de modele.“

Poate fi adevărat? Să fie oare un nou concept de agenție de dame de companie? Dar dacă e adevărat? E foarte puțin probabil în New York, dar nu se știe niciodată. Există și excepții de la prejudecățile noastre.

Fie ce-o fi, om trăi și-om vedea.

„În regulă“, îi răspund, îngrijorată și flatată, în același timp, că există cineva care consideră că merit 250 de dolari doar pentru a însoți un domn bogat la un eveniment. „Aș vrea să ne întâlnim. Stabiliți o dată, voi fi acolo.“

Capitolul 7

Ducesa

Ducesa propune să ne întâlnim astăzi, la patru după-amiază, la Starbucks-ul de lângă Columbus Circle – departe de traseul meu obișnuit și, în general, de lumea mea.

Dar trebuie să mă duc.

Aseară m-am culcat devreme și m-am trezit pe la miezul nopții, deprimată, singură și îngrijorată de viitor. Ceasul de la mobil îmi arăta ora 00:15. Visasem că m-am întâlnit cu Jane, fosta mea șefă de la banca din Buffalo. Jane era o negresă frumoasă care avusese o relație de vreo doi ani cu un tip mult mai tânăr. Ultima amintire legată de ea e din toaleta unde a izbucnit în plâns de față cu mine și mi-a zis cât de tare a afectat-o despărțirea îngrozitoare, la care nu se așteptase. În visul meu arată mai bătrână și mai grasă decât o știam, ca o femeie care a renunțat la dragoste, la vise și la feminitate și trăiește pur și simplu din inerție. Prin comparație, eu arăt răpitor în rochia Armani și-n singurii mei pantofi Manolo. Dar sunt foarte îngrijorată pentru că nu mai am bani în cont. Zero. Parc-a trecut o veșnicie de când le-am părăsit și pe Jane, și postul meu bun și sigur de la bancă,

dar nici măcar în vis nu regret. Am trăit atâtea experiențe minunate în ultimul an! New York, lumea artelor, un tânăr artist ca Toby care, bun sau rău, era atât de diferit de toți oamenii obișnuiți pe care i-am lăsat acasă, în Buffalo. Pentru Jane, viața pare să se fi oprit în loc, sau poate chiar să fi dat un pic înapoi. În visul meu, ne măsurăm una pe cealaltă cu oarecare invidie, eu pentru salariul ei sigur și viața lipsită de griji, ea pentru libertatea și aventurile mele în New York, oraș pe care ea l-a vizitat o singură dată. Aud o voce nevăzută care îmi șoptește: „Un singur cuvânt dacă spui, îți poți recăpăta vechea slujbă. Poate-ți dau și-o mărire, sau măcar îți arată mai mult respect pentru anul petrecut în New York“. Vocea se aude întruna, neobosită, dar eu mă îndepărtez de Jane fără să-i cer nimic.

Când mă trezesc, îmi amintesc foarte bine visul. Poate că, în loc să mă-ntâlnesc cu Ducea, ar trebui mai bine să le cer alor mei un bilet dus spre Buffalo, să mă-ntorc și să-ncerc să-mi recapăt jobul. Sau ceva de genul; ceva sigur.

Bunul și bătrânul Buffalo! Îmi amintesc brusc de pasiunea mamei și a surorii ei pentru bingo și de disprețul pentru artă. Felul în care se opreau mereu din butonat telecomanda pe Lifetime, Hallmark și emisiunea lui Jerry Springer, și săreau tot timpul peste orice avea legătură cu arta. Reuniunile de familie care durau o zi întreagă și-n care toată lumea se îndopa cu pizza, hamburgeri, sandviciuri, cartofi prăjiți, prăjitură cu morcovi și fursecuri și toți mă certau că sunt arogantă dacă plecam în altă cameră să citesc vreo carte despre artă. Sub nici o formă nu mă întorc acolo! Trebuie să merg înainte, văd eu cum.

Pe cont propriu.

Nu pot dormi, așa că intru din nou pe net și-mi verific mesajele. Am, în sfârșit, câteva răspunsuri la anunțul pentru coleg de apartament, programez câteva întâlniri pentru a doua zi. După ce termin, iau binoclul și mă uit în apartamentul întunecat al vecinului. Nu se vede decât lumina de la televizor, unde rulează videoclipurile celor de la Gorillaz. Incredibil, tipul ăsta! Se pare că ne place aceeași muzică. Apoi televizorul se oprește, poate că, în sfârșit, se culcă și vecinul.

Dacă tot nu pot dormi, intru pe YouTube și mă uit și eu la câteva videoclipuri ale băieților de la Gorillaz. Tot nu pot s-adorm; mă simt atât de trează și de plină de energie de la somnul de mai devreme, încât mă hotărâsc să ies puțin.

E o noapte răcoroasă, liniștitoare (cred c-a plouat) și e plăcut să te plimbi. Merg mult, până pe Bleecker Street. Trec pe lângă oameni și remarc amestecul obișnuit de puști din periferii cu pantaloni bufanți și teniși, grupuri de fete de vârsta mea sau mai tinere, din care una de obicei țopăie, râde și urlă de parc-ar fi câștigat la loto, ocazionalul cuplu la modă și mulți oameni mai în vârstă cu diverse probleme: fără adăpost, cerșetori, nebuni sau care trăiesc viața pe pilot automat, îi vezi cum merg fără țință, aduși de spate și cu zâmbete obosite pe chipurile înfrânte, dar blânde.

Mă opresc la Terra Blues, iar portarul mă lasă să intru gratis. E plin, mă așez la bar și-mi comand un shot. Mă uit la orchestră și am impresia că-l recunosc pe vecinul meu la tobe, dar nu sunt sigură. Ar putea fi, îi recunosc alura și tatuajul-șarpe pe bust și pe braț. Nu văd bine din cauza mulțimii, nimic clar, oricum. E brunet,

poate fi orice: latin, spaniol, mediteranean sau chiar evreu. Îmi place, într-un fel, dar după experiența cu Andre sunt mai precaută. Mă întorc cu spatele la scenă și îmi beau shot-ul cu Lisa și prietenul ei Sam, ambii din Long Island, vecinii mei de la bar.

A doua zi mă trezesc târziu, cu o mahmureală teribilă și cu o idee fixă și ciudată: înainte de interviul pentru jobul de damă de companie trebuie să-mi vopsesc părul negru. Chiar dacă e doar pentru o lună, până găsesc ceva mai bun, trebuie să trec cât mai neobservată cu putință. Nu se știe niciodată. M-ar putea recunoaște vreunul dintre colecționarii pe care-i știu de la galerie la care-am lucrat, iar vorba umblă repede în branșă. Cine și-ar permite să plătească niște sute de dolari să meargă cu mine la vreun eveniment monden? Nu sunt vreun model, deci probabil că același soi de oameni care-ar scoate șapte miare pentru coșul de gunoi al lui Toby sau pentru idiotețiile scumpe ale lui Santiago.

Mă duc repede până la drogherie, iau cea mai neagră vopsea de păr, mă-ntorc acasă și o aplic. După ce termin, îmi strâng părul și-l fixează cu o agrafă. Trebuie să aștept jumătate de oră, așa că mă-ndrept spre geam și mă uit pe stradă, în gol. Încerc să-mi imaginez cum arată Ducea. Să fie o blondă platinată, spre cincizeci de ani? Sau o Beata mai bătrână, cu multe-multe bijuterii? Sau vreo negresă plinuță, gen Oprah sau Ru Paul, sau Queen Latifah?

Oare ce-ntrebări o pune pentru genul ăsta de job? Și eu ce răspunsuri cretinoide trebuie să debitez? „Da, încă de mică am visat să fiu damă de companie. O, da, îmi place la nebunie să port

ciorapi-plasă, tocuri cui și lenjerie intimă de curve.“

Atât de mult încât n-am nici unul dintre obiectele de mai sus.

„Sunt obsedată de când mă știu de dorința de-a deveni curtezană, e momentul să nu mă mai opun, vreau să-ncerc să văd cum e. Vreau să fiu sinceră cu mine însămi și să fac câți bani doresc.“

Toți vor s-audă porcării din astea.

Mă spăl pe cap, mă usuc și mă privesc în oglindă. Trebuie să recunosc că arăt foarte bine brunetă. Parcă am tenul mai alb, ochii mai albaștri și mai intenși. Îmi strâng părul într-o clamă argintie – într-o manieră neglijentă, dar sexy, și las câteva șuvițe rebele care-mi încădrează fața. Îmi pun apoi o rochie scurtă, neagră, de bumbac și o pereche de cizme de cowboy, fără ciorapi. În dimineața asta am 58 de kilograme și, pentru prima dată după foarte mult timp, par mai degrabă slăbuță decât plinuță.

Ducesa este o tipă de 22 de ani, caucaziană, din Alabama. E proaspătă, are părul castaniu și ochii căprui și e îmbrăcată ca o bibliotecară. Îmi povestește că lucrează ca escortă de la 16 ani, dar că la New York a venit abia de-un an, de când a și pornit afacerea. Nu mă pot abține să nu-i admir spiritul întreprinzător, care, prin comparație, face ca problemele mele la 25 de ani să pară stupide.

— Aș vrea să fie foarte clar de la început, nu vreau să fiu prostituată, îi zic după ce se prezintă.

Ducesa îmi zâmbește abia perceptibil.

— Nici noi nu vrem asta. E ilegal. După cum am mai zis, și ți-o repet, vei însoți niște domni cu stare la anumite evenimente, dineuri, petreceri, dar numai în calitate de model. Vei fi partenera lor, care le va ține companie și atât. Tot ce trebuie să faci este să te porți drăguț, ca și când ți-ar plăcea cu adevărat, să râzi la glumele lor, chiar dacă nu sunt amuzante, să le faci din când în când complimente și tot așa.

Sună prea bine să fie adevărat, mă neliniștește toată treaba asta. Azi, că există totuși câțiva potențiali colegi de apartament, parcă nu mai sunt așa disperată ca ieri. Totuși, chiar dacă găsesc pe cineva, mai trebuie să și mănânc, și nu mai am decât 50 de dolari credit.

— Hai să nu ne mai ascundem după deget, îi zic cât pot de sincer, eu când zic „escortă” îmi imaginez poza unei femei în lenjerie intimă, într-un ziar de scandal, iar deasupra scrie: „Sună-mă acum, dacă vrei să te distrezi”. Sincer, la asta se gândește toată lumea când aude sau citește despre escorte.

— Noi suntem altfel, răspunde calm Ducea. Nu ne ocupăm cu masajul și nici cu vizitele de 15-30 de minute la domiciliu. Femeile pe care le căutăm noi sunt de bun-gust, au clasă, sunt amabile, zâmbitoare și au obosit să muncească zi de zi pentru un venit stabil. Știi dinainte cine e clientul, știi exact ce vrea, dar nu faci decât lucrurile cu care te simți confortabil. Ne suni când pleci și când te întorci și ne spui în câteva cuvinte cum a fost. Avem și femei dispuse să danseze, și femei dispuse să se dezbrace, și femei care doresc să facă un masaj domnilor respectivi, însă tu te vei purta cu ei ca o prietenă.

— Cum adică?

— Mulți clienți angajează fete doar pentru a cina împreună, a vedea un film împreună – stați îmbrățișați pe canapea și mâncați popcorn împreună. Inofensiv. Fără alte atingeri. Deci, dacă poți face asta și dacă ești dispusă să mergi la evenimente sociale cu clienții, postul e al tău. Crezi că poți?

Ideea de a mă uita la un film în brațele vreunui nefericit nu mă dă pe spate. În primul rând că mie nu-mi plac filmele, în general. În al doilea rând – eu nu-s Maica Tereza și nu mă dau în vânt după toți nefericiții. Dar am o bănuială că n-ar fi o idee prea bună să mărturisesc acum așa ceva. Trebuie să aștept până apare ceva mai bun. Și-ar mai trebui să par încântată de oportunitate. Să-i arăt Ducesei că pot fi amabilă și fermecătoare. În plus, există modalități mult mai neplăcute și mai obositoare de-a face bani, decât să mă uit la un film. De exemplu, să lucrez într-un McDonald's. Sau într-un restaurant chinezesc sau japonez, pentru bacșișuri de-un dolar jumate-doi.

— Da. Pot. Îți mulțumesc pentru această oportunitate... sunt încântată de șansa pe care mi-o oferi.

După cum mă și așteptam, Ducea zâmbește mulțumită. Scoate din geanta mare, maro, un pix și-un registru și-l deschide pe masă. Mă holbez uimită la obiectul ăsta ciudat. E gros cât un meniu dintr-un restaurant scump.

— Te rog să bifezi aici, cu pixul, tot ce crezi c-ai putea să faci, îmi zice. O să introducem informațiile mai târziu în baza noastră de date și-ți vom calcula tariful. Unele modele ajung undeva între 400 și 900 de dolari pe zi. Altele – modele VIP – se învârt între 1000 și 4000 pe zi. Pot să-ți fac, te rog, o poză?

N-apuc să zic da, mă pozează direct, cu iPhone-ul.

— În mod normal, toată lumea începe ca model și unele fete ajung model VIP. E foarte important cum arăți și cât de stilată ești. Sigur, se iau în calcul și satisfacția clienților, comentariile lor, popularitatea, procentul de clienți care revin și al clienților care te solicită numai pe tine.

Frunzăresc paginile și, dintre cele câteva sute de opțiuni ridicol de detaliate, încercuiesc câteva: sunt dispusă să însoțesc clientul la cină, prânz, mic dejun, teatru, film, operă, petrecere, recepție, evenimente sportive; sunt dispusă să fac pe prietena; dispusă să sărut clientul pe obraz și să-l las și pe el să mă sărute pe obraz; dispusă să dansez cu clientul într-un club de noapte și, în sfârșit, sunt dispusă să fac poze cu clientul.

Sunt cele mai ieftine, dar par cele mai sigure.

Ducesa își încrețește buzele.

— De fapt, ultima era un test. Nici unul dintre modelele noastre nu are voie să permită clientului să-i facă poze. Este în interesul nostru să-ți protejăm intimitatea.

— În regulă, răspund, am înțeles. Fără poze cu clienții.

— Atunci ești angajată. Dar am să te rog să înțelegi că vei lucra ca liber-profesionistă. Te vom contacta noi când vom avea ceva pentru tine.

Spre surprinderea mea, îmi întinde un contract completat cu încadrare profesională și remunerație de începător. Trebuie să semnez trei exemplare și oftez ușurată că există cel puțin un domeniu în New York în care oamenii sunt angajați cu acte.

— Încă ceva, zice D. Nu poți folosi numele tău, trebuie să-ți găsești un nume de scenă. Ai vreo idee?

— Nu, răspund nedumerită.

— Ți sugerez atunci Emily Swan¹. Sau Swan, simplu. Se potrivește cu gâtul tău lung și cu tenul alb.

Deci acum sunt Swan. Cam ciudat, dar nu din cale-afară.

Mă plimb spre casă și analizez pe drum noul meu statut de damă de companie începătoare și schimbările pe care această nouă poziție le-ar putea aduce. Îmi pun iPod-ul și mă uit prin listă, îl selectez pe Justin Timberlake și intru în Central Park pe la Columbus Circle, unde dispar în mulțimea de turiști și în învâlmășeala de limbi. De câteva luni trăiesc ca un pustnic, doar eu și laptopul meu, iar mulțimea asta de oameni și vieți care există dincolo de mine, independent de mine, fără să-i pese de mine, mă sperie.

Nu mă ajută Justin azi, trec la Carla Bruni – e un fundal mai potrivit pentru starea mea de spirit.

Mă îndrept spre Sheep Meadow unde mă și opresc, mă descalt și mă plimb așa prin iarbă. E luni, așa că e aproape pustiu aici, mai ales în comparație cu sfârșitul de săptămână. Mă așez sub un copac și privesc orizontul superb, albastru-gri al Manhattan-ului.

În fața mea văd un frumos cuplu – tineri, de treizeci de ani, stau întinși în iarbă și se bucură de soare. El pare grec, iar ea, est-europeană, și au o fetiță adorabilă de vreo șapte ani. Par a fi turiști, fac poze încontinuu și privesc entuziasmați

1. *Swan* – lebedă.

zgârie-norii care se înalță deasupra copacilor. Simt la ei o liniște și-o armonie pe care eu nu le-am trăit până acum, ceva după care tânjesc, dar rar întâlnesc în East Village unde aproape toți sunt tineri, singuri, la modă, ultra-sexuali și tatuați.

Ațipesc în iarbă, privind spre cerul senin și însořit. Când mă trezesc, îmi scot telefonul cu gândul să o sun pe Ducesă, să-i zic să anuleze toată treaba cu escorta și să-i șterg numărul pe care l-am salvat, simplu, „D“. Dar când văd că s-a făcut 3:10 după-amiază uit de D și-mi dau seama că trebuie să fug acasă – la patru mă întâlnesc cu potențialii colegi de apartament. Unii adevărați, cinstiți – nu ca Beata, care au un serviciu decent și care-mi vor lua tot aerul și-mi vor ocupa tot spațiul personal, pentru că vor locui acolo cu normă întreagă.

Capitolul 8

Strălucitor, Curat și Pur

E nouă seara, m-am întâlnit deja cu câțiva, dar nimeni nu vrea apartamentul. Unuia dintre tipi, care se mutase în New York pentru a lucra ca intern la Morgan Stanley, i-a plăcut cartierul, dar nu și ideea de-a împărți un dormitor minuscul. Următorul – un chelner din San Francisco care se visa scenarist – nu avea semnal la telefon în apartament. Altul, homosexual, pe la patruzeci de ani, m-a întrebat dacă poate aduce mulți tipi acasă, peste noapte – cât de disperată aș fi să găsesc pe cineva, l-am refuzat. Un binecunoscut model masculin italian, care a apărut la mine din greșeală – căuta o adresă la câteva blocuri distanță, un penthouse duplex unde era invitat la un grătar. Un tip de 24 de ani a venit cu maică-sa, a trebuit să-l refuz, e clar că e-un tânărlău care ar aduce cu el multiple vizite de control ale părinților. O turistă din România care mi-a mulțumit și mi-a zis că nu voia decât să vadă cum arată un apartament din East Village. O asiatică cu copil și iubit, pe care voia să-i mute cu totul în dormitorul meu mititel. O brunetă înaltă, frumoasă, reprezentant de vânzări publicitare la o revistă de lux, cu un iubit bogat în

Seattle care i-ar fi plătit chiria și-ar mai fi venit în vizită din când în când. Îmi era destul de simpatică, dar nu i-a plăcut apartamentul. Probabil nu era suficient de bun pentru iubitul ei plin de bani. Și, în cele din urmă, un agent imobiliar cu un al doilea job de stand-up comedian, care mi-a zis să-l sun dacă renunț la apartament.

Aud soneria. Deschid – în prag se află ultimul potențial coleg de apartament programat: un indian înalt, chipeș, de douăzeci și ceva de ani, cu telefonul la ureche.

— Draga mea, poți să aștepți un minut? șoptește în receptor cu un superb accent englezesc, de bogătaș școlit, după care îmi servește un zâmbet strălucitor și se prezintă elegant.

— Bună, Emily? Eu sunt Amal. Îmi face mare plăcere să te cunosc.

— Și mie, intră.

Amal îmi spune că e student în anul doi la Cambridge. Ai lui sunt imigranți, el e prima generație născută și crescută în Anglia, iar aici a venit să lucreze, ca intern, la Citigroup – doar vara asta. Salariul e o nimica toată, „70.000 de dolari amărâți pe an” – adică mai mult decât câștiga Linda, fosta mea șefă, după 15 ani de muncă la galerie – altfel, e o experiență interesantă, are multe de învățat. Părinții lui au un apartament mare, frumos, cu două dormitoare în Upper East Side, dar acum e închiriat și până se eliberează i-ar plăcea să descopere și alt cartier.

Îi arăt dormitorul, dar se duce direct la fereastră și reîncepe să vorbească cu prietena lui pe care o avea în așteptare, la telefon, în timp privește pe geam și mă ignoră complet și pe mine, și camera. Îl las în pace. Jumătate de oră mai

târziu iese din dormitor vorbind încă la mobil, își pune din nou prietena în așteptare și-mi zice:

— Îl iau. Când pot să mă mut?

— Oricând.

— Grozav, atunci mâine la prânz îmi aduc lucrurile.

Îmi dă banii, după care se întoarce la discuția telefonică și iese; scurt și eficient. Câteva minute mai târziu mă duc la fereastră și-l văd ieșind din clădire, cu mobilul în continuare la ureche.

Astăzi m-a sunat Ducesa, după zece zile lungi în care n-am mâncat decât popcorn și morcovei și am ajuns la minunata greutate de 57 de kilograme. Mă gândisem să aplic pentru ajutor social, chiar m-am documentat pe net să văd dacă mă calific. Trebuie să am mai puțin de 120 de dolari în cont, ceea ce nu-i o problemă. Mă calific, dar ideea de a trăi din ajutor social mi se pare chiar mai umilitoare decât să-i sun pe ai mei și să le cer ajutorul.

Din fericire, înainte de a mă vedea nevoită să cedez și să zic: „Mamă, tată, fetița voastră a dat-o-n bară și are nevoie să o salvați sau cel puțin să-i dați o mână de ajutor, cât să aibă o șansă să-și câștige mai ușor <<independența>>“, găsesc de lucru ca ospătăriță într-un restaurant la modă din Meat Packing District; sau – după cum aflu destul de repede – un loc care era la modă, dar care s-a transformat într-o fantomă după criza financiară. Și asta se dovedește a fi un dezastru. Fiind ultima angajată primesc, desigur, cele mai proaste ture, adică cele în care clienții lipsesc cu desăvârșire și, drept urmare, bacșișurile mele sunt zero barat.

Plec trei zile mai târziu, după ce bucătarul – un tip înalt, negru, căsătorit, pe la patruzeci de ani – îmi oferă prietenia lui și niște droguri și îmi mărturisește că localul e doar o fațadă și e folosit de fapt pentru spălare de bani. Dar, măcar pentru trei zile, am scăpat de popcorn și morcovi și am mâncat și eu normal: fettuccini alfredo cu somon, penne vodka și o delicioasă salată Cobb.

Iar acum, zece zile mai târziu, Ducesa îmi vorbește duios la telefon, cu vocea ei de fetiță care trebuie protejată.

— Swan, mâine la 20:00 am nevoie de ajutorul tău. Numele domnului este Bill. Este producător de film și are nevoie de o parteneră tânără pentru ceremonia premierei unui film de Oliver Stone la Paris Theater. Soția lui – un manechin celebru mai demult – l-a părăsit anul trecut și s-a mutat în Franța pe o perioadă nedeterminată, a luat și copiii cu ea. Este un client obișnuit de-al nostru, nu dorește relații sexuale cu nici una dintre fete. Nu dorește decât companie, ocazional masaje – în mare, să te porți ca o prietenă. Primești 250 de dolari pentru că mergi cu el la premieră și ai mai putea primi încă 250 de dolari dacă îl însoțești după aceea câteva ore la o discuție și ceva de băut. Sună-mă când termini. I-am trimis pe mail poza ta, dar, pentru orice eventualitate, am să te rog să iei cu tine la premieră un trandafir roșu să te poată identifica mai ușor.

Cinci sute de dolari și-o premieră de film? Păi, se pare c-am dat de-un job fantastic! Sar în sus de bucurie și urlu de parc-aș fi câștigat la loto; cam ca toate găsculițele din Village de care-am făcut mișto toată viața. Amal iese șocat

din camera lui, cu telefonul la ureche ca de obicei, să mă-ntrebe de ce tip. Izbucnirea mea l-a surprins atât de tare că, în loc să-și pună în așteptare prietena, îi zice c-o sună mai târziu. Ceea ce înseamnă că e foarte curios.

— Măine seară mă duc la premiera unui film, îi zic dintr-o suflare.

— Ce film?

— Noul film al lui Oliver Stone.

— Super tare! Cum ai reușit?

— Sunt partenera unui mare producător de film, mă ia gura pe dinainte.

Și îmi dau seama imediat ce-am spus-o c-a fost o greșeală. Acum aș vrea să fi tăcut, dar nu mai am ce face.

— Cum v-ați întâlnit?

— Hmmm... pe net, îi răspund vag.

Amal mă privește și nu pare să înțeleagă.

— Pe Craigslist, adaug.

— Serious? Bravo!

Și tace. Sigur, probabil că s-o fi întrebând de ce un mare producător își caută parteneră pe un site de oameni obișnuiți, ciudați și ratați, dar e mult prea politicos să zică ceva.

Că tot veni vorba de filme, Amal e negativul Beatei. Are 22 de ani, e virgin, studiază filosofia și este îndrăgostit nebunește de o englezoaică blondă pe nume Sarah, și ea virgină și o catolică practică a Școlii de Științe Sociale. S-au cunoscut Crăciunul trecut la o petrecere în campusul din Cambridge. Părinții ei se opun căsătoriei cu un indian de culoare, dar el speră că dacă dragostea lor va rezista în timp și vor depăși toate problemele, părinții vor înceta să se mai opună. Vorbesc ore-ntregi la telefon în fiecare zi. Își povestesc absolut totul și nu se satură. Amal

o sună imediat ce se trezește și rămâne cât mai mult timp posibil cu telefonul la ureche. Fac absolut totul împreună: merg la baie împreună, se spală pe dinți împreună, merg pe stradă și se plimbă prin parc împreună, pe scurt – fiecare este iPod-ul celuilalt, ceea ce mi se pare drăguț, dar exagerat. Pasiunea sălbatică pe care a stârnit-o Sarah în inima lui Amal îmi stârnește curiozitatea, așa că îl rog să-mi arate o fotografie de-a ei, dar refuză. Nu-mi zice decât că e foarte deșteaptă, foarte educată și foarte frumoasă.

— Dar prietenul tău, Toby? mă întreabă Amal naiv. O să-i zici că mergi la film cu altcineva?

În aproape fiecare seară de când s-a mutat Amal am ieșit cu alt partener de pe Craigslist. Am devenit mai puțin pretențioasă – orice tip cât de cât decent îmi pare o opțiune bună față de serile petrecute de una singură – și mai detașată. După experiența cu Andre, toți tipii ăștia rămân la ușa scării, indiferent cât de mult mă roagă să-i invit sus câteva minute „să vorbim“, sau „pentru un ultim pahar“ sau – eterna promisiune – „să stăm îmbrățișați pe canapea, atât!“.

Sigur, nu-i pot spune colegului meu virgin de apartament, al cărui nume în hindusă înseamnă „Strălucitor, Curat și Pur“ și care n-a avut decât o singură prietenă că beau ca o cretină aproape în fiecare seară și cu alt tip de fiecare dată. I-am zis că mă întâlnesc, fizic sau pe net, cu Toby, prietenul meu și autorul sculpturii-coș de gunoi pe care o admiră Amal – dacă nu cumva se preface din amabilitate.

— Nu e ce crezi. Tipul ăsta e căsătorit și își iubește foarte mult soția, dar ea nu e în oraș și are nevoie de o parteneră mâine seară, mormăi destul de neconvingător. Toby știe... cu cât vorbesc

mai mult, cu atât par mai puțin credibilă, așa că mai bine mă opresc.

— Și îi convine?

Habar n-am ce răspuns să-i dau.

— Amal, nu sunt convinsă că Toby e dragostea vieții mele, așa cum este Sarah pentru tine. Unii oameni au norocul să întâlnească de tineri perechea perfectă și rămân împreună toată viața, dar, pentru cei mai mulți dintre noi, dragostea vine, rămâne o vreme și apoi dispare în ceață.

— Înseamnă că nu e dragoste adevărată, zice Amal. Dragostea adevărată rezistă peste timp, oricât de greu ar fi... rata divorțurilor în India e aproape inexistentă în comparație cu Statele Unite...

— Amal, nu e decât o întâlnire nevinovată la un film.

— Chiar dacă ai prieten?

— Cred că s-ar putea să-l părăsesc... de fapt, mi-a zis că s-a terminat, mă răzgândesc, în speranța că va da dovadă de compasiune. Așa că acum pot ieși cu alții.

— Bine, dar cu un bărbat căsătorit?

— O să fiu mai degrabă asistenta lui sau... mă bâlbâi, în lipsă de inspirație.

Amal zâmbește, deloc convins, și nu mai zice nimic. A fost o greșeală să-i spun că am întâlnire cu un mare producător de film. M-a luat gura pe dinainte și mi-e teamă că încurc borcanele. Nu este, de fapt, vorba despre nici o întâlnire.

Ceea ce-mi amintește: oare ce mă așteaptă?

Noaptea trece ca o părere, iar la finalul filmului, în fața la Paris Theater apare un șir de limuzine negre. Așteptăm să urce Michael Jordan în prima, John Malkovich în a doua, apoi e rândul

nostru și Bill Gruber deschide ușa și mă invită să urc, după care dispare. Mă gândesc că limuzina e numai pentru mine și iau telefonul s-o sun pe D. și să-i zic că am terminat, dar îl văd aproape imediat pe Bill la cealaltă ușă. Aș fi vrut să-i zic: „Nu-i nevoie să te deranjezi să mergi la cealaltă ușă, pot să mă dau mai încolo“, dar încă nu pot vorbi, toată seara am stat mută.

— Colțul din nord-vest la intersecția Park cu 79, zice Bill apoi se întoarce spre dreapta și mă privește.

Port încă ochelarii de soare pe care mi i-a dat imediat ce ne-am întâlnit. Erau o grămadă de paparazzi cu camerele pe covorul roșu și și-a amintit regula agenției – fără poze cu clienții.

Îmi scoate încet ochelarii și-i văd privirea albastru-închis ațintită amuzat asupra mea și habar n-am ce altceva să-i zic în afară de: „Mulțumesc“. Bill arată cel mai tânăr dintre toți bărbații de 43 de ani pe care i-am cunoscut. La fel de bine conservat ca Bon Jovi, chiar dacă nu la fel de chipeș. Mă chinuiesc să găsesc o glumă sau ceva haios de zis, dar nu găsesc nimic să umplu tăcerea. Mi-aș dori să-ntrebe ceva, orice să spargă gheața.

— Ți-a plăcut filmul? mă întreabă în cele din urmă.

— Da, a fost grozav, răspund destul de tăios, și se așterne din nou tăcerea.

Îi sună telefonul, răspunde cu stânga și cu dreapta îmi ia mâna și începe să se joace cu degetele mele. Înghet, ușor surprinsă și – deși nu-mi place să recunosc – atingerea lui mă tulbură.

Când ajungem la clădirea în care stă și urcăm la al optsprezecelea etaj, îmi lasă mâna și-mi pare oarecum rău, dar încă vorbește la telefon

și are nevoie de cealaltă să deschidă ușile, să salute portarii și așa mai departe. Cred că e la a șaptea convorbire de afaceri, mă simt complet ignorată.

Liftul se deschide spre un apartament pe colț uriaș, cu tavan înalt și ferestre mari. Îl urmez pe Bill în camera de zi cu candelabru de Murano, tapet turcoaz de mătase, trei canapele albe și cel mai mare televizor cu ecran plat din lume. Pe pereți – o gamă eclectică de tablouri – artă contemporană care variază de la superb la obișnuit, cu câteva piese care ies în evidență, inclusiv un print de Basquiat, un tablou în ulei pe pânză de David Salle, un tablou în marker pe hârtie de Robert Longo și un print pe hârtie fotografică de Cindy Sherman.

— Vrei să vedem un film? mă întreabă și mă invită pe canapeaua din fața unei măsuțe ovale de cafea, de marmură.

Încă unul? Dar, pentru că trebuie să fiu drăguță, confirm simplu din cap și mă așez. Observ două cărți de artă interesante pe măsuța de cafea – pozele lui Jeff Koon cu Cicciolina, seria „Made in Heaven“ și „A History of Sex“ a lui Andre Serrano. Sunt ediții limitate rare, în mod normal le-aș răsfoi, dar Bill vorbește întruna despre filme, iar eu sunt plătită cu 500 de dolari pe noapte să fiu atentă la ceea ce spune și la ceea ce face și să-l aprob.

— Îmi plac enorm filmele, subliniază el ceea ce era deja evident. Primesc în fiecare zi DVD-uri de la oameni care vor să lucreze cu mine sau să-i finanțez. Asta presupune că trebuie să mă uit la o grămadă de filme și mă simt singur, uneori. Îmi face plăcere compania. Ție îți plac filmele? Adică, sigur că-ți plac, cui nu-i plac?

De fapt, mie nu-mi plac, așa că ridic din umeri mai degrabă a „nu“, dar cu puțină imaginație poate trece și drept „da“.

— Ești cam timidă, nu-i așa? observă amuzat. Îmi place. Spune-mi povestea ta, Swan. Sau lasă-mă s-o ghicesc. O fată dintr-un orășel micuț ajunge în marele oraș, nu?

— Da, de pe lângă Buffalo, răspund. De unde știi? întreb, gândindu-mă dacă încă se citește provincia pe fața mea.

— Pentru că e una dintre poveștile clasice ale New Yorkului. Și eu vin dintr-un orășel. Dar am învățat ceva aici – mâine, sau poate peste zece ani, ai putea fi *tu* cea care îmi dă *mie* o șansă. Ăsta e motivul pentru care încerc să mă port normal, chiar și cu menajera mea portorică. Nu se știe niciodată...

Și cum ar trebui să mă facă asta să mă simt? Înseamnă că eu sunt ce? Peste sau sub camerista portorică? A lăsat-o în aer, mai bine nu insist.

Bill se ridică să aducă o sticlă de șampanie, profit de lipsa lui și răsfoiesc catalogul lui Ser-rano, dar îl închid când îl văd că se întoarce cu două pahare. Se preface că nu observă și începe să recite ceva, oferindu-mi unul dintre pahare cu un gest teatral:

— „E potolită muza mea, sărmana,

Numai tălmăcii slavei tale, iată,

În litere de aur moaie pana,

Scriind cu toate muzele deodată.“

Știi ce e?

Neg din cap.

— Shakespeare, *Sonetul LXXXV*.

— Wow!

Asta e tot ce zic. Patetic, știu. De obicei când ajung să cunosc mai bine pe cineva sunt mai

vorbăreață, uneori chiar originală, cel puțin mai isteată, dar în seara asta sunt copleșită.

— Deci, dacă nu-ți plac atât de mult filmele, teatrul e mai degrabă pe gustul tău?

— O, dar îmi plac filmele la fel de tare ca și ție. Și da, îmi place și teatrul, îi zic, pentru că în seara asta sunt plătită să fiu super-drăguță.

— Deși n-am văzut decât o piesă într-un apartament-atelier din centru.

N-ar fi trebuit să zic asta, dar acum nu mai am cum să dau înapoi.

— Cum se poate? întreabă surprins și amuzat în același timp. Cum este posibil ca cineva care stă în New York să nu fi văzut niciodată o piesă pe Broadway?

„Pentru că e al naibii de scump, amice!“ aş vrea să-i răspund.

— Nu ştiu, pur şi simplu nu s-a-ntâmplat, răspund fluturând din gene. Eu sunt pasionată mai degrabă de artă, merg mai ales la expoziții în galerii. Îmi place arta contemporană. Ai o colecție minunată aici.

Bine jucat. Bill zâmbește, privindu-și satisfăcut pereții.

— Mulțumesc. Sunt foarte mândru de colecția mea. Vezi piesa asta de Basquiat? zice. Valorează peste un milion.

Știu că nu valorează nici jumătate, a zis-o doar să mă impresioneze. Colecția lui e, de fapt, un amestec drăguț de piese minore ale unor nume celebre, dar lipsește piesa aceea care iese în evidență și îi conferă stil. Bill îmi umple din nou paharul, caută printre niște DVD-uri, alege unul și-l pune. Apoi își umple și lui paharul și mă

invită să mă așez lângă el pe altă canapea. Mă supun, dar cred că par un pic agitată, pentru că adaugă imediat:

— Nu-ți fie teamă, mi-a zis Ducesa că e prima dată pentru tine. Nu vreau să mă culc cu tine, sunt căsătorit de paisprezece ani și îmi ador soția și cei trei copii. N-am înșelat-o niciodată.

Cuvintele lui mă mai liniștesc, dar tot e ciudat. De ce e atunci aici, cu mine? De ce e un client obișnuit de-al Ducesei? Și ce înseamnă pentru el „a înșela”? Nu cumva înțelege lucrurile altfel?

— Ești foarte amabil, spun cu cea mai dulce voce de care sunt în stare.

— Și nu-i deloc ușor, continuă. Soția mea nu se mai culcă cu mine de peste un an. Mă iubește încă, dar nu mai simte dorința.

Bill se întinde pe canapea. E un tip înalt, mult peste 1,80 m, are părul des și castaniu și ochi frumoși, albaștri. E îmbrăcat în blugi și o cămașă neagră Versace. E bogat, arată bine și are șarm. Cu toate astea, am brusc înaintea ochilor un om care suferă, un om care nu mai are încredere în el și care nu se mai bucură de viață și de dragoste.

— Vezi tu, pentru un om dragostea neîmpărtășită e cel mai mare rău. Michelle ține la mine, mă iubește, dar nu așa cum o iubesc eu. Dacă ar trebui, mi-aș da și viața pentru ea. Dar ea nu mă mai dorește, sexual. Pot fi cu orice actriță superbă, disperată, care-mi trimite poze sau cu regizoarele mai tinere care au nevoie de o șansă, sau cu cea mai frumoasă femeie din orice club de noapte, bar sau restaurant. Tot timpul îmi fac avansuri. De aceea te-am angajat pe tine în

seara asta, la premieră – nu voiam să mă transform în ținta lor.

— Ea unde este acum? întreb timid.

— S-a mutat înapoi în Franța și a cerut divorțul. Dar eu nu vreau să divorțăm. Nu o presez, îi las tot timpul de care are nevoie să fie singură.

— Cât de frumos din partea ta, mai strecor un compliment, la amintirea sugestiilor lui D. Cum e?

— Superbă... obișnuită să fie model. Pentru mine, e cea mai frumoasă femeie din lume.

În timp ce-mi spune aceste lucruri, ochii-i trec prin mine fără să mă vadă. Simt toată durerea și tot dorul lui și aproape că-i iau mâna în mâna mea, să-l consolez. Dar se ridică vioi și pleacă în bucătărie, mă lasă singură cu senzația că sunt o chestie mică, nesemnificativă. Mi se părea că arăt grozav în seara asta, în rochia Armani și cu pantofii Manolo de la Tokyo 7, cu părul vopsit negru-închis, dar cuvintele și privirea lui Bill m-au redus la statutul de femeie oarecare, banală. Doar o damă de companie și nici măcar una pricepută la asta. Dacă ar fi fost o întâlnire adevărată, asta era momentul când ar fi trebuit să gonesc afară din apartament, în căutare de oameni care să mă vadă pe mine, cea adevărată, și pentru care să fiu dacă nu extraordinar de sexy, măcar drăguță.

Bill se întoarce cu un bol de popcorn proaspăt făcut și o sticlă de suc. Miroase bine, dar nu-mi vine să cred că după zece zile de popcorn mă aflu aici, cu tipul ăsta bogat care-mi oferă – surpriză – tot popcorn! Deschide televizorul, își pune brațul în jurul meu și începem să ne uităm la încă un film al unui regizor independent de care

n-am auzit și care are nevoie de finanțare din partea lui Bill pentru următorul proiect. E ironic, sunt plătită cu 250 de dolari să mă uit la un film, să stau lângă el și să mă prefac prietena lui, când, de fapt, am nevoie de dragoste și de apropiere în aceeași măsură în care are și acest bărbat chinuit, trist și căsătorit de lângă mine.

Mă tot întreb de ce nu mai dorește Michelle un tip fantastic ca Bill. E drept, pare cam lipsit de energie... e ceva în neregulă cu el, ceva rece, mort, dar nu-mi dau seama ce. Are o tristețe opacă, dar reală. Ușor-ușor am senzația că mă simt cam prea apropiată de el și că sunt pe cale să mă culc cu el, dacă vrea, chiar gratis și fără să-i spun lui D.

La generic mă întreabă dacă mi-a plăcut filmul. O producție previzibilă, dar trebuie să fiu diplomată.

— Mi-a plăcut, dar tu ești expertul. Ție cum ți s-a părut?

— Bunicel, o poveste haioasă cu un final rapid.

— Dar oare viața așa funcționează? încerc să-mi maschez dezacordul cu o întrebare. Așa funcționează mintea noastră, crezi că e atât de simplu?

— Știi ce vrei să spui, dar asta e moda acum.

— Viața e plină de momente neplăcute, zic. De nesiguranță, singurătate, plictiseală, ratare, internet, vorbe goale...

— Exact. Iar oamenii care dau banii pe bilet vor iluzia, excepția, nu realitatea. S-au săturat de realitate, vor să evadeze din ea. Chiar și numai pentru nouăzeci de minute. Asta trebuie să le dăm, dacă o facem pentru bani.

Are sens teoria lui; mă gândesc la ea câteva clipe. Dar tot nu înțeleg.

— Dacă oamenii ăștia care vin la tine și-ți cer bani sunt independenți, n-ar trebui să încerce să facă altfel de filme? întreb. Dacă lucrările de artă contemporană „altfel“ și-au găsit loc pe pereții tăi, de ce n-ar merge asta și în filme?

Bill mă privește surprins și-mi zâmbește larg, condescendent.

— Spre deosebire de artă, filmele sunt o afacere pentru mase și oamenii nu sunt dispuși să-și asume riscuri, răspunde Bill. Investim cu toții în ceea ce oamenii vor deja. Vrem să vindem ceea ce avem cu profit mare. Ca mine, ca tine... Nu trebuie să-mi spui de ce lucrezi ca escortă. Pentru că poți face mai ușor și mai repede bani, decât dacă ai avea un serviciu normal. Proprietarii de cinematografe sunt la fel, vor filme cât mai scurte, care să le permită mai multe spectacole pe zi și mai multe bilete vândute.

E interesantă ideea, rămân la ea. Deci, distribuitorii de filme vor să le ofere spectatorilor o experiență plăcută și să-i aducă la punctul culminant cât mai repede, exact la fel cum îmi spunea și Beata că vor fetele să se întâmple cu clienții lor. Dar asta nu e, de fapt, adevărat. În istoria artei, cei care au venit cu ceva diferit, nu neapărat mai simplu, au devenit vedetele.

Bill zâmbește, prea obosit să mai vorbească despre filme – ceea ce face, probabil, de obicei cu colegii lui. Mă întreabă dacă nu vreau să-i masez spatele, a avut o zi grea. E de la sine înțeles, cumva, că n-o să-l refuz. Simte că-l plac și că vreau să fiu drăguță cu el. Simte același lucru pentru mine.

Cuvintele rămân în aer cât îmi așteaptă, încrezător, acordul. Asta n-a fost o chestie stabilită cu D., dar – la naiba – mă gândesc că-i nevinovată și vreau să fiu drăguță cu Bill. Se întoarce, iar eu încep să masez de zor.

— Te deranjează dacă-mi scot cămașa? întreabă din nou pe un ton nevinovat, apoi o scoate rapid.

Mă uit o clipă la abdomen, e un pic lăsat, dar se vede că e unul dintre norocoșii cu o constituție grozavă, care-și permit să nu facă eforturi prea mari, dar să arate foarte bine îmbrăcați oricum. Îi ating spatele gol și mă prefac că nu mă deranjează când, de fapt, mă deranjează. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât realizez că nu e o idee bună să mă culc cu el. Nu simte nimic special pentru mine. Nu există vreo legătură între noi, doar se prefacă. Deși n-ar avea de ce. Doar mă plătește. Dar probabil că asta-l face să se simtă mai bine cu ceea ce face și, în plus, e o abordare mai galantă. Eu nu sunt decât începătoarea lui D. El e un client obișnuit. Aș putea fi oricine altcineva. Iar în el a murit ceva și nu cred că l-ar putea readuce la viață nimic din ce-aș putea eu să fac în pat. Deci lucrurile nu trebuie să meargă prea departe. Nu vreau nici să par nesociabilă. Poate că masajul este tot ce-și dorește. Degetele mele ar vrea să-i facă un masaj într-adevăr bun, dar, nu știu de ce, sunt neîndemânatice și uscate.

— Te duci, te rog, în baie să aduci niște loțiune? întreabă ușor. Alunecă mâinile mai bine cu puțin ulei.

Mă duc în baie, fericită că sunt singură câteva momente și că pot să-mi adun gândurile. Nu știu dacă pot avea încredere în el. Și Toby era extrem de drăguț când voia să facem sex și se prefăcea

că țin la mine mai mult decât ținea, de fapt. Iar Bill pare că vrea să mă facă să cred că sunt mai mult decât o damă de companie, o prietenă, deși m-a plătit și facem parte din lumi atât de diferite. Mă întreb dacă n-ar trebui cumva să uit că Bill mi-e simpatic, s-o sun pe D. și să-i cer sfatul. Oare ar trebui să-l taxez altfel pentru acest masaj nevinovat? Dar nu vreau. Mă simt datoare să fac ceva drăguț pentru Bill, doar pentru că am un suflet bun, pentru că-mi place de el, nu pentru bani. Iau o loțiune dintr-un dulăpior cu oglindă în care se reflectă o poză cu Anne Leibovitz agățată pe peretele din spatele meu și ies pe hol, nehotărâtă.

Ușa de la dormitor e întredeschisă. O deschid un pic mai mult și arunc o privire înăuntru. Are un pat uriaș, desfăcut, cu o minunată lenjerie Ralph Lauren albastră, iar pe peretele din fața patului e agățată o fotografie mare, întunecată, de Serrano cu un bărbat îmbrăcat foarte conservator, într-un costum negru, cu cocoșelul pe-afară. E o adevărată operă de artă impresionantă, ca un portret de Rembrandt, cu excepția detaliului pornografic. Cam ciudățel. Unul dintre sertarele de la dulapul de lângă pat e deschis. Intru curioasă, privesc Serrano-ul mai de aproape și arunc o privire și-n sertar. E plin de DVD-uri porno. Mă uit peste titluri, toate conțin cuvântul „pipi“, iar pe coperte sunt bărbați care fac pipi în gurile femeilor și invers. Deschid sertarul de dedesubt și găsesc DVD-uri cu asfixierea erotică. Apoi pe cel de dedesubt, care e plin de vibratoare și de alte jucării sexuale ciudate.

Fug repede din dormitor să-i zic lui Bill că trebuie să plec. Spre surprinderea mea, e tot pe canapea, dar gol.

— Mi-am scos hainele ca să mă poți masa mai bine, îmi zice cu o voce nevinovată, când mă aude intrând. Știu că n-am discutat asta cu Ducesa, rămâne între noi. Apropie-te... nu fi timidă. Nu mușc, bine?

Mă duc mai aproape și mă uit în stânga spre ușa de la intrare. E încuiată. Nu vreau decât să fug mai repede de acolo, dar am nevoie de ajutorul lui.

— Bravo! După ce termini masajul, continuă el liniștit, de parc-a mai făcut asta de sute de ori, aș vrea să te rog să faci ceva. Nu e chiar ceva sexual, e doar puțin mai ciudat... am visat mereu să încerc așa ceva. Mie îmi place să experimentez, iar Michelle era genul conservator.

Înghet cu borcanul de loțiune Jo Malone în mână. Nici măcar nu întreb despre ce e vorba, cred că știu deja. Dacă-aș fi fost nevastă-sa, probabil că i-aș fi ars o tigaie-n cap. Dar nu sunt decât o damă de companie angajată. Se întoarce spre mine și mă privește ca și când și-ar alege cuvintele cu grijă, să mă convingă, dar ochii mei îi evită cu încăpățănare privirea și rămân fixați pe o fotografie în ramă argintie de pe măsuta de cafea, fotografie din care zâmbesc fericiți Bill și cei trei copii ai săi, doi băieți și o fată care se uită la el cu dragoste și cu încredere.

— Aș vrea să-mi faci mai întâi un masaj pe tot corpul, apoi o partidă de sex oral sau măcar manual, iar la final să mă lași să-ți fac pipi în gură. Un fel de dublă ejaculare. Pentru fiecare din astea ai cinci sute în plus. O mie cinci sute. Dacă pui la socoteală și ceilalți cinci sute – pleci de aici cu două miare.

Este suma exactă de care am nevoie ca să trăiesc o lună de zile, dar nici nu încap discuție.

— În nici un caz, Bill. Nu pot face așa ceva. Nici măcar nu mă pot gândi la așa ceva.

— Nu trebuie să te sperii, nu e sex de-adevăratelea. E un pic ciudat, dar inofensiv în fond.

Îmi scormonesc mintea în căutarea unui refuz care să-i lase o rază de speranță, dar din care să înțeleagă că așa ceva nu se va întâmpla cu mine, astfel încât să o pot șterge cât mai elegant și mai rapid cu putință.

— Sun-o pe D, poate are alte fete care pot face asta, îi zic. Eu nu, îmi pare rău.

— Păi tocmai asta îmi place, că nu faci asta; urâsc profesionistele, îmi provoacă greață. Mie îmi plac începătoarele, așa ca tine.

Și tu ești la fel de grețos, mă gândesc, dar nu zic, desigur, nimic. Mi-e chiar frică. De ce să vrea o începătoare pentru așa ceva? E vreun misogin căruia îi face plăcere să ne umilească și să ne facă să suferim, doar ca să compenseze cumva chinurile prin care a trecut din cauza soției sale? Ori îl cred în continuare mai de treabă decât e de fapt, un ticălos care nici măcar nu-și dă seama cât de ticălos e? Nu zic nimic, precaută; nu vreau decât să dispar dracului de-aici.

— Vrei, te rog, să pui ceva pe tine și să mă conduci la lift?

— Te rog, te rog, te rog, imploră. Doar un pic. O picătură. O picăturică mică. Oricum, e aproape numai apă. Fă-o pentru mine, ca prieten. Ai încredere în mine, nu-i mare brânză.

„Prieten“ și „încredere“ nici că-și puteau găsi un context mai prost. Încerc să-mi îndulcesc refuzul cât să nu se-nfurie și-ncep cu bla-bla-urile. Devin, dintr-odată, foarte vorbăreață. Mă bucur că ne-am cunoscut, e un tip extraordinar, mi-ar plăcea să-l revăd dacă mai are nevoie de companie

la vreo altă premieră sau chiar la un film la el acasă. Îi zic și asta ca să mă asigur că mă lasă să plec. Indiferent de fanteziile lui secrete, instinctul îmi spune că Bill e un domn și nu mă va ataca. Poate că dacă n-ar fi fost D., ar fi insistat mai mult până ar fi obținut ce voia. Așa, când vine vorba de D. e vorba de afaceri, ea e a treia parte implicată, ar putea afla, iar el trebuie să se teamă de asta.

Și, într-adevăr, după ce mă mai imploră puțin, îmi dă 500 de dolari și un bacșiș de 100 de dolari și mă conduce la lift gol-pușcă. Imediat ce apăs butonul de coborâre nu mă pot abține și-i zic:

— Apropo, acel Basquiat nu face un milion pentru că e pe hârtie. Ai o colecție frumoasă, dar lipsește o lucrare mare.

Ușile liftului i se închid în fața pe care se așterne confuzia.

Ies în stradă cu lacrimi în ochi și cu inima bătând nebunește. Park Avenue e pustiu la ora asta și până găsesc un taxi, trece o eternitate. Îi zic șoferului să mă ducă acasă și mă uit în oglinda din mașină. Arăt groaznic, de la lacrimi mi s-au întins și rimelul, și creionul de ochi. Mă șterg pe față cu un șervețel și, după ce mă calmez, o sun pe D. Nu răspunde. Încerc din nou, apoi încă o dată, până îmi trimite un mesaj: „Totul în regulă?”. Îi trimit imediat răspunsul: „În regulă, dar mă văd nevoită să-mi dau demisia“.

Ajung acasă la 1 noaptea și, surprinzător, Amal e încă treaz și nu vorbește la telefon. Stă pe canapea de parcă m-ar fi așteptat, îngrijorat.

— Lungă întâlnirea, zice.

— Mda.

— Cum a fost premiera?

— Ca de obicei, multe celebrități..., îi răspund pe un ton de parcă aş fi vreo obișnuită a covorului roșu.

Nu vreau să intru în detalii.

— Trebuie să-mi povestești tot! L-ai văzut pe Oliver Stone?

— Da. Pe toți.

— Și?

— Și după aceea am fost la petrecerea de după, unde am stat până acum, îl mint. A fost grozav. Dar nu cunoșteam pe nimeni și nici nu sunt genul care face ușor conversație. Tu ce-ai făcut azi?

Amal îmi zâmbește entuziasmat.

— Am bătut recordul! Am vorbit cu Sarah zece ore încontinuu. Abia ce-am închis telefonul acum câteva minute.

— Wow! Mai mult decât o zi de lucru! Despre ce ați vorbit?

— Chestii mișto! Filosofie, Platon, Kant, neo-liberalism, creștinism versus budism, arta latină, politică, familie, dragoste, filme, ne place amândurora Michael Moore, tot felul de lucruri. Tu despre ce ai vorbit cu tipul tău însurat?

Doamne, dac-ar ști!

— Nu prea multe. Filme. Shakespeare, soția lui, îi răspund evitându-i privirea și prefăcându-mă preocupată de e-mail.

— Te mai desparți de Toby?

Mă gândesc ce să-i răspund. Mai am încă nevoie de „Toby“ în viața mea.

— Până la urmă o să ne despărțim, dar nu prea curând.

— Sunteți ciudați. Cum se face că nu vorbiți deloc la telefon?

— Comunicăm foarte mult pe mail, îi zic, pentru că știe că stau mult pe net. Avem întâlniri

online. Și pe Facebook, Twitter, stăm pe chat. Și ne trimitem mesaje.

Amal îmi urează noapte bună și se duce în dormitorul lui. Mă ghemuiesc în canapea și-mi iau laptopul. Spre groaza mea, observ că a rămas conectat la contul de mail, plin de mesaje de la tipi care mi-au răspuns la anunțurile de pe Craigslist și care-mi cer întâlniri. Mă întreb dacă Amal a văzut toate astea. Apoi văd că a uitat ceva pe măsuta de cafea. E poza unei fete înalte, cu față de tocilară, urâtică cu ochelari mari și rotunzi și cu părul blond până la umeri. Probabil că ea e celebra Sarah.

— Hei, Amal! Ai uitat poza lui Sarah!

Se întoarce, roșește și-mi smulge poza din mâini.

— Nu că e foarte, foarte frumoasă? mă întreabă sperând să zic că da.

Dar am și eu o limită de minciuni spuse cu entuziasm. Dar în seara asta voi fi nevoită s-o ignor.

— Ba da. Foarte.

Mă opresc, îmi mușc limba și nu mă pot opri să adaug, evaziv:

— Seamănă puțin cu Hillary Clinton tânără.

— Țsta nu e tocmai un compliment, nu?

Amal e foarte perspicace.

— Ai văzut *Sicko*? îl întreb. Lui Michael Moore i se pare foarte sexy Hillary.

Zâmbește încurcat, ia fotografia lui Sarah și se duce în cameră de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic; dar mă privește un pic altfel și intuiția îmi spune că și-a aruncat un ochi prin mail-ul meu. La dracu'!

Capitolul 9

Ce mică-i lumea

Mă trezesc foarte târziu. Amal a plecat la bancă, iar în casă și pe stradă e ciudat de liniște. Ceasul de pe telefon arată orele 11:00 de dimineață și constat surprinsă că am nu unul, ci trei apeluri pierdute de la Andre și un mesaj vocal în care mă roagă să-l sun. Au trecut aproape două săptămâni de când l-am văzut ultima dată. M-a sunat și săptămâna trecută și nu l-am sunat înapoi. Mai e și un mesaj de la D., care-mi zice că Bill m-a plăcut foarte mult și ar vrea să ne întâlnim din nou. Ciudat – nu prea sunt obișnuită să mă sune tipii și-a doua oară și să-mi mai ceară o întâlnire. Sunt, brusc, foarte solicitată.

Șterg mesajele vocale și toată lista apelurilor și fac niște cafea proaspătă cu aromă de alune. În ciuda experienței oribile de aseară cu Bill, mă simt bine și mă gândesc să renunț la Zoloft și să văd cum merge ziua de azi fără. Nu mai am decât câteva pastile și trebuie s-o rog pe mama să-mi comande o rezervă nouă din Canada. Cerul e tot înnorat, a fost o primăvară înnebunitor de ploioasă care s-a transformat într-un început de vară la fel de înnebunitor de cețos și umed. Dar în sufletul meu e soare. Rememorez

seara trecută și zâmbesc ca proasta. Ca-n Harry Potter, am descoperit și eu gaura din zid care te transportă într-o altă viață, mai frumoasă. Știam că există lumea asta intangibilă, o știam din *Extra* și din *Access Hollywood*, la fel cum știam și că sunt munți pe lună și picături înghețate de apă pe Marte. Ciudat c-a fost nevoie de-o slujbă amărâtă ca damă de companie ca să ajung acolo. Acum știu cum arată lumea asta pe dinăuntru. Sunt și acolo oameni normali, ca și mine. Dar deocamdată m-am blocat într-o pădure întunecată, neprietenoasă, și trebuie să găsesc cărarea care mă duce înapoi la lumină.

De-aș putea-o găsi! Dar mai bine s-o caut în stil vechi – prin muncă cinstită.

Așa că scot din geantă două stick-uri de memorie USB, unul negru pe care am copiat toate contractele de la Mad Box și unul roz cu toată baza de date a contactelor lui Santiago. Sunt 580 de persoane cu totul, inclusiv vreo două pentru care m-am dat peste cap să-i ajut în diverse feluri, unii cărora chiar le-am cărat diverse lucrări în apartamente, doar ca să vadă exact cum ar arăta deasupra canapelei, lângă șemineu, în baie sau deasupra patului. Unii dintre ei au o grămadă de bani de investit în obiecte de artă contemporană, dar le lipsește gustul, alții au relații foarte bine plasate, iar mulți au și banii, și relațiile necesare. O singură recomandare, o idee, o referință ar fi de ajuns să îmi asigure un job bun. Aș putea fi consilier începător de artă, astfel încât să-i ajut să se descurce în jungla celor 300 de galerii din New York, unde fiecare dintre proprietarii de galerie încearcă să te poarte cu vorba sau să vândă anonimi. Le-aș putea obține accesul în cele mai elitiste galerii, sau măcar

să le explic cum se întâmplă lucrurile în lumea asta mică, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea. I-aș putea ajuta cu achiziția obiectelor de artă și cu alcătuirea colecțiilor personale. Aș putea face atâtea lucruri bune!

După cinci zile termin de trimis mail-uri și de dat telefoane absolut fiecărui contact din listă. Peste o sută de apeluri pe zi. În cele mai multe cazuri, am lăsat scurte mesaje vocale. Dar fie refuză toți să vorbească, fie îmi ignoră pur și simplu mesajele. Câțiva îmi spun că vor reveni ei pe acel ton inconfundabil din care înțeleg că nu trebuie să mă aștept la asta.

Și, în tot acest timp, în cele mai proaste momente posibile – când tocmai ce încep discuția cu un contact nou sau îmi adun gândurile și curajul să dau un alt telefon, îmi tot apare un apel în așteptare pe care îl ignor constant. Este Andre, de fiecare dată.

Nu înțeleg. Am avut o aventură de-o noapte, am fost de acord că nu va fi decât o dată, a primit ce-a vrut, și-atunci de ce vrea să ne mai vedem? Dacă mi-aș fi dorit cu adevărat o relație cu el, ar fi fugit mâncând pământul. Poate c-ar trebui să-i răspund la telefon și să-i spun că m-am îndrăgostit nebunește de el. Dar nu-mi pot asuma riscul.

Sună telefonul; pentru prima dată de câteva zile încoace, apelantul nu este Andre, ci un număr misterios cu codul zonei 718 din New York. Mă gândesc că poate vreunul dintre cei contactați mă sună înapoi, dar codul lor ar trebui să fie altul, din zone mai de lux ca Manhattan, Westchester, Hamptons, Cape Cod sau Connecticut. Poate m-a recomandat cineva?

— Alo? Emily Thompson la telefon.

— Bună, Andre la telefon, aud vocea de care mi-era groază, în cea mai blândă versiune a ei. Voiam să te întreb dacă mergi cu mine la plajă weekendul viitor. Am pierdut plaja weekendul trecut, a fost frig, dar acum va fi mai cald.

— Bună. De ce mă suni de pe un număr cu codul ăsta?

— Mi-am găsit un job nou în Queens.

— Felicitări... Andre, ascultă, îmi pare rău, dar nu pot vorbi acum, am foarte multă treabă. Te sun eu mai târziu.

Închid și salvez numărul „Andre 2“, să mă asigur că nu-i mai răspund și-a doua oară.

Acum, c-am scăpat și de problema asta, mă simt mai liniștită.

Mă cântăresc să văd dacă singurul lucru pe care-l mai țin sub control în ultima vreme – propriul meu corp – s-a mai apropiat de greutatea la care visez. Da! Da! Da! Am ajuns la incredibila greutate de 56 de kilograme, iar această mică victorie, prima mea reușită de mult timp încoace, îmi dă o bună dispoziție fantastică. Uit și de cele 540 de refuzuri telefonice sau pe mail din ultimele zile. Plutesc de fericire datorită celor 56 de kilograme și simt cum ceva extraordinar urmează să mi se întâmple foarte curând.

Îmi răsare în minte o idee ciudată care mă ia în stăpânire.

Ce-ar fi dacă aș aplica pentru un job adevărat de model?

Știu că am aproape 26 de ani și numai 1,65 m și deci nu mă va lăsa nimeni pe podium să prezint lenjerie Victoria's Secret, dar nu asta mă interesează. M-ar putea trimite la evenimente precum premiera de la Paris Theater și acolo aș cunoaște altfel de oameni decât găsesc de obicei

pe Craigslist, iar asta m-ar putea ajuta să găsesc un job nou și-o viață nouă. Toată lumea zice că e important pe cine cunoști, iar eu – o tânără venită în marele oraș, fără părinți, colegi sau prieteni lângă mine – trebuie să mă descurc de una singură. Toți cei pe care i-am cunoscut la Mad Box sau la Galeria lui Santiago mă știu doar ca secretară și probabil că nimeni nu mă crede altceva decât un biet suflet ca mii și mii de alte suflete, care nu merită vreun respect deosebit sau vreo șansă la o carieră. Dar dacă ne-am întâlni pe picior de egalitate, la un eveniment monden?

Deschid repede laptopul, caut o rețea de net neparolată și găsesc *I-am-the-one*¹. E un semn că sunt pe drumul cel bun. Câteva secunde mai târziu sunt deja pe Craigslist și caut în secțiunea de joburi din New York; printre zeci de anunțuri pentru maseuri, promotori, roluri neplătite în filme și altele de acest fel găsesc și anunțul: „Agenție de modele din Midtown East caută modele noi. Toate vârstele. Nu este nevoie de experiență în domeniu“.

Nu-mi vine să cred că e atât de simplu.

Dar este. Trăiască New Yorkul!

În regulă, trebuie să mă calmez. E o șansă unică, nu trebuie să-i dau cu piciorul. Am la dispoziție trei ore să mă aranjez cât pot de bine. Fug în baie și-mi pun două folii de albit dinții, sar în duș, mă spăl pe păr și-mi dau pe tot corpul cu gelul de duș parfumat Christian Dior de la Beata. Fără să-mi usuc părul, îmi pun singura mea rochie Armani și pantofii Manolo și țâșnesc

1. Eu sunt alesul.

în stradă în căutarea unui salon de coafură unde să-mi usuc și aranjez părul. Am citit odată, într-o revistă, că modelele își fac părul înainte de fiecare sesiune foto și trebuie să fiu pregătită, dacă e să fiu selectată.

O oră mai târziu stau în trenul de 18:00 care merge în centru și mă țin de-o bară. Mă uit în timpul ăsta la toate fetele din preajmă și mă compar cu ele. Chiar și pe tocuri și tot sunt mai scundă decât negresele înalte de lângă mine. Deprimant, mi se cam duce naibii entuziasmul, dar, din fericire, văd un loc liber și mă așez imediat. Îmi scot trusa de machiaj din geantă și încep să mă machiez, fără să-mi pese de oamenii care se uită la mine, și când cobor la intersecția dintre 51 și Lex mă simt nu numai uluitor de frumoasă, dar și cea mai înaltă, pentru că în tren au rămas acum numai asiatice micuțe.

Biroul se află într-un zgârie-nori din oțel și sticlă și pare puternic, legal și impunător. Urc la etajul 35 și-mi spun numele fetei elegante de la recepție care îmi privește neimpresionată frumusețea machiată și-mi spune că doamna Rogers e prinsă într-o altă întâlnire. Trei sferturi de oră mai târziu, apare din senin o altă fată, care mă conduce într-un birou.

Doamna Rogers stă la un birou mare, în formă de U, cu o fereastră mare și ea, care dă în Lexington Avenue. E o femeie solidă de vreo cincizeci de ani, are ochelari cu rame aurite și se încruntă nemulțumită răsfoind un teanc de poze. După un minut foarte lung își ridică privirea spre bruneta care mă condusesese – o tipă înaltă, slăbuță, cu o fustă neagră până și o cămașă albă, neinteresantă – și o informează scurt:

— Alicia, nu vom avea nevoie de serviciile fetei care a fost aici mai devreme. Are dantura proastă și e prea grasă.

Apoi se întoarce spre mine și trece direct la subiect.

— Emily, ai un portofoliu?

— Nu, îi răspund, nu am decât un CV, îi zic și i-l întind.

Doamna Rogers aruncă o privire prin el și trece, din nou, la subiect.

— Văd că ai lucrat la recepție, într-o galerie. Ce alte aptitudini mai ai, în afară de asta?

— Știu curente artistice, stilurile și tehnicile. Văd dintr-o privire diferența dintre un Christo, un Christy și-un Christensen. Sau dintre un Joe Andoe și un Tadao Ando. Lucruri din astea.

I-aș mai fi putut povesti și ce am învățat la bancă, dar prefer să nu. Un model cu educație artistică trebuie să fie la mare căutare, pentru că poate face conversație la orice petrecere; sau așa mă gândesc eu.

— Nu vei avea nevoie de așa ceva aici, mi-o taie doamna Rogers scrutându-mă atent în căutarea imperfecțiunilor. Uite cum stau lucrurile: ești prea bătrână și prea scundă pentru podium, dar ai o față și un corp bune și ne trebuie sute de modele pentru revistele mici sau pentru diverse evenimente. Primul pas este să-ți faci un portofoliu. Dacă nu cunoști nici un fotograf bun, ți-l pot recomanda pe Carlo Rialto, e italian și e fantastic, a venit din Milano. E incredibil! Știi, dintre fotografi – italienii sunt cei mai buni. Fotografiile și portofoliul te vor costa patru sute de dolari. Când ai portofoliul gata, te vom trece într-o bază de date din care te pot alege clienții

noștri din toată țara pentru diverse evenimente sau joburi.

Patru sute de dolari! Adică aproape tot ce-am agonisit din scurta mea aventură ca escortă.

— Credeam că, dacă o agenție de modele crede în tine, îți plătește și portofoliul, îngaim precaută; nu vreau să-mi spulber toate șansele cu doamna Rogers.

Pare că începe să se răzgândească, așa că adaug cât s-o mai îndulcesc:

— Mă înșel?

— Deloc. Dacă ai vreo soră de 16 ani, 1,80 m, fără bani și care a câștigat câteva concursuri de frumusețe, îi plătim portofoliul, răspunde. Deci, ești interesată?

— Da, sunt.

— Minunat. Plătești cu bani gheață sau cu card?

Îi dau un cec și-mi întinde, în schimb, o carte de vizită ivorie cu adresa unui studio de lux din Chelsea.

— Te așteaptă acolo într-o oră.

Ăsta-i New Yorkul! Acum o săptămână eram un nimeni, acum cinci zile eram damă de companie și azi sunt model. Cine știe ce-mi va aduce ziua de mâine? Mă plimb pe West 23rd Street, mândră că mi-am început cariera de model, cu senzația că sunt mai frumoasă și mai plină de viață ca oricând și privesc încrezătoare în ochi fiecare trecător. Oamenii mă privesc în general speriați, deși câțiva îmi dăruiesc în schimb un zâmbet.

Ceea ce mă diferențiază de ceilalți e faptul că nu am nici o dorință, nici o ambiție și nu vreau să fiu nici faimoasă, nici model. Nu-mi

pasă. Nu vreau decât să am un loc alături de cei care fac jocurile. Pentru că nu mi se va întâmpla nimic extraordinar dacă stau în casă. Majoritatea celor care s-au bucurat într-o cât de mică măsură de succes stau acum cât de departe pot de tinerele talente ca mine, închid ușa în nas nou-veniților și le refuză orice ajutor, oricât de mic, care lor sau mie ne-ar putea schimba viața. Se uită de sus la toți ceilalți care nu s-au realizat încă. Dacă acest job de model m-ar ajuta să ajung în compania unor oameni interesanți, poate că dacă m-ar vedea acolo, ca pe o egală a lor, ar vorbi cu mine normal, omeneste. Și cine știe ce oportunități mi s-ar putea ivi de acolo.

Mă opresc în fața unei clădiri industriale din centru, deschid ușa metalică și ajung la o scară abruptă din metal. Urc spre studioul foto de la al doilea etaj și pe scări mă întâlnesc cu trei modele superbe care coboară chicotind și vorbind într-o limbă străină.

Sunt mult mai drăguțe decât mine.

Până să ajung la ușa metalică pe jumătate deschisă a lui Carlo, încrederea mea e zdruncinată bine. Poate sufăr de vreo boală, acum sunt în culmea fericirii, peste-un minut în culmea depresiei. Sau, poate că așa e viața, cum zice Sinatra în piesa pe care-o aud din atelierul lui Carlo; ascult versurile și parcă mă simt mai bine:

„Ești pe cai mari în aprilie, la pământ în mai,
Dar știi c-am să schimb această melodie,
Când voi urca din nou pe cai, pe cai mari în
iunie.“¹

Dar unde e Carlo? E un atelier întunecat, sufocant, cu o scenă mică și un fundal albastru

1. Versuri din melodia „That's Life“.

strălucitor. Într-un colț, pe o măsuță mică, rotundă, stă un suport de bețișoare parfumate care răspândește arome de santal și în jurul scenei sunt câteva trepiede și monopiede, ecrane reflectorizante, lumini profesionale și piese de mobilier: două scaune de bar, o sofa, perne și câteva plante. Pe perete văd o fotografie de-a lui Patrick Demarchelier cu Christy Turlington, o copie, probabil.

„Asta-i viața (asta-i viața), cât de ciudat ar părea

Unii se simt bine încremeniți într-un vis

Dar eu n-o las, n-o las să mă răpună

Că lumea asta mare în veci n-o să apună“

Stau lângă ușă, ascult în continuare melodia lui Sinatra și văd deodată un italian foarte chipeș, cam de vârsta mea, cu plete negre, până la umăr, o barbă de trei zile, blugi scumpi și-o cămașă albă cu jachetă neagră cum intră pe-o ușă laterală. Ține în mână o cameră foto și o tipă blondă, despletită – un fotomodel a-ntâia, într-un tricou rupt și fustă mini oranj – e grămadă pe el. Când mă vede, italianul o împinge și tușește de două ori.

— Natasha, fotografiile vor fi gata joia viitoare, te sun eu. Mulțumesc.

Natasha mă privește deranjată și pleacă, nu înainte de a-i trimite bezele lui Carlo care-i răspunde cu un: „*Ciao, bella*“.

Am senzația supărătoare că am întrerupt ceva, dar ce mă deranjează și mai tare e că tipa asta arată mult mai bine decât mine. De ce m-o fi trimis doamna Rogers aici, când e clar că nu mă pot compara sub nici o formă cu nici una dintre frumusețile astea? Singura explicație care-mi trece prin cap e că portofoliile urmează să fie

așezate în două grămezi distincte, cam cum fac și eu pe Craigslist – grămada cu „extraordinarele” și grămada cu „mediile”. Iar portofoliul meu va merge în grămada cu „oameni normali” pentru publicitate. Nu mă încântă foarte tare perspectiva, dar tot e mai bine decât nimic.

Carlo mă fixează ca trăznit, îmi ia încet mâna, mi-o sărută galant și mă privește fix în ochi.

— Așa deci, tu ești Emily. Nu pot să cred, ce mică-i lumea!

Îl privesc confuză, habar n-am de unde m-ar putea cunoaște. Poate i-am trimis vreun mesaj și poza mea pe Craigslist, iar el nu mi-a răspuns pentru că nu avem nici o legătură? Probabil că are o memorie vizuală bună, doar e fotograf.

— Carlo, ne cunoaștem de undeva?

— Nu-ți amintești de mine, *bella*?

— Nu.

— Bine, vom discuta după ședința foto, nu am decât o oră la dispoziție până la următoarea programare. Îmi face foarte mare plăcere prezența ta aici.

Îmi sună telefonul în geantă – număr ascuns. La naiba. Urăsc numerele ascunse, numai hărțuitorii și ciudații își ascund numărul. Răspund fără tragere de inimă.

— Alo? șoptesc.

— Andre sunt. Nu m-ai mai sunat.

— De ce mă suni cu număr ascuns? Nu pot să suport chestia asta!

— Dar am mai sunat de câteva ori și mi-ai ignorat toate apelurile...

— Ascultă, acum chiar nu pot vorbi, sunt la o ședință foto, îi zic privind spre Carlo.

Mă depărtez și continui cât pot de încet.

— Ascultă, îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar nu ești persoana potrivită pentru mine. Nu vreau să ne mai vedem. Îmi pare rău. Te rog, nu mă mai suna. Niciodată. S-a terminat. N-a fost decât o aventură de-o noapte, așa am stabilit. Nu trebuie să se simtă nici unul dintre noi trădat sau părăsit.

— Chiar așa? îmi zice sarcastic. Nu știam c-am făcut amor cu inocenta pulii de Albă-ca-Zăpada. Adică ție, o femeiușcă absolut insignifiantă, nu-ți place *de mine*? A, știu, nu sunt decât o sculă mizerabilă, oribilă, de bărbat, o să am grijă să mă înec în veceu ca să ajung înapoi în canalul din care m-au pescuit. Îți mulțumesc pentru timpul acordat și-mi cer mii de scuze că exist. Glumesc... am fost model de lenjerie intimă, mă vor femeii mult mai mișto decât tine, o nimeni!

Gâfâie și lansează o nouă salvă de injurii, dar – deși n-am luat Zoloft azi, am băut doar un energizant – trebuie că s-a petrecut ceva cu mine pentru că nimic din ceea ce spune nu mă deranjează cum m-ar fi deranjat în mod normal. Închid telefonul, senină, exact înainte de a ajunge lângă mine Carlo, așa că nu aude țipetele furioase de la celălalt capăt.

— Ești foarte populară, văd, *bella*. Deloc surprinzător pentru o femeie ca tine. Am rugămintea să-ți închizi telefonul, să ne concentrăm pe muncă acum. Ce muzică crezi că te-ar ajuta, Evanescence sau Bliss?

Îi indic din cap a doua variantă și privesc spre fotografia ăsta sexy care tocmai ce-a pozat fete mult mai frumoase decât mine. Oare chiar a fost sincer când a zis cu nemăsurată admirație „o femeie ca mine”? Asta să fie faimoasa linguşeală

italienească? Aș vrea să-i sar în brațe și să-i zic: „Ia-mă cu tine în Italia, te rog!“.

Nu fac asta, în schimb urc pe scena mică și încep să mă mișc pe ritmul melodiei „Kissing“ de la Bliss, gata să mă comport cât mai bine la prima mea ședință foto profesionistă.

Capitolul 10

Trandafirul ofilit

— Tu ești de fapt blondă, dar te-ai vopsit brunet, nu? mă întreabă Carlo și se apleacă peste măsuta din sticlă, îmi ia o șuviță între degetele lungi, pline de inele de argint.

— Da, îi răspund, plutind de fericire și mă scufund și mai tare în scaunul moale, căptușit cu mătase de la noul Champagne Bar din Plaza.

Carlo m-a invitat aici, să-mi dea albumul cu cele mai reușite poze de săptămâna trecută. Dar pare mai degrabă o întâlnire personală, decât una de afaceri, așa că sunt în al nouălea cer.

— Nici nu știi ce sexy e asta pentru mine. Eu sunt italian, brunet, și ador blondele – ca orice italian care se respectă, doar că majoritatea sunt vopsite. Pe când tu ești o blondă veritabilă, deghizată – dar arăți extraordinar ca brunetă. Pentru mine descoperirea asta este extrem de incitantă, subtilă – dar îmi împinge imaginația pe cele mai înalte culmi.

Un chelner toarnă șampanie Dom Perignon în două cupe și lasă sticla în răcitorul de lângă masă. O privesc fix, de parc-ar fi cel mai interesant obiect din lume, pentru a evita intensitatea copleșitoare din privirea și vocea lui Carlo.

— Pentru cea mai frumoasă doamnă a acestei seri din Plaza, toastează el, apoi ciocnim cupele.

— O, dar nu e deloc adevărat.

Oare chiar nu vede că arăt mediu-spre-drăguț?

— Carlo, nu prea înțeleg de ce pari așa atras de mine. Adică, știu că arăt cât de cât OK, dar nu sunt o frumusețe răpitoare, modelele pe care le-am văzut ieșind de la tine arată de zece ori mai bine și sunt și mult mai tinere, îi zic și-mi iau un pumn de alune care au, probabil, o mie de calorii.

Dar în seara asta nu-mi pasă.

— Frumusețea se află în ochii celui care privește, *cara mia!*

Carlo râde ca de-o glumă bună, iar eu mă întreb dacă e ceva aiurea în ce-am zis. Încerc doar să fiu rațională, să nu las alcoolul și complimentele lui să mi se urce la cap.

— *Bella*, modelele astea flirtează cu mine fără pic de rușine, sunt gata fie să mi se ofere pe tavă, fie să mă câștige de partea lor cu tot felul de joculețe psihologice. De ce? Pentru că au senzația că știu designeri, că am prieteni prin tot felul de locuri, că le-aș putea asigura coperta unei reviste sau vreo prezentare de modă. Unele dintre ele știu că abia am venit din Italia și cred că le-aș putea ajuta să pătrundă pe piața de acolo. Asta-i tot. Adevărul este, însă, că nu prea am prieteni din ăștia utili, abia am venit de la Milano la New York. Tu nu vrei nimic de la mine. Iar asta e o senzație plăcută.

— E drept, nu vreau nimic de la tine, răspund. Adică, am vrut pozele alea, dar am plătit pentru ele.

Carlo își privește reflexia într-o vază cu flori de pe masă, își așază o buclă rebelă și mă întreabă:

— Îți place aici? Au renovat de curând.

Privesc în jur. Miroase frumos a lămâie cu levănțică, nu știu dacă de la chipeșul meu partener sau pur și simplu e ceva în aer. Viața pare aproape perfectă, preț de o clipă.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici, nu am avut întâlniri în astfel de locuri.

— Ești adorabilă, dar mi-e greu să cred... o femeie ca tine... Și acum, spune-mi – chiar nu-ți amintești unde ne-am cunoscut?

N-am nici cea mai vagă idee și mă tot tachinează cu asta de când ne-am întâlnit.

— Ai trei încercări.

— Craigslist? Craigslist? Craigslist?

— Îmi place umorul tău. Nu, nu intru pe Craigslist. Și nici tu. Mai încearcă. Uite, te ajut un pic: mi-ai dat o floare!

Da, asta explică totul, m-a confundat cu altcineva! N-am dat niciodată vreo floare, nici lui, nici altui bărbat.

— Un frumos trandafir roșu, adaugă.

— Cred că e o... încerc să-i zic că-i o greșeală, dar temperamentul lui italian nu mă lasă să termin.

— Te-am văzut la cinci minute de-aici, la Paris Theater, acum opt zile. Erai cu Bill Gruber, marele producător, la premiera filmului lui Oliver Stone. Erai în hol, lângă măsuța cu șampanie, și aveai un trandafir roșu în mână – presupun că era de la partenerul tău. Gruber s-a purtat ca un idiot, te ignora, discuta ceva cu Steven Spielberg, Oliver Stone și Woody Allen. Tu erai plictisită, neglijată și singură, te ascundeai de paparazzi după niște ochelari de soare mișto și eu ți-am zâmbit din partea cealaltă a camerei. Iar tu, draga mea, mi-ai zâmbit înapoi. Și ai

continuat să zâmbești și să mă privești ademenitor. Probabil că a simțit și Gruber ceva ciudat, pentru că și-a lăsat amicii, te-a luat de mână și ați plecat. Ai lăsat trandafirul pe masă intenționat, l-ai lăsat pentru mine și, înainte să pleci, mi-ai trimis un sărut.

Nu i-am trimis nici o bezea. Nici măcar nu l-am văzut. Habar n-am despre ce vorbește.

— ... un sărut pe care nu-l pot uita, un sărut ireal care mi-a schimbat viața și m-a făcut să te doresc mai presus de orice altă femeie.

Carlo se apleacă peste masă și mă sărută lung. Sunt atât de copleșită de pasiunea lui, că nu mai am puterea să-i zic nimic din detaliile care se pare că i-au scăpat, cum ar fi faptul că ceea ce povestește s-a petrecut exclusiv în capul lui.

— Așa că, imediat ce-ai intrat în studioul meu săptămâna trecută, te-am recunoscut. Purtaí aceeași rochie superbă Armani și aceiași pantofi Manolo ca atunci. Doar părul era aranjat altfel. Dar personalitatea ta vibrantă, caldă, fantastică e neschimbată.

Personalitatea mea vibrantă, caldă, fantastică?

— Dar nici nu mă cunoști...

— Nu, stai!

Își descheie haina și scoate un trandafir ofilit. Același trandafir pe care l-am avut la întâlnirea cu Gruber, conform instrucțiunilor Ducesei.

— L-am păstrat ca dovadă a dragostei noastre la prima vedere.

Clipesc, jenată de amintirea primei mele experiențe ca damă de companie. Cum aș putea să-i explic lui Carlo adevărata semnificație a trandafirului? Cum aș putea să-i spun că nu l-am privit și nu i-am zâmbit lui, intenționat?

Adevărul este că în seara aceea îmi uitasem lentilele de contact și nu vedeam până la paparazzi din hol.

Carlo se apleacă să mă sărute din nou, dar mă apucă un acces brusc de greață și mă retrag. Simt o duhoare oribilă, un miros acru care mă termină. Carlo arată impecabil și proaspăt, deci n-are cum să fie de la el. Probabil că e ceva în spatele meu, mă întorc, dar nu remarc nimic în neregulă. Foarte ciudat.

— Tu simți un miros puternic, aiurea? îl întreb și mă trag în spate, cât pe ce să vomit.

— Nu.

— Nu? Nimic? Ești sigur?

— Te simți bine?

— Poate e de la alune, probabil ficatul nu reacționează bine la ele. Te rog să mă scuzi puțin.

Aproape că alerg până la toaletă și vomit în chiuveta dichisită, din marmură roz toate alunele și un firisor verde de fiere. Altceva nu mai am în stomac, n-am mâncat nimic toată ziua. Știam că o să cinez cu Carlo și acum, ca model, trebuie să am și mai mare grijă la aportul caloric.

Când mă întorc la Carlo îi spun că mi-e cam rău și că ar fi mai bine să merg acasă.

— Dar am rezervat o masă la Cipriani, îmi zice el dezamăgit. Știi cât de greu a fost? Te rog, fă un efort. O să te simți mai bine după ce ieșim la aer.

Are dreptate. Aerul curat îmi face foarte bine și, până ajungem noi la Cipriani, pe Fifth Avenue, uit de tot răul.

E un loc întunecat, cu mulți oameni în vârstă, oare de ce m-a adus într-un loc atât de pretențios? Ne așezăm la masa de lângă cea a primarului

Bloomberg și a unui alt domn într-un costum gri-închis cu dungi. I-aș zice lui Carlo că m-aș simți mult mai confortabil la Bourgeois Pig sau la Oliva în East Village, unde toată lumea e de vârsta noastră – aici vârsta medie pare a fi de șaizeci de ani! Dar îmi mușc limba și nu zic nimic. E clar că încearcă să mă impresioneze, de ce să-i stric seara? În plus, majoritatea tipilor care mă invită în oraș habar n-au unde să mergem, sau n-au decât două-trei locuri în care merg mereu, obsesiv, și n-au nici măcar atâta imaginație cât să le treacă prin minte ceva nou, interesant, de făcut. Când eram cu Toby, eu eram cea cu ideile de fiecare dată, mie îmi revenea sarcina de a-l scote din rutină. Dacă-l lăsam în pace ar fi mers de fiecare dată la aceeași cafenea, același bar, același restaurant. Mă scotea din minți.

La masa noastră vine o chelneriță care ne aduce două cocteiluri Bellini și două aperitive – somon marinat cu sparanghel pentru mine și *Bacalla Mantecato* cu mămăligă la grătar pentru Carlo. După ce terminăm, un chelner ne aduce o sticlă de vin ce pare scump și un platou cu ficăței *alla Veneziana* cu mămăligă pentru mine și pentru el cannelloni cu vită *alla Piemontese*.

Denumirile astea sună foarte ciudat pentru mine, la fel ca povestirile lui Carlo despre experiențele lui de paparazzo, pe care mi le relatează în mare vervă. Este o seară incredibil de exotică, nici nu-mi vine să cred că toate astea sunt pentru mine.

După ce iau prima înghițitură de ficăței, simt din nou duhoarea oribilă, dar de data asta greața este mult mai puternică decât la Plaza. Mă scuz și merg din nou la toaletă, unde vomit. Greața

nu dispare, însă, și tare mi-e teamă că e ceva mai grav decât credeam, vreo indigestie sau un cancer.

După jumătate de oră mă întorc la masă și-i spun lui Carlo, cu toată părerea de rău, că trebuie să merg acasă. Pare devastat. Fug din restaurant și sar în primul taxi, fac eforturi uriașe să nu mai vomit și, prin toată greața asta, îmi pare extrem de rău că i-am stricat seara lui Carlo, deși s-a chinuit atât de tare cu planificarea și cu cina scumpă.

Când intru în clădirea în care stau, nu mă mai pot abține, vomit și-mi stropesc rochia Armani și pantofii Manolo.

O oră mai târziu, zac în cadă ca un trandafir ofilit înecat în apă, cu speranța revigorării. Deși nu mai am nimic în stomac și am aprins și bețișoarele preferate cu aromă de iasomie, simt că trag în piept o duhoare otrăvitoare. Ce naiba se întâmplă cu mine? Să fie oare intoxicație? Însărcinată n-am cum să fiu, vibratorul nu poate face asta. În ultimele trei luni am făcut sex numai cu Andre și am folosit prezervativul. Să se fi rupt? Mă îndoiesc, nu m-au dezamăgit până acum. Dar dacă o fi vreun virus ciudat, dar mortal, ca gripa porcină?

Capitolul 11

Un sărut poate distruge viața unei femei

Mă trezesc devreme, mă simt mai bine, dar tot obosită și slăbită. Mi-a trecut greața de aseară, dar aerul din apartament pare greu. Deschid fereastra din living să intre aer proaspăt, dar un val de arome indiene năvălește înăuntru, arome care urcă de la Taj, Taj Mahal și Haj Mahal. Este același amestec înțepător de curry, mirodenii exotice, piper negru și semințe de susan prăjite pe care am învățat să-l savurez, dar acum mi se face stomacul ghem și închid repede fereastra.

Intru pe net să văd care sunt simptomele pentru gripa porcină. Mă întreb dacă nu cumva n-a fost preparat în laborator virusul ăsta, pentru că nu pot să nu observ un tipar aici: acum câțiva ani era la putere boala vacii nebune, sau virusul vacii nebune, apoi a fost gripa aviară și-acum gripa porcină. Poate că peste câțiva ani oamenii o să moară de la gripa cabalină. Și cine beneficiază de pe urma fiecărui virus de-ăsta ciudat? Păi, mai întâi companiile care vând medicamente antivirale, și-apoi aceleași firme care se ocupă de cercetarea și de producția de vaccinuri care

să împiedice împrăștierea bolii. Iar oamenii nevinovați ca mine plătesc.

Bun, deci să vedem dacă am vreunul dintre simptome: febră mare, dureri de cap, senzație de gât înțepenit, iritații, transpirație abundentă în timpul nopții, oboseală, încheieturi umflate. Nu simt decât oboseală – a, și sâni umflați și greață constantă. Dar aici mai scrie și că, la copii, sunt destul de întâlnite și greața și diareea.

Ca să fiu sigură, deși chiar nu cred c-aș fi însărcinată, caut și simptomele pentru sarcină. N-am rămas niciodată însărcinată, dar am auzit de grețurile de dimineață, doar că a mea a început noaptea. Trebuie să fie altceva. Din simptomele pe care le-am găsit (oboseală, grețuri matinale, sâni umflați) sunt unele care mi se potrivesc, dar pot să găsesc și alte explicații. De exemplu, întotdeauna am sânii umflați înainte de ciclu.

E imposibil să fiu însărcinată. N-am serviciu, n-am asigurare de sănătate, iar de Andre nici măcar nu-mi place. Ar fi extraordinar de nedrept!

Mă hotărâsc să nu mai mănânc nimic până diseară, să văd dacă dispare greața. Poate ar trebui să dau o fugă până la Urgențe, la spitalul St. Vincent, pentru un control rapid și vreun tratament. Aș putea să dau un nume și-o adresă false, să trimită nota de plată în altă parte.

— De ce nu încerci cu un test de sarcină? îl aud pe Amal din spate.

Înghet. La naiba, e sâmbătă, am uitat că azi e acasă. Rămân cu mâna pe maus și cu ochii la ecranul laptopului, care a rămas la „simptomele sarcinii“.

O oră mai târziu ies din baie cu testul de sarcină în mână, îl arunc rapid în coșul de gunoi

din bucătărie. Amal mă urmărește de parc-ar fi potențialul tată al copilului.

— Deci? mă întreabă, îngrijorat.

— Sunt însărcinată, izbucnesc. Nu pot să cred!

— Felicitări! Toby va fi foarte fericit. Presupun că în aceste condiții urmează să vă căsătoriți, nu?

— Nu Toby e tatăl, îi zic; mă simt îngrozitor.

— Ce?

— Cred că este al lui Andre.

— Crezi?

Amal ridică din sprânceană și simt cum toată prezumția de nevinovăție pe care mi-o acordase se topește în neant. Probabil că acum își scormonește amintirea zecilor de mesaje pe care le-a văzut la mine, de la diverși tipi de pe Craigslist, și se gândește că m-am culcat cu toți pe la spațele sărmanului Toby.

— Nu e ceea ce crezi, mă aud spunând ceea ce odinioară mi se părea cel mai patetic clișeu. E...

Amal este, însă, un gentleman, prea politicos să mă lase să-i dau vreo explicație sordidă.

— E-n regulă, ai zis că vrei să te desparți de Toby, sau el de tine, sau... mă rog. Asta ar fi ocazia perfectă pentru un nou început cu acest Andre, zice Amal, amabil, și-mi vine să-l îmbrățișez pentru că se străduiește să fie drăguț cu mine, o femeie care e clar că trăiește sub standardele lui morale. Cred că ar trebui să-l suni și să-i dai minunata veste.

— Nu mai am numărul lui de telefon, l-am șters.

Se lasă o tăcere deprimantă.

— Știi măcar unde stă?

— Nu. Nu știu decât că locuiește undeva în Brooklyn, cu alți câțiva tipi.

— Ai putea să suni la compania de telefonie, să spui numele lui de familie, ar putea să-l găsească așa.

— Nu-i știu numele de familie, îi zic, apoi îi povestesc cum ne-am cunoscut pe Craigslist într-o seară când mă simțeam singură și excitată (mă rog, pentru urechile virgine ale lui Amal – „voiam să fac dragoste“), iar dimineța m-am trezit deprimată și i-am zis că nu vreau să ne mai vedem.

— Înseamnă că ai adresa lui de mail, zice Amal.

— Am șters toate mesajele de la el, zic jenată. Mă gândesc că, de fapt, nu numai că i-am șters toate mesajele, dar i-am uitat și adresa de mail, dintre sutele de mesaje primite de la o grămadă de tipi.

— Verifică în mesaje șterse, l-ai putea găsi.

O să țin minte, dar nu mă clintesc. Dacă o găsesc? Vreau să păstrez copilul lui Andre? Evident că nu. O, Doamne! Numai gândul mă scoate din minți! Atunci – vreau bani pentru avort de la el, sau vreau să mă țină de mână la clinică? Nu, mai ales după ce i-am zis că nu vreau să-l mai văd niciodată. Nu vreau să-i ofer satisfacția asta.

Mă întind pe canapea, închid ochii și încerc să-mi imaginez copilul. Acum probabil că e cât un bob de grâu, întreg pe-o parte și despicat în două pe partea cealaltă. Eu și Andre, uniți genetic pentru totdeauna din cauza unui accident cretin. Mă gândesc care-mi sunt opțiunile. Aș putea păstra copilul și nu i-aș spune niciodată lui Andre, dar n-ar fi drept. În plus, nu pot aduce pe lume un copil când abia am după ce bea apă și cu greu îmi pot purta singură de grijă. Aș putea să fac copilul și apoi să-l dau spre adopție,

dar nu-mi permit nici nouă luni de sarcină cu tot ce înseamnă asta: poftă, suport moral, haine noi, încălțări pentru picioare umflate, vitamine, controale, medicamente plus chiria! Ultima opțiune: strâng niște bani de la ai mei sub pretextul unei urgențe și fac avortul cât mai curând posibil. Se pare că e singura opțiune logică.

După ce mă hotărâsc, deschid ochii. Amal e tot în picioare, lângă mine și mă privește îngrijorat. Mă ridic, pregătită să caut mesajele lui Andre printre mesajele șterse. Și le găsesc pe amândouă: răspunsul lui la anunțul meu și acordul la locul de întâlnire sugerat de mine.

Cred că Amal s-a prins că le-am găsit, după figura mea abătută.

— Dacă vrei să te las singură să-l suni, adică mai întâi să-i trimiți un mesaj, să faci rost de numărul de telefon și-apoi să-l suni, spune-mi. Oricum, trebuie să merg până la poștă să ridic ceva de la Sarah, îmi spune.

— În regulă, mulțumesc, îi răspund. Problema e că nu vreau să păstrez copilul și mi se pare cam aiurea să-l sun doar ca să-i zic asta.

Amal se întunecă brusc, îl simt din ce în ce mai tensionat.

— Fă cum crezi tu că e mai bine. Corpul tău, viața ta, îmi zice și pleacă fără să mai adauge altceva.

Imediat ce pleacă îi trimit un e-mail lui Andre: „Sună-mă, te rog, urgent! Trebuie să-ți spun ceva foarte important“.

După care mă întind pe canapea – nu mi-a trecut greața – și aștept telefonul de care mi-e teamă.

Mobilul sună după jumătate de oră, dar nu este Andre, ci Carlo. Intru în panică. Oare cum

este posibil ca exact când mă invită la cea mai frumoasă întâlnire din viața mea unul dintre cei mai sexy tipi în viață, un gentleman adevărat și un fotograf talentat (iar eu, pentru talent, am un respect imens, indiferent de forma în care se manifestă), pe mine mă lovește soarta? Carlo mă crede o femeie extraordinară, cu o personalitate frumoasă, cum aș putea să-i spun că am rămas borțoasă cu unul pe care-l urăsc? Ce-ar crede despre mine – că sunt ultimul gunoi, nu? Cum altfel să-i explic greața de aseară? Sinceritatea este piatra de temelie a oricărei relații frumoase, dar indiferent ce-aș face, că mint sau spun adevărul, o să stric din fașă povestea noastră. Răspund la al treilea apel și deja mă simt oribil pentru că nu-i voi putea mărturisi adevărul, voi răspunde cu minciuni la toată drăgălășenia lui.

— Bună, *amore mio*, Carlo la telefon. Te simți mai bine?

— Un pic, îi răspund. Îmi pare rău că am stricat așa o seară frumoasă.

— Nici o problemă, *Bella*. Când ne luăm revanșa?

— Sincer, nu știu.

— În seara asta? Mâine?

— Carlo, mi s-a întâmplat ceva foarte grav și s-ar putea să nu ne mai vedem o vreme.

— Imposibil. Vreau să te revăd cât mai curând cu putință.

Aud cheia în ușă, Amal intră cu o pernă roz în brațe. Nu vreau să vorbesc cu Carlo când e Amal de față, s-ar putea să creadă altceva.

— Pa, Carlo, te sun eu înapoi imediat, îi zic și-i închid în grabă, fără să mai aștept să-mi răspundă.

Mă prind, în secunda în care las telefonul, că a fost o mare prostie să-i rostesc numele, Amal pare acum și mai trist.

— Cine e Carlo? Există mai mult decât un potențial tată? îi tremură vocea.

— Nu, i-am scris lui Andre, dar nu mi-a răspuns. Carlo e doar un prieten, îi răspund jenată. Nu e nimic între noi, el e doar fotografu de la agenția de modele unde m-am angajat. Care-i treaba cu perna aia? îl întreb, încercând să-i evit în felul ăsta întrebările.

— Mi-a trimis-o Sarah. E perna ei. Vrea să dorm pe ea și s-o țin noaptea în brațe cât sunt plecat, să facem despărțirea mai ușoară.

— Adorabil, îi zic deja iritată de dragostea lor pură și de relația lor perfectă.

Dar Amal nu pleacă în cameră să-și ducă perna în pat, rămâne acolo, în picioare, privindu-mă ca și când și-ar fi căutat cuvintele pentru o veste proastă.

— Ai ceva să-mi spui? îl întreb.

— Da. S-a eliberat apartamentul părinților mei din Upper East Side, va trebui să mă mut mâine. Îmi pare rău că nu te-am putut anunța mai din timp, dar îți voi lăsa cinci sute de dolari, să compensez plecarea bruscă. Mă gândesc că nu prea vei avea timp să găsești un coleg nou de apartament în două săptămâni.

Așa că Amal urmează să mă părăsească politicos, cam la fel cum plănuiam și eu s-o părăsesc pe Beata, șocată de stilul ei indecent de viață. Doar că el o face în maniera adevăraților lorzi englezi, amabil și decent.

— Îmi pare rău că pleci, dar e-n regulă. Și îți mulțumesc pentru bani.

— Dacă vrei să mă duc să-ți iau ceva de mâncare sau altceva, să-mi spui.

— Nu știu, mi-e rău de la orice. Nu pot să scap de greața asta.

Amal își duce perna în cameră, se întoarce cu zece bancnote de 50 de dolari și deschide frigiderul gol.

— Lasă-mă să-ți iau ceva de mâncare.

— Mi-e prea greață să mănânc, îi răspund, dar pleacă oricum.

Îmi sună mobilul din nou, e Carlo, dar nu-i răspund. Îmi trimite câteva mesaje la rând, dar nu le citesc. Reiau în minte conversația de mai devreme, mi se pare cam ciudat că n-a manifestat nici un fel de compasiune sau curiozitate față de boala mea. Tot ce voia era să mă vadă cât mai repede, mă întreb dacă nu cumva voia doar să se culce cu mine, deși mi-e îngrozitor de rău.

Telefonul sună non-stop, până la urmă răspund.

— Carlo, înțelege, te rog, că n-am să-ți pot răspunde o vreme.

— Din cauza lui Bill Gruber? mă întreabă. Sper că n-a aflat că am ieșit împreună, nu vrem să-l supărăm.

— Nu, n-are nici o legătură cu el. Îți explic eu altădată.

După ce închid încep să mă întreb – cum adică să nu-l „supărăm“ pe Gruber? Ce legătură are, dacă el e chiar așa îndrăgostit de mine și vrea să fim împreună? Mi-e greu, însă, să mă gândesc la subtilitățile astea când mie-mi vine să vomit de câte ori inspir.

Amal se întoarce cu două sticle de bere de ghimbir și câteva pachete de biscuiți sărați.

— Doamna de la magazin mi-a zis că sunt cea mai bună soluție pentru grețurile matinale.

Amal e așa dulce câteodată, că-mi doresc să fi avut un frate mai mare, cu care să mă mărit.

A trecut o săptămână de când a plecat Amal, iar Andre tot n-a sunat. Nu găsesc coleg de apartament, iar doamna Rogers încă nu mi-a dat nimic de lucru. N-a mai rămas decât Carlo, care mă sună în fiecare zi. Îi ignor apelurile. Mă simt groaznic. Și oribil de singură. Doctorul Google mi-a confirmat că am toate simptomele unei sarcini toxice, cu grețuri matinale îngrozitoare tot timpul. Mă gândesc continuu, zi și noapte, cum mi-a dat viața peste cap acel prim sărut cu Andre.

Sună telefonul, număr privat. Răspund cu teamă.

— Alo, Andre la telefon. Ce s-a întâmplat?

— Bună. De ce ți-a luat o săptămână să mă suni?

— Sunt în Africa de Sud, filmez un videoclip. Am fost foarte ocupat, n-am avut timp să-mi verific mail-urile. Am fost foarte surprins să aflu că vrei să vorbim după ce mi-ai zis să nu te mai sun niciodată și alte dulci nimicuri. Care-i treaba, *cherie*?

— Sunt însărcinată. Numai tu poți fi tatăl. Voiam doar să te anunț.

Aștept vreun urlet furios, un „Du-te dracu’!“, sau un „De-unde-știi-eu-că-i-al-meu, curvă“, în schimb aud ceva ce mă ia complet pe nepre-gătite:

— Felicitări! Ce vești minunate, Emily!

— Nu trebuie să-ți faci griji, zic eu fără nici un sens, pentru că nu părea deloc îngrijorat. Vreau să avortez cât mai curând posibil, nu mă aștept la nimic din partea ta. Am vrut doar să știi...

Continuarea era „... ce mi-ai făcut, nemernicule!“, dar mă opresc.

— Atâta tot.

— Stai puțin. Nu poți hotărî de una singură, e și copilul meu.

— Da, dar e viața mea și e corpul meu.

— Te rog, nu face vreo prostie până mă întorc.

— Când?

— Săptămâna viitoare.

— De ce? Ce-ai vrea să facem? Să ne căsătorim?

— De ce nu? Îmi placi.

Mă opresc, căutându-mi cuvintele. Cum aș putea să-i spun: „Îmi pare rău, dar tu nu-mi placi“, când îi port copilul în pânțece?

— Andre, n-am fi fericiți, aleg eu calea diplomatică. Nu ne iubim. Nu vreau o căsătorie rapidă din cauza unui copil.

Dintotdeauna am visat să mă căsătoresc cu cel pe care-l iubesc și care mă adoră, nu din obligație. Căsătoria mi se pare o aventură pe termen lung, chiar când te căsătorești cu persoana iubită, iar de Andre nici măcar nu-mi place, nici nu încape vorbă.

— Emily, eu chiar mi-aș dori să ne căsătorim. Multe cupluri se ceartă la început, iar cu timpul se îndrăgostesc. Ai văzut piesa *Îmblânzirea scorpiei*?

— Nu.

Oare nu cumva tocmai m-a făcut „scorpie“?

— Acum am o viză temporară, continuă el, și lucrez în cea mai mare parte fără acte. Dacă ne-am căsători aș căpăta mai repede cartea verde.

O, Doamne! Deci asta era? Începe să-mi dea târcoale o bănuială oribilă.

— Cumva... ai făcut-o intenționat? îl întreb, dar de-abia atunci încep să înțeleg. M-ai lăsat gravidă doar pentru căcatul tău de carte verde?

— Emily? Emily? Nu te mai aud, zice el. Te rog, nu face nimic, așteaptă până mă întorc. Mă auzi? E și copilul meu, trebuie să am și eu un cuvânt de spus.

Vocea îi capătă aceleași inflexiuni de șef isteric care m-au făcut să fug curând după ce ne întâlniserăm, așa că obține efectul opus celui dorit de el. Închid.

E ora 1 după-amiază, eu sunt la Essex House de la 8:30 dimineața iar Larry Weinberg, un evreu slăbuț, cu părul grizonant, directorul de fotografie al revistei săptămânale *Hip Crowd*, bate din palme de două ori și zice:

— Gata, fetelor, am terminat!

Suntem cinci fete care pozăm în bikini, având ca fundal un poster cu orizontul nocturn din Manhattan. Am făcut fiecare câte o ședință foto, pe rând, iar la final, Carlo ne-a chemat pentru o poză de grup. Mai târziu, Larry și Carlo vor alege cea mai bună poză pentru coperta revistei de săptămâna următoare.

— Mulțumesc, fetelor, sunteți minunate. Mai ales tu, Emily, zice Carlo.

— Ai făcut o treabă minunată, supralicitează Larry.

Celelalte fete mă privesc mirate, cu invidie – și pe bună dreptate! Sunt cea mai plinuță, mai scundă și mai puțin potrivită din tot grupul. Toate celelalte fete sunt uimitor de înalte și subțiri, modele profesioniste de rezervă, iar eu sunt de departe cea mai ieșită din schemă, lipsită de grație, mai stângace și mai puțin experimentată.

Defilarea și pozele mele au fost atât de îngrozitoare, că mă-ntreb cum au avut atâta răbdare și Larry, și Carlo, și de ce mi-au răsplătit toate greșelile cu complimente.

Ostilitatea fetelor în ce mă privește, cât ne schimbăm într-o cameră alăturată, e reținută, dar e acolo. Nu s-au făcut bisericuțe, dar se uită toate la mine de parc-aș fi musca ce tocmai le-a picat în lapte. Ne întoarcem la Larry și la Carlo, care-mi zâmbesc numai mie.

— Te-ai distrat, *bella*? mă întreabă Carlo.

— Vrei un pahar cu apă sau altceva? mă-ntreabă și Larry.

Mă-ntreb dacă nu cumva Carlo s-a prins că sunt însărcinată și le-a zis și lui Larry, și doamnei Rogers, care, în cazul ăsta, mi-a dat șansa asta din milă. Încerc să-i surprind privirea să mă prind din expresia lui, dar evită brusc orice contact vizual și pleacă din cameră. Imediat după aceea, Larry strigă tare, de față cu toată lumea:

— A fost o mare onoare pentru mine să lucrez cu noua prietenă a lui Bill Gruber. Emily, pot să-ți cer o favoare? Pot menționa relația voastră în numărul viitor al revistei? Ar fi de mare ajutor pentru vânzări! Îți ofer mai mult decât poate că ți s-a oferit deja pentru povestea voastră, mi-aș dori foarte tare să fii tu pe copertă. Vei fi fata din iulie, cu un titlu mare deasupra: „Noua dragoste a lui Bill Gruber“.

Deci de-aia era toată lumea așa drăguță! Trebuie să repar toată neînțelegerea asta.

— Dar nu sunt prietena lui Bill Gruber, recunosc eu cinstit. N-am fost niciodată.

Larry nu pare să mă ia în serios.

— Nu-mi pasă cum îți zici, atâta timp cât vă petreceți timpul împreună și vă culcați împreună,

zice el și-mi face cu ochiul ca și când ar spune: „nu mă păcălești tu pe mine!“.

Pescuiește o poză din haină și, spre groaza mea, mă văd împreună cu Bill Gruber, ținându-ne de mână la Paris Theater, în fața lui Steven Spielberg, Woody Allen și Jennifer Aniston.

Fetele smulg poza din mâna lui Larry și se uită la ea, șoptind:

— A, deci ăsta era motivul!

Sau:

— O, Doamne! și simt cum dispare toată osilitatea, spre a fi înlocuită de venerație.

— Putem umbla un pic la pozele făcute azi, o să fii mai frumoasă decât ai fost vreodată. Îți albim dinții, ștergem toată celulita, îți facem picioarele mai lungi și mai suple, talia mai subțire, brațele mai zvelte, nas și sprâncene perfecte, umeri mai largi, tot ce vrei, dragă! O să arăți ca o vedetă! Și-ți plătesc poza cu 500 de dolari. O să fii bogată și celebră. Visul american, iubire!

Sună fabulos, dar n-o pot face.

— Între mine și Gruber nu e nimic, omul e însurat! I-aș distruge familia!

— Exact! Ceea ce face poza asta și mai valoroasă! Carlo ar fi putut-o oferi oricui – *People Magazine*, *Star* sau *National Enquirer*, dar a oferit-o revistei noastre pentru că noi îl angajaserăm ca paparazzo în seara aceea. Eu personal l-am susținut financiar pentru a-și lua viza de lucru din Italia și i-am făcut legătura cu doamna Rogers, care te-a trimis la el.

Simt cum mă cuprinde o mână după talie și mă trage deoparte. E Carlo.

— Emily, *cara mia*, hai să discutăm toate astea la prânz.

Probabil că a intrat fără să-mi dau seama și a ascultat ce i-am zis lui Larry.

— În afară de apă și pâine prăjită, nu pot să bag nimic în gură.

— E-n regulă.

Larry îmi face cu mâna de parc-am fi cei mai buni prieteni.

— Am lăsat cecul tău pentru astăzi la Carlo, vorbim mai târziu, draga mea! Te iubesc!

Ne așezăm la o masă pe colț la etajul doi al Jumeirah Essex House și-l simt pe Carlo încordat, deși încearcă s-o ascundă. E a treia oară când îl văd, și acum poartă, ca și-n celelalte dăți, blugi interesanți, cămașă albă și jachetă neagră – un model ușor diferit de fiecare dată. Arată atât de bine, cu părul ușor dezordonat și neras, dar m-a supărat că i-a spus povestea mea lui Larry.

— Emily, nu poți refuza. Nu se poate să mă dezamăgești. Am încercat să fiu foarte drăguț cu tine. De ce crezi că te-a trimis doamna Rogers aici? Dacă nu te-ai prins încă, Rogers Modeling e o escrocherie. Fac bani de pe urma orgoliului oamenilor. Agață prin anunțuri fete dornice să devină celebre, le promit tuturor că vor fi modele, indiferent de vârstă, experiență, înfățișare. După care cer 400 de dolari pentru portofoliu, apoi alți bani pe retușuri și modificări, alte 400 pentru copii și o țin tot așa, din taxă-n taxă. Unele fete scot mii de dolari fără să primească nimic, așa că doamna Rogers le spune că modellingul e chestiune serioasă, competiția e dură și ele pur și simplu n-au reușit. Când am văzut că ai căzut și tu în capcană, am convins-o pe doamna Rogers să nu-ți mai ia banii și i-am zis lui Larry povestea ta cu Gruber, să te ajute să devii vedetă. A cheltuit o avere pentru ședința asta foto, numai pentru tine. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să te ajut, *bella!* Acum trebuie să fii și tu drăguță.

— De ce ai făcut toate astea? Nu ți-am cerut-o, ai făcut-o pentru bani, nu pentru mine.

— Și pentru bani. Dar tu ești cea mai câștigată, poți să-i ceri lui Larry și-un milion de parai. Își face banii la loc dacă trimite poza și articolul la TV și pe net.

Un chelner îi aduce lui Carlo un burger de vită Kobe și câteva feliuțe de pâine prăjită pentru mine. Îl privesc îndurerată și oftez.

— Credeam că mă placi pentru mine, îi zic cu vocea pierită.

— Dar te plac, chiar te plac pe tine. Așa că – nu mă dezamăgi. Spune-i lui Larry povestea ta cu Gruber și semnează acordul.

— Dar nu pot să mă prefac că mă întâlnesc sau că mi-o trag cu Gruber, pentru că nu e adevărat! Înțelegi? Nu e adevărat!

Carlo mă privește încordat, e clar că nu mă crede și că deja îl enervez. Îmi frământ creierii să găsesc o explicație decentă, alta decât cea reală, pentru întâlnirea mea cu Gruber, dar sunt în pană de inspirație.

— Atunci care-i treaba între voi? Cum ai ajuns acolo?

— Nu pot să-ți spun.

— Emily, ce-ar fi să lăsăm minciunile deoparte amândoi? Eu am venit acum patru luni din Italia și locuiesc cu încă doi tipi, înghesuiți într-un studio minuscul de pe Avenue B. Am cheltuit tot ce câștigasem într-o lună pe mesele cu tine la Plaza și Cipriani! Am vrut să te tratez așa cum face Gruber.

— Dar nici nu ți-am cerut, și nici nu mă așteptam la așa ceva, îi răspund. Am fi putut merge să mâncăm humus cu zece dolari în East Village.

— Știi localul ăla? Îmi place la nebunie.

— Da, normal că-l știu, suntem vecini, stau într-un bloc de căcat pe 6th Street, între 1st și 2nd Avenue.

— Ar trebui să-l rogi pe Gruber să-ți închirieze un loc mai acătării.

Isuse, tot n-a-nțeleș!

— Carlo, nu pot. Chiar nu pot. Nu sunt într-o poziție care să-mi permită să-i cer..., dar nu reușesc să termin propoziția.

E dat cu prea mult parfum și simt cum mi se strânge stomacul, în starea în care sunt. Încă nu m-am hotărât dacă vomit sau leșin.

— Dacă nu-i poți cere nimic pentru tine, atunci cere-i ceva pentru mine. Spune-i că sunt fratele tău vitreg din Italia și roagă-l să-mi dea un rol în vreunul dintre filmele lui. Sau roagă-l să mă ia cu el la premiere de filme și alte evenimente. Gruber m-ar putea ajuta atât de mult, iar pentru el n-ar însemna nimic. Ceva, Emily, orice!

Mă uit la Carlo și mi-l amintesc pe Gruber, iar în momentul ăsta nu reușesc să-mi dau seama care dintre ei e un nemernic mai mare. Am reușit să rezist patru ore fără să vomit, dar mi-e rău și nu mă mai pot abține mult.

— Trebuie să plec, mi-e foarte, foarte rău.

Pare să nu-i pese nici cât negru sub unghie.

— Gândește-te la ce-am vorbit, ți-am dat mai multe opțiuni. Trebuie să-l folosim pe Gruber, și să ne și distrăm pe la spatele lui.

Nu mă mai pot abține, e o chestiune de secunde până vomit. Mă ridic, încercă să mă oprească.

— Te rog, stai cu mine până ajungem la o-nțelegere și-mi termin burgerul.

— Nu mă atinge. Trebuie să plec. Ți-am spus că mi-e foarte rău, am gripă porcină.

Brusc, ochii lui Carlo se aprind și izbucnește în râs. Oricât m-aș strădui să deslușesc o cât de vagă urmă de compasiune și grijă, nu văd decât avariție și veselie.

— Gripă porcină? Ce vești grozave, *bella*! Gândește-te numai la titlurile din *Hip Crowd*: „Noua iubire a lui Bill Gruber are gripă porcină!”. Va fi la toate canalele de știri!

— Ascultă, Carlo. Adevărul e că, din când în când, mama îi face curat în apartament, îi zic grăbită. Îi ține locul menajerei lui obișnuite, când are câte-o zi liberă. L-a implorat pe Gruber s-o ia pe fata ei, adică pe mine, la un eveniment din ăsta cu covor roșu, ca primă de Crăciun. De-aia eram acolo, îl mint cu nerușinare. Probabil că nici nu-și mai amintește cum mă cheamă.

Mulțumescu-ți ție, Doamne, pentru inspirație! sunt atât de mândră de mine!

— Și acum, cecul de la Larry pentru azi e la tine?

Carlo pescuiește un cec de 1000 de dolari din jachetă și mi-l întinde într-o tăcere mormântală. Citesc pe fața lui dezamăgirea cruntă și disprețul.

Profit de starea lui de șoc și ies în goană din restaurant, dar îl văd pe Larry ieșind din lift și alergând după mine cu o hârtie.

— Emily, am nevoie de acordul tău. Carlo, ai lăsat-o să plece fără să semneze acordul? Emily, Emily...

Mă panichez și hotărăsc să apelez la scări, cobor alergând în pantofii Manolo și simt cum mi se clatină tocurile. Mai bine-mi cumpăra mama pantofi cu toc, în loc de adidași, la fiecare Crăciun sau zi de naștere, n-am învățat nici pân-acum să merg ca lumea pe tocuri, abia-mi

țin echilibrul. Calc greșit, mă împiedic, alunec și aterizez cu fața-n sus pe podeaua de marmură, mă doare tot corpul.

Un portar tânăr, chinez, mă întreabă îngrijorat:

— Domnișoară, sângerați! Să chem salvarea?

Ce nebunie! Îi răspund cu ultimele puteri:

— În nici un caz! Salvarea costă 4000 de dolari și n-am asigurare de sănătate, du-mă la un taxi tu singur, dacă ești amabil.

Capitolul 12

Madona cu și fără prunc

Dorm două ore la rând în vechiul meu pat, acum că a plecat Amal, și mă trezesc cu dureri în pelvis, dureri abdominale și o durere surdă, persistentă, de mijloc. Mă duc în baie și mă privesc în oglindă; mă întâlnesc cu sinele meu ciufulit, cu zgârieturi pe față, în coate și-n genunchi. Priviți, versiunea neretușată a fetei de pe coperta *Hip Crowd*! Sunt dezamăgită. Amorul lui Carlo n-a fost decât prefăcătorie, ca și în cazul lui Andre sau al altor tipi de pe Craigslist, pentru mize mai mari. Și marele meu job la Rogers Modeling – alt fiasco. Dar de data asta am primit un cec și am și-un set de poze foarte reușite pe care le pot arăta nepoților peste cincizeci de ani, când le voi povesti despre un trecut misterios în care bunica era model în New York.

Poate-ar trebui să păstrez copilul. Dacă nasc la 26 de ani, până la 60 de ani aș putea deveni bunică – înainte de Alzheimer sau alte boli care m-ar împiedica să le spun povești sau să mă asigur că televizorul nu e singurul lor tovarăș noaptea.

În mod miraculos, grețurile matinale s-au evaporat și, pentru prima dată de două săptămâni,

pot să-mi umplu și eu plămânii cu aer fără să mă simt otrăvită. Dar și mai ciudat e că pare să-mi fi venit ciclul. Cred că pot să mă bucur, poate că n-a fost decât o greșeală și nici n-am fost gravidă.

Fac un duș, mă îmbrac și intru pe net să caut și alte simptome ale sarcinii; descopăr că e posibil să ai ceva care seamănă cu ciclul, în primul semestru. În momentul ăsta am atâtea simptome contradictorii, ciudate, că sunt complet debusolată. Cel mai bine mă duc la Spitalul Saint Vincent, le spun că sunt însărcinată și am căzut pe scări, iar acum am tot felul de dureri și zgârieturi.

Mă așez în sala de așteptare la urgențe, flankată în stânga de un grup de portoricani răniți într-o încăierare post-paradă și în dreapta de două negrese de vreo patruzeci de ani care pălăvrăgesc despre ultimele reduceri de la Victoria's Secret. Una are o rană la picior, iar cealaltă pare să o însoțească. La televizor e o telenovelă latino de prost-gust.

Îmi caut iPod-ul, dar se pare că l-am uitat acasă. Mă plictisesc ca naiba, mă doare ca naiba și n-am nici o revistă să citesc. Așa că-mi scot laptopul din rucsac și verific dacă spitalul are rețea *wireless*. Are. Ura! Mă uit în jur și văd că am nouă persoane în față, așa că mai pun un anunț pentru coleg de apartament. După ce termin, tot mai sunt cinci persoane în față, așa că mă uit la lista evenimentelor pe Craigslist, doar să văd minunățiile pe care le voi pierde săptămâna asta, cât stau în casă să-mi oblojesc rănile.

Trec prin toate: muzică live gratis în Brooklyn, Magical Realms în Bronx, ore gratuite de meditație Kundalini și Reiki în Queens, seară gratis

cu clovnul vesel în Long Island, turneul de poker cu intrare liberă din Greenwich Village, spectacolul gratuit de hipnoză din Little Italy, evenimentele Brown Bag de joia din East Village și Bărbați-gustoși-la-tavă cu vin... ce-o mai fi și asta...

— Domnișoara Emily Swan? mă strigă pe numele fals.

— Da?

Tresar din visare și pun laptopul înapoi în rucsacul verde de piele. O asistentă îmi face semn, mă ridic și o urmez după ușa groasă, dură, de metal, pe care mă gândesc c-ar trebui s-o înfrumusețeze cu o pictură suprarealistă de Frida Kahlo, cu ea întinsă pe patul de spital. Sau cu ceva colorat și care să îți stimuleze imaginația.

O oră mai târziu plec din spital; se pare că am pierdut sarcina. Îmi țiuie urechile din cauza Oxycontin-ului și a celorlalte calmante pe care mi le-a prescris doctorul. Urc într-un taxi – cum am fost instruită – și privesc străzile din centru într-o izbucnire de euforie ușor umbrită de tristețe. Urc destul de nesigur cele trei etaje până ajung în apartament, îmi scot papucii, iau laptopul și mă arunc îmbrăcată în pat, unde-mi voi petrece următoarele două zile – conform indicațiilor medicului.

Mă trezesc câteva ore mai târziu. S-a înnoptat. Mă simt ca purtată de curenți pe o mare de sentimente amestecate: ușurare, fericire, pierdere; din fericire, durerile m-au lăsat. Privesc pe fereastră la clădirea de vizavi și-l văd pe vecin ghemuit la calculator, se uită la videoclipurile celor de la Gorillaz; asta-mi amintește că trebuie

să-mi caut iPod-ul. Mă dau jos din pat, caut peste tot, dar mi-e imposibil să-l găsesc. Probabil că l-am pierdut când am căzut pe scări. Din păcate, pe laptop nu am deloc muzică – toată muzica era pe un hard extern pe care l-a luat Toby, când s-a mutat.

Am o senzație foarte apăsătoare de singurătate în apartament, iar fără muzică, televizor sau vreun om prin preajmă, parc-aș fi un yoghin care a făcut legământul tăcerii pe-o perioadă determinată. E cald și umezeală, dar nu-mi permit să pornesc aerul condiționat. Îmi fac de lucru cu știrile de pe net și-mi verific mesajele, poate a apărut cineva interesat de apartament. Am un mesaj de la o tipă din Spania care vrea să vină în New York pentru o lună și ar avea nevoie de-o cameră. Îi trimit adresa, apoi mă uit pe site-ul Comedy Central la „John Stewart and the Colbert Report“, dar îmi simt pleoapele din ce în ce mai grele. Adorm din nou, cu laptopul deschis.

E sâmbătă seara. Vine și Estefania, noua mea colegă de apartament, de la aeroportul JFK. Deschid ușa, în prag stă o femeie drăguță – statură potrivită și păr lung, des, negru, ten alb, nas mic și buze pline, deschise într-un zâmbet foarte plăcut.

Nu are decât un băgăjel, exact așa cum îmi place mie, și, după ce se instalează, o invit la un ceai verde, timp în care îmi spune pe scurt povestea ei. Are treizeci și trei de ani, s-a născut și a crescut în Barcelona, iar aici a venit pentru un curs de afaceri la Universitatea din New York. Are o căsnicie fericită cu Jordi – soțul ei – cu care e împreună încă din liceu, au o fetiță de 7 ani, Mariona, elevă de zece pe linie și deja o

pianistă desăvârșită. Locuiesc într-o casă de zece camere lângă Pedralbes, în partea deluroasă, în nord-vestul Barcelonei și mai au o casă pe plajă în Sitges, pentru că soțului ei îi place foarte mult surfingul. N-a mai fost în Statele Unite și – deși ar fi putut veni cu familia, ca-ntr-o mică vacanță, n-a vrut – după mandatul lui Bush a rămas cu o părere destul de proastă despre țara asta, așa că preferă să-și facă vacanțele în altă parte. Aici e strict pentru afaceri. Tot ce spune e atât de sincer și de simplu, cu toate astea simt o împunsătură de patriotism pentru că îmi iubesc țara și, mai presus de asta, iubesc New Yorkul. Nu-mi place deloc când străinii îmi mărturisesc că preferă alte locuri.

Ca orice mămică mândră de copiii ei, și Estefania are o grămadă de poze în geantă. Le scoate și mi-o arată pe fiica ei.

— Nu-i așa că e scumpă? mă întreabă cu ochii strălucind de fericire; îmi amintesc de sarcina pierdută și capăt o stare proastă.

Dimineața următoare, Estefania vine în living și mă roagă să-i împrumut laptopul pentru Skype. Nu mă deranjează, dar mi se pare puțin ciudat, toți ceilalți colegi de apartament aveau laptopul lor. Estefania își sună soțul și fiica să-i anunțe că a ajuns.

Conversează în spaniolă, limbă pe care n-am învățat-o, din păcate, așa că mă mulțumesc să răsfoiesc cărțile mele de artă în timp ce ascult sunetul cald al vocilor lor. Îmi sună telefonul – număr privat – și răspund, curioasă.

— Bună, draguță, m-am întors, aud vocea lui Andre la celălalt capăt al firului. Cum se simte copilul nostru?

Îmi cade fața. Numai de asta nu mai aveam nevoie. Exact atunci mă invită și Estefania să-l salut pe soțul ei, un tip arătos, cu fața lungă, ovală, maxilare puternice și păr scurt, negru, și pe adorabila lor fetiță; mă întâmpină amândoi cu: „*Hola!*“.

— Cu cine ești? mă întreabă Andre cu vocea lui enervantă. Știi doar că locurile zgomotoase nu fac bine copilului.

Nu-i pot spune că am pierdut sarcina de față cu Estefania, așa că-i zic grăbită că nu pot vorbi acum și că-l voi suna mâine.

— Cu o prietenă, trebuie să închid, îi zic fără alte explicații și închid.

În momentul ăsta mi-aș dori să fiu singură, m-a cam tulburat telefonul lui Andre și gândul că trebuie să discut cu el. Mi-aș mai dori și să termine odată de vorbit Estefania și să plece în camera ei, dar o ține întruna cu pălăvrăgeala în spaniolă, cu fiica ei. Nu pot intra pe net, nu pot intra pe Craigslist, nu pot să-mi fac treaba! Trebuie să contemplan, silită de situație, singurătatea din viața mea, golul cauzat de lipsa unei familii fericite, un soț chipeș numai al meu și un copil foarte frumos. Estefania vorbește numai cu fetița, pe soț nu l-a mai băgat în seamă după primele câteva minute.

Pălăvrăgeala copilărească se întinde spre a doua jumătate de oră, s-a dus naibii toată drăgălășenia, mi se pare îngrozitor. Îmi vin în fire, enumăr în minte toate avantajele statutului de femeie singură, independentă, liberă să se bucure de tot ce are viața de oferit și să iubească așa cum vrea, fără nici un fel de obligații.

După ce termină, în sfârșit, de vorbit, Estefania îmi înapoiază laptopul și nu mă pot

abține să nu-i împărtășesc un pic din filosofia relațiilor:

— Ce interesant mi se pare cum se schimbă relațiile din cuplu după ce se naște un copil, îi zic. Am avut un prieten un an de zile și toată perioada asta, el era buricul pământului pentru mine. Dar am observat că, după ce se naște un copil, bărbatul cade pe locul doi, continui, dar mă abțin să-i zic cât de enervantă mi se pare atenția excesivă acordată copiilor.

Estefania râde, nu pare nici pe departe deranjată de comentariul meu.

— Pe locul doi? A, nu, după ce se naște un copil, soțul se duce pe locul al 17-lea! Iar lui îi place, pentru că are în felul ăsta timpul și libertatea de a face ce vrea. Știi, femeile îndrăgostite care nu au copii pot fi cam sufocante.

La asta nu m-am gândit niciodată. Interesantă teorie.

Dimineața următoare mă ofer să-i arăt Estefaniei cartierul. E o zi frumoasă, însorită și chelnerii indieni ni se înfățișează imediat ce ieșim din clădire. Ne invită în restaurante, dar nici Fanny (după cum mă roagă să-i zic), nici eu nu avem chef de un mic dejun la care să mâncăm curry.

Intrăm într-un magazin să cumpărăm niște vederi și o cartelă telefonică și mă opresc ca trăznită. Mă văd pe unul dintre rafturi, pe coperta noului număr al revistei *Hip Crowd*, sub titlul promis: „Bill Gruber are o nouă iubită?”.

Nu zic nimic, o scot repede afară pe colega mea de apartament și aproape că alergăm până la stația de metrou Astor Station. Îi explic repede cum să ajungă la Times Square, îi mai zic că e

pe ultimul loc în ceea ce mă privește la atracțiile New Yorkului, mult prea comercial și fițos pentru gustul meu, așa că nu o pot însoți, dar îi urez o zi minunată. Cuvinte drăguțe, dar le-am spus mecanic. Tot ce-mi trece prin cap e că trebuie să mă vopsesc blondă la loc, poate chiar să mă tund foarte-foarte scurt și, în general, să fac tot ce-mi stă-n puteri să semăn cât mai puțin cu pozele alea.

După ce o las pe Fanny începe să-mi sune telefonul; spre groaza mea, la celălalt capăt al firului este D. Îi ignor apelul, îmi lasă un mesaj vocal pe care-l șterg fără să-l ascult.

Mă reped în primul salon de pe o străduță pustie, nu sunt clienți înăuntru, dar doi dintre stilști citesc noul număr al revistei *Hip Crowd* – fug de acolo înainte de a apuca vreunul să-și ridice ochii spre mine.

Mă duc repede la St. Mark's, îmi cumpăr o pereche de ochelari de soare mari, rotunzi, roz apoi intru în prima farmacie pe care-o văd și-mi cumpăr vopsea blond-cenușie. Telefonul sună din nou când ajung la casă. Număr privat, la naiba! Răspund cu o mână, cu cealaltă îi întind femeii de la casă tubul de vopsea L'Oreal.

— Emily, Bill la telefon, Bill Gruber, am numărul tău de la D. Îți aduci aminte de mine?

Îmi stă inima și, exact în momentul acela, cel mai prost moment posibil, indianca de la casă mă întreabă dacă am card de fidelitate.

— Nu, îi răspund nervoasă.

— Chiar nu-ți aduci aminte?

— Scuze, ba da, îi răspund.

— Deci, aveți card de fidelitate? mă întreabă vânzătoarea confuză, crezând că vorbesc cu ea.

— Nu, îmi pare rău, vorbeam la telefon.

— Vă putem face unul, dacă doriți, nu trebuie decât să completați un formular și obțineți un discount de 20% la vopsea.

— Emily? îl aud pe Gruber. Mă auzi?

— Nu, mulțumesc, îi spun vânzătoarei, apoi îi răspund repede lui Bill: Bill, dacă e vorba de coperta *Hip Crowd*, să știi că nu au avut acordul meu, n-am semnat nici un acord. N-am cum să-i dau în judecată pentru că n-am bani, dar dacă vrei – tu ai putea.

— Emily, tu le-ai spus minciunile alea?

— Ce minciuni? Nu, adică da, dar nu știam... Bill, îmi pare foarte, foarte rău.

— Și care e faza cu copilul? îl aud pe Bill pe un ton ușor ridicat. Le-ai zis că e al meu?

Indianca deschide casa și-mi scot ochelarii să semnez chitanța. Femeia se uită la mine, apoi la coperta revistei *Hip Crowd*.

— O, Doamne! Noua iubită a lui Bill Gruber!

— Nu, iar copilul n-are nici o legătură cu tine. Stai liniștit, nu voi vorbi cu nimeni și nici nu-ți cer nimic. Nu mai am nimic de adăugat. Totul s-a-ntâmplat din cauza tâmpiților de paparazzi.

— Dar reputația mea e-n joc!

— Și a mea la fel. Păcat că ai angajat o... pe cineva cu care să mergi acolo... deși ai o soție, îi zic lui Bill fără vlagă.

Când încerc să scot banii din buzunar, din greșeală îmi scapă și telefonul pe jos.

Vânzătoarea se holbează mută la mine.

Ridic telefonul – Bill a închis sau s-a întrerupt legătura – iau sacoșa, mă gândesc puțin și înșfac și-un exemplar din revistă, arunc o bancnotă de cinci dolari pe tejghea și ies repede din magazin, fără să mai aștept chitanța. Aproape că fug până acasă și, după ce ajung, încui peste tot, de parcă

m-aș pregăti de asediu. Deschid revista și găsesc pictorialul lui Carlo cu pozele făcute la premieră – eu și Bill și toate celebritățile de la Paris Theater, cu comentariul: „Trebuie că Emily nu e doar o aventură trecătoare dacă Gruber, bărbat căsătorit, a luat-o la acest eveniment al starurilor“. Dau pagina și găsesc o poză cu mine și cu trandafirul, iar comentariul: „Emily a negat relația cu Gruber, dar nu a reușit să explice ce e cu trandafirul“. Urmează o poză în care eu și Gruber ne ținem de mână și urcăm în limuzină, cu un comentariu mic: „Prietenii platonici nu se țin de mână...“ și încă o poză cu noi doi intrând în clădirea în care stă, cu a doua parte a comentariului: „și sigur nu merg împreună acasă noaptea“. Dau pagina și mă îngrozesc: o poză pe două pagini, cu mine plecând de la el în toiul nopții, plânsă și cu rimelul întins. Comentariul: „Trei ore mai târziu, Emily iese în fugă din clădirea lui Gruber, evident supărată. Ce s-a întâmplat în apartament? Ceartă de îndrăgostiți?“.

Pe pagina următoare apare o poză cu mine ieșind din spital, o scurtă declarație a doctorului care m-a tratat și încă un comentariu răutăcios: „Săptămâna următoare, Emily a pierdut sarcina și a mers la spitalul St. Vincent sub un nume fals, pentru îngrijiri de urgență. Să fi fost oare Bill Gruber supărat la auzul veștii că va deveni tată? Oare asta i-a mărturisit Emily în acea noapte, acesta este motivul pentru care a plecat plângând?“.

Pe pagina de lângă apare cuvânt cu cuvânt falsa mărturisire făcută lui Carlo cum că eu eram fiica menajerei, cu mențiunea că înregistrarea convorbirii e disponibilă pe site-ul revistei. Mai mult, angajații revistei au verificat povestea menajerei

și au descoperit că era falsă. Bill Gruber nu are decât o menajeră, portoricană. Când nu poate ajunge ea, își trimite sora. Nu există nici o altă menajeră de rezervă. Articolul punctează și lunga despărțire dintre Gruber și soția-supermodel Michelle și copii. Urmează trei pagini cu poze de arhivă cu Bill și Michelle, în care se discută despre această căsnicie ideală pe vremuri și despre mutarea lui Michelle la Paris în urmă cu un an.

Articolul se încheie cu comentariul: „Săptămâna viitoare va fi lansat noul film al lui Gruber, cu titlul fatidic *Ochii care nu se văd se uită*. Va veni oare soția sa la premieră?”.

Toate pozele și comentariile sunt semnate de Carlo Rialto.

Capitolul 13

Ockii care nu se văd se uită

În toată povestea asta oribilă există, totuși, un lucru bun. Nu mi-au dat numele de familie, Thompson. Îl știu și Carlo, și Larry, mai ales că Larry mi-a scris și-un cec. Poate vor să mă simt cât de cât protejată, sau poate se feresc de un proces, ori poate s-au gândit că misterul le-ar crește vânzările. Indiferent care le e motivul, pentru mine e bine. Există milioane de Emily în Statele Unite. În fotografii am părul negru, iar în majoritatea am ochelarii de soare. Carlo m-a urmărit, probabil, acasă la Gruber după premieră, altfel n-ar fi avut cum să facă poza aia cu mine fugind din clădire, fără ochelari de soare și plânsă. Dar aia e o poză făcută noaptea în care oricum sunt desfigurată de rimelul care-mi cursese. Și m-a urmărit, probabil, și la spital, ceea ce mi se pare de-a dreptul înfricoșător. Ce naiba, doar n-a campat în fața blocului la mine? Mă urmărește oare și acum?

Iau binoclul și mă uit pe stradă, dar nu văd nimic ciudat. Vecinul nu-i acasă. Văd că și-a mai luat o reproducere înrămată după Dali, *Persistența memoriei*, celebrul ceas care se topește, a agățat-o lângă „Lebede reflectând elefanți“. Cred

că-i place mult Dali, acum are două reproduceri. Așa ia naștere o colecție, chiar și una de postere ieftine.

Las binoclul și mă uit la pereții mei goi. Îmi place așa mult arta, dar, cu toate astea, pereții sunt goi. Poate-ar fi bine să măresc pozele de divă pe care mi le-a făcut Carlo, cele alb-negru, și să le înrămez. Dar dacă fac asta, or să mă-ntrebe toți care vin pe la mine: „Tu ești? Ce tare! Serios? Incredibil. Nu prea semenii“.

Nu vreau să fiu originalul care nu se ridică la înălțimea copiei. Nimeni nu arată așa bine în lumea reală, nici măcar celebritățile.

Da, mai bine rămân cu pereții goi. Cel puțin până găsesc ceva mai interesant și mai puțin vanitos.

Intru pe net să verific site-ul revistei *Hip Crowd* și găsesc și mărturisirea mea grăbită și abracadabrantă înregistrată de Carlo la Essex House, aceea în care-i spuneam că sunt fata menajerei. Mi se pare că sună atât de patetic! În mod normal am o voce nazală, sexy, dicție impecabilă, vorbesc pe un ton un pic mai ridicat decât ar fi normal, dar aici sun diferit, o femeie cam ieftină și disperată. Bine, poate despic eu firul în patru, poate mă gândesc prea mult la asta, oricum nu-i pasă nimănui de mine. Sau poate le pasă acum? Nu, nu-i interesează decât Gruber. El e vedeta. Îi caut numele pe Google și mă îngrozesc: toate agențiile de știri au preluat povestea. Povestea „noastră“.

„Aventura lui Gruber cu misterioasa din East Village“ pe știrile de pe Yahoo.

„Cine este amanta misterioasă a lui Gruber?“ întreabă AOL.

„Bill Gruber are o aventură?” se întreabă Reuters.

„Căsnicia lui Bill Gruber e pe ducă din cauza unei aventuri cu o femeie mai tânără”, concluzionează AP.

324 de rezultate. E prea mult. Nu vreau să mai știu nimic, închid laptopul și mă duc în baie, să mă vopsesc blondă. Gata cu Emily Swan. E o chestiune de timp până-mi află Presa numele și o să mă trezesc cu ei la ușă.

Părul iese castaniu-auriu, în loc de blond. Cred că n-a fost suficient de puternică vopseaua să acopere tot negrul. Îmi tund părul scurt și mă joc puțin cu machiajul, să văd dacă mă pot transforma în altcineva. Arăt drăguț așa, nu izbitoare ca atunci când eram brunetă, dar nici ștearsă ca atunci când eram blond-murdar.

Aud niște zgomote la ușă. Îmi sare inima, mă duc și ascund repede revista sub salteaua canapelei. Din fericire e doar Estefania, care se întoarce din Times Square cu câteva pungi de cumpărături și-o pizza. N-am mai mâncat pizza de-o mie de ani, numai ce-o miros și uit de toate problemele.

— Vai, ce-mi place cum arăți! îmi zice când îmi vede noua freză, nici măcar nu-mi pasă dacă e sinceră sau nu.

Sunt atât de deprimată, încât mă ajută cea mai mică încurajare.

Mâncăm pizza pe sofaua din living și-mi spune că mai târziu se duce să se vadă cu Marco, un tip cu care-a ieșit cam un an prin liceu, primul ei iubit platonic. Marco emigrase în State cu ani în urmă, se căsătorise, divorțase, iar acum era doctor la Spitalul Brooklyn. Revederea programată

o emoționează foarte tare, au trecut douăzeci de ani de când s-au văzut ultima dată, dar au păstrat legătura prin telefon și mail de-a lungul anilor.

— Nu i-am spus soțului meu că păstrez legătura cu Marco, n-ar înțelege, îmi zice ea.

Mda, stegulețele de avertizare s-au ridicat – o posibilă aventură. Pe de altă parte, ar fi bine să mai las clișeele deoparte, poate citesc eu prea multe cărți cu sfaturi practice, poate oamenii sunt doar prieteni.

Fanny continuă, eu o ascult cu atenție în timp ce mă bucur de pizza cu broccoli și ciuperci. Nu e combinația mea preferată, dar nu pot să mă plâng.

— O, Jordi e așa de încăpățânat, e convins că are tot timpul dreptate. L-am rugat să vină cu mine la New York, dar n-a vrut. O ținea-ntruna că el urăște America și New Yorkul, dar sunt sigură că i-ar fi plăcut foarte mult aici.

— Unde l-ai cunoscut pe soțul tău? o întreb.

— La liceu, eu aveam șaisprezece ani, iar el a fost următorul meu prieten, după Marco.

— Ce drăguț!

— Dar era cu totul altfel atunci. Era misterios, după ce mi-a cântat câteva cântece la pian m-am îndrăgostit de el la nebunie. Dar mi-a făcut viața un iad mulți ani – îi plăceau femeile și nu voia să se statornicească. Ne-am despărțit de mai multe ori, o dată am stat despărțiți peste un an, credeam că e definitiv. S-a întors la mine să vorbim doar după ce a aflat de la prieteni comuni că-mi găsisem pe altcineva, un conte francez. Aveam pe noptieră o poză de-a contelui; când a văzut-o, Jordi a făcut o criză. Mi-a zis: „Mie nu mi-ai pus niciodată poza pe noptieră, deși-mi tot

spuneai că mă iubești“, iar eu i-am răspuns: „Da, dar contele nu m-a părăsit niciodată pentru alte fete“. Și l-am dat afară din casă. Atunci a început să se schimbe. Asta trebuie să faci cu bărbații – trebuie să îi dai afară, dar să fii foarte hotărâtă când faci asta. Doar așa înțeleg. După un an, ne-am căsătorit.

— De ce l-ai primit înapoi? întreb, intrigată de povestea ei.

— M-a curtat șase luni până să-l accept, s-a comportat în așa fel încât chiar am simțit că se schimbase. S-a străduit să fie drăguț cu mine, să-mi arate că ține la mine și vrea să mă protejeze, a făcut tot ce i-am cerut pentru a-și demonstra dragostea. Simțeam că e alt om. De aceea l-am primit înapoi.

Ce poveste frumoasă! Încep să visez cu ochii deschiși cum vede Toby revista *Hip Crowd* și se întoarce la mine, gelos pe Bill Gruber și mă imploră să-l primesc înapoi. Parcă mă și văd supărată, spunându-i să plece și încerc să mi-l imaginez cum mă sună și mă tot sună luni de zile, curtându-mă și chinuindu-se să mă recâștige. Imposibil. Nici în cele mai îndrăznețe vise ale mele nu-l văd pe Toby să se poarte frumos, cu mine sau cu orice altă fată, mai mult de șase zile. Săraca lui maseuză! Toby e prea rece și prea egoist ca să poată iubi pe altcineva în afară de el.

— Vrei să vii cu mine și cu Marco la cină? mă întreabă. Cine știe, poate chiar vă plăceți. Marco e foarte amuzant, e tot timpul bine dispus. Are o inimă mare, e-un tip grozav.

Sună tentant, dar săptămâna asta nu vreau să ies din casă. Mai ales în seara asta. După dezastrul cu Andre, francez, și Carlo, italian, nu

vreau să mai adaug și-un spaniol. Tot ce vreau e un american normal. Jason e american, Dennis Lee la fel, și-ncă o grămadă de alți tipi de pe Craigslist, dar n-am simțit nimic pentru nici unul dintre ei. Sau, când ar fi fost ceva, nu m-a mai sunat.

Poate-ar trebui să mă văd cu cineva de pe altă planetă?

— Fanny, nu pot. Trebuie să-ți mărturisesc ceva, îi zic, mult prea serioasă.

— Ai omorât pe cineva? glumește.

— Da, glumesc și eu, și văd pe fața ei că nu mai are mult și se sperie de-a binelea. Nu, glumesc, uite ce-am pățit eu în ultima vreme... și-i povestesc toată istoria cu revista, mai puțin partea în care eram damă de companie.

Îi mai spun și că zilele următoare s-ar putea să ne trezim cu Presa la ușă, pentru că e o chestiune de timp până-mi află numele, dar o asigur că-mi pare rău pentru neplăcerile la care urmează să fie supusă. Simt că moare de curiozitate și m-ar mai întreba câte ceva, dar e prea politicoasă ca să facă asta deocamdată.

Mă consolează, amabilă, apoi pleacă să se vadă cu Marco. Rămân în casă și mă gândesc cum i-aș putea spune lui Andre că am pierdut sarcina. Îi sunt datoare cu un telefon. Oare cum trebuie să te porți când, după o aventură de-o noapte, rămâi însărcinată? Habar n-am. E prima dată când mi se întâmplă. Să-l sun? Să mă întâlnesc cu el? Să-i trimit un mail? Un mesaj? Dacă aș dispărea pur și simplu aș fi lașă: nu-i mai răspund la telefon, nu-l mai sun înapoi; nici mail, nici mesaj, nici întâlnire – fac pe mortu' pur și simplu. Ar fi ciudat rău, mai ales după ce l-am sunat așa disperată să-i zic că sunt însărcinată,

dar poate înțelege și el, nu? La urma urmei, nu așa procedează bărbații când nu vor să mai aibă nici o legătură cu o femeie? Retragera este arma lor secretă, iar liniștea e limbajul lor retardat.

Îmi pun tot felul de întrebări grave.

Vreau să-l mai privesc în față pe cel care, timp de două săptămâni, a fost tatăl copilului meu nenăscut?

Hm... nu chiar.

Da, știi, dacă nu-l cred în stare să mă atace cu un cuțit, cel mai frumos și mai uman din partea mea ar fi pur și simplu să-i spun, privind-l în ochi. Doar că noi n-am avut chiar o relație adevărată, ci doar o aventură de-o noapte. Nu știi cum se procedează în cazuri de-astea. Să scrie cineva o carte cu sfaturi practice și pentru așa ceva, vă rog!

Mă întind pe canapea și deschid o carte despre artista Marina Abramovic, deocamdată nu vreau să mă mai gândesc la Andre. Telefonul pe care l-am lăsat pe sofa începe să sune. Îl iau și mă uit la numărul afișat – e ciudat, nu recunosc nimic.

— Bună seara, Emily, aud o voce sexy, masculină, care mi se pare în același timp și cunoscută, și necunoscută.

— Bună seara, răspund.

— Ce mai faci?

— Scuze, cu cine vorbesc?

— Nu mă recunoști?

— Mi-e teamă că nu...

— Sunt eu, Toby, te sun de pe noul meu număr de fix. M-ai uitat deja?

Nu zic nimic, încerc să mă calmez și să-mi adun gândurile. Nu-mi vine să cred că vocea pe care o cunoșteam odinioară atât de intim și care-mi dădea fiori, vocea pe care o credeam

unică, poate să mi se pară după patru luni așa obișnuită.

— Nu, cum aş putea? oftez.

— Mă bucur să aud asta, Emily. M-am gândit mult la tine.

— Da? îl întreb plină de-o speranță ridicolă. Serios? Și eu.

— Da. Mă bucur să aflu că deși te-ai ajuns, ca să zic așa, și ești prietena lui Gruber, încă ți-l mai amintești pe umilul tău fost prieten.

— A! Deci, ai văzut revista.

— Îți stă foarte bine brunetă. Și ai slăbit destul de mult. Mi-aș fi dorit să fi făcut toate schimbările astea când eram încă împreună.

A, acum e vina mea că m-a părăsit, da?

— Vai, mulțumesc, îi răspund sarcastic.

— Emily, aş vrea să fim prieteni, serios, chiar aş vrea să fiu prietenul tău.

— Dar de unde prietenia asta bruscă?

— De fapt, noi am fost tot timpul prieteni, nu? Voi fi mereu prietenul tău, tu vei fi mereu prietena mea.

„Mda... prietenilor le pasă reciproc, fac eforturi unul pentru altul. Tu ce-ai făcut pentru mine, Toby? În afară de faptul că m-ai părăsit și mi-ai frânt inima... M-ai sunat vreodată doar așa, să mă-ntrebi dacă sunt bine?“

— Toby, hai să nu ne mai ascundem după deget, ce vrei? Te cunosc prea bine, îi zic calm, știu că vrei ceva, dar nu cred că este vorba despre prietenie. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, la cum te cunosc eu, ar putea avea legătură cu orice altceva, dar nu cu prietenia adevărată. Așa că – te-ascult.

— Nu mai fi așa de... la naiba! Ești atât de directă! De rea! Parcă erai mai de treabă. Bine.

Am auzit că Gruber colecționează artă contemporană și aş aprecia foarte mult dacă i-ai vinde una dintre sculpturile mele. Poate pe aceea pe care am lăsat-o la tine? Ai comision de 10%.

O, minunat! Îmi dă 10% dintr-o sculptură pe care o am deja. Super afacere!

— Încearcă o abordare mai subtilă. Data viitoare când vine la tine, spune-i că tu crezi că sunt cel mai potrivit artist cu care să înceapă colecția, tânărul, uluitorul artist din Village, sau ceva de felul ăsta. Știi tu cum să-l împachetezi, te pricepi...

— Mi-e teamă că-mi va fi imposibil, îi zic și cad din nou în starea de fată-bună-care-nu-vrea-să-l-supere. Dar nu din cauză că n-aș vrea să te ajut, Tob.

— Nu prea-mi merg afacerile, Dovlecel. De când m-am mutat n-am mai vândut nimic, iar Linda nu mă mai primește la galerie. Noua mea prietenă n-are treabă cu arta, n-are nici un fel de cunoștințe în domeniu. E drăguță, dar e din alt aluat decât mine sau decât tine. E o fată normală, drăguță, sexy, dar care cred că mă înșală de câte ori are ocazia. Nici nu cred că va dura prea mult relația asta, e altceva decât a fost cu noi doi.

Am un apel în așteptare, e Andre. E prima dată când mă bucur că mă sună.

— Mai am un apel, trebuie să răspund, îi spun lui Toby. O să văd ce pot face, dar nu-ți promit nimic. Nu mă suna, dacă e ceva – te sun eu.

— Bine, draga mea, mulțumesc și noapte bună, îmi zice cu cea mai dulce voce a lui, pe care acum mi-o amintesc prea bine.

N-o folosea decât în foarte rare ocazii, când voia ceva de la mine – sex sau ajutorul – între

două trădări. Sper din tot sufletul să-i facă vânt maseuza lui, mai bine mai devreme decât mai târziu.

— Bună, Andre. Îmi pare rău că nu te-am sunat înapoi, am avut o zi groaznică. Ai văzut revista?

— Nu, ce revistă?

— N-are importanță.

— Când ne putem vedea să vorbim despre copil?

— O, nu mai e nevoie, am pierdut sarcina.

— Ai pierdut sarcina?

— Da.

— Îmi pare rău, dar nu te cred. Nemernico! Ai făcut avort, nu m-ai așteptat.

— Hei, ai grijă cum vorbești! Am căzut pe scări și am pierdut sarcina.

— Ce convenabil! Eu n-am căzut în viața mea pe scări, iar ție ți se întâmplă să cazi exact când ai nevoie.

— N-ai căzut pentru că n-ai alergat niciodată pe tocuri, pe scări, cu un tip pe urmele tale care te hăituiește ca un nebun să-i semnezi o hârtie. Îmi pare rău. Oricum, n-a fost să fie.

— Știi ceva, Emily? Ești un gunoi, atâta tot. Pui anunțuri scârboase pe Craigslist doar-doar s-o găsi cineva să ți-o tragă, oricine, n-are importanță. Nu ești decât o blondă proastă, grasă, urâtă. Cea mai rea și mai stricată curvă minci-noasă din New York, o putoare, o cățea care fute tot ce prinde pe Craigslist, o amărâtă de...

Închid și mă bușește plânsul. Nu așa visam s-ajung când eram mică. Dar nu, n-o să las chestia asta sau omul ăsta să mă doboare, iau telefonul și-i trimit un mesaj lui Andre:

„Îmi pare rău că nu ți-au ieșit planurile cu cartea verde pe socoteala mea.“

Îi blochez apelurile de pe numărul acela, îmi pun ochelarii de soare deși e întuneric deja și plec la Astor Place după niște shot-uri de tequila.

Ajung înapoi acasă de la Continental pe la unu noaptea, după zece pahare. Fanny nu s-a întors încă. Intru pe net să mai verific site-ul *Hip Crowd* și găsesc un comentariu la pictorialul despre Gruber. Nu-mi vine să cred!

„Dați-mi voie să lămuresc misterul de care e înconjurată noua iubire a lui Bill Gruber. Este vorba despre Emily Thompson, 25 de ani, din Buffalo, New York, fostă angajată într-o galerie de artă. Gruber e colecționar de artă, cel mai probabil s-au întâlnit în vreo galerie, unde ea i-a oferit, poate, sfaturi în acest domeniu. Este unul dintre experții în devenire în artă contemporană. Poate chiar cea mai bună.“

Semnat: T.

La naiba! Trebuia să se bage tocmai Toby! Încearcă să mă impună ca „expert“, ca să se asigure că am autoritatea de a-i vinde sau măcar de a-i recomanda lucrările.

Da, sigur. Așteaptă tu!

Fanny deschide ușa și intră strălucind de o suspectă fericire. O privesc, în așteptarea unei povești picante.

— Cum a fost întâlnirea după douăzeci de ani cu fostul tău prieten? o întreb din politețe.

Dar știu deja răspunsul, se vede pe fața ei.

— A, a fost grozav, am vorbit ore-n șir, începe ea, visătoare. Știu că au trecut douăzeci de ani, dar m-am simțit de parcă nu mai vorbiserăm de săptămâna trecută, nici timpul, și nici distanța n-au schimbat nimic între noi. Toată prietenia,

emoția, încrederea, distracția împreună, totul e la fel. E un tip incredibil de bun, păcat că n-ai venit să vă cunoașteți. Poate data viitoare. Sunt sigură că ți-ar plăcea, cred că de un bărbat ca el ai tu nevoie.

Mda. Ultima mea grijă acum e să-l întâlnesc pe fostul prieten din liceu al lui Fanny. Sunt extrem de supărată pe Toby, fostul meu iubit, care a plecat din East Village în Lower East Side, la o aruncătură de băț de aici, acum patru luni. Și m-a dat peste cap cu totul.

Capitolul 14

Crăciun în iunie

Mă trezesc la cinci dimineața cu o foarte puternică senzație că se va întâmpla ceva îngrozitor. Fanny doarme, așa că merg în vârful picioarelor până la fereastră. Exact de ce mi-era frică: reporterii au început deja să se strângă în fața clădirii. Patru camere. Trag jaluzelele și mă duc să fac cafea, nu gândesc limpede după două-trei ore de somn.

Mă așez pe sofa și-mi savurez cafeaua în liniștea apartamentului, gândindu-mă ce să fac. Să mă predau, să mă mut înapoi la ai mei? Oricum trebuie să-i sun, trebuie să audă din gura mea că nu e nimic adevărat din toate astea. Aș vrea să pot evada într-o realitate paralelă, în care să mă pot preface că nu s-a întâmplat nimic, aș vrea să pot merge cu Fanny în Europa o lună, dar cu ce bani? Aș vrea să ascult niște muzică de meditație, să mă calmeze, dar mi-am pierdut iPod-ul. Nimeni și nimic nu mă poate ajuta.

Pe la șapte se trezește și Fanny și se duce în baie unde stă trei sferturi de oră, iar la 7.45 o sună fiica ei pe Skype – mai vorbesc vreo oră. Nu înțeleg ce-și spun, dar din pauze și din ritmul conversației mi se pare mai degrabă că-și petrec

timpul împreună, decât că discută. După ce termină de vorbit îi dau și eu vestea proastă despre Presa de jos și despre toată nebunia care se anunță în următoarele săptămâni. Îi spun direct și cinstit că cel mai bine ar fi să-i dau o parte din bani înapoi și o sfătuiesc să se mute în altă parte.

— Nici să nu te gândești! Îmi place la nebunie apartamentul ăsta mic, boem, mă simt așa de liberă aici cum nu m-am mai simțit de ani buni... Nu mă cunoști, dar de obicei, când plec în altă țară, stau tot timpul cu familia la telefon, mi-e dor de toți și număr minutele pe care le mai am de stat departe de ei. Dar nu și de data asta. Îmi place foarte mult New Yorkul, nu mi-e dor de nimeni și nu simt nici o dorință de a mă întoarce la viața mea normală. La Paris am fost de vreo douăzeci de ori, dar niciodată nu mi s-a părut că am ce căuta acolo. Oricât de fermecători ar fi francezii, au ei un fel de-a fi prin care-ți sugerează că locul tău nu e și nu va fi niciodată acolo. Mi-am schimbat complet părerea despre New York, habar n-aveam că e așa un oraș minunat!

Mă bucur să aud ce-mi spune. Mai ales faptul că și-a schimbat părerea despre iubitul meu New York și că se simte ca acasă, dar mă și întristez când îmi dau seama că și orașul, și casa au devenit brusc un fel de închisoare pentru mine, o închisoare din care tare-aș vrea să evadesc.

— O să trecem noi de asta, draga mea, vom reuși împreună. Vreau să fim prietene, zice Fanny.

— Mă bucur să aud asta. Adevărul e că am mare nevoie de o prietenă acum.

— Și eu la fel. Nu am nici o prietenă în Spania, n-am avut niciodată, mama m-a încurajat

să mă împrietenesc cu băieții. Dar acum simt altceva. E minunat să ai o prietenă, mai ales o prietenă ca tine.

Fanny se întoarce în dormitor să se aranjeze „puțin“, dar își petrece vreo jumătate de oră în fața oglinzii probând o grămadă din hainele pe care și le-a cumpărat ieri, de parc-ar pleca la-ntâlnire, nu la curs. Mă duc după ea în dormitor și-mi arunc o privire pe geam – în fața clădirii s-au îngrămădit vreo douăzeci de reporteri și cameramani de la cele mai importante posturi TV. Trag jaluzelele. Zăresc și iPod-ul pe pervaz, în spatele unui teanc de reviste *Vanity Fair*, îl iau ușurată. Îmi pun căștile și dau drumul la muzică, e „Santa Baby“ de Kylie Minogue.

— E al tău? o întreb pe Fanny, cu gândul că poate are un iPod identic.

Se întoarce și se uită la el.

— Nu, eu am un MP3 normal, dar l-am uitat în Spania.

— Atunci probabil că e al fostului meu coleg de apartament, zic, gândindu-mă că Amal le-o fi confundat și l-a luat pe-al meu, din greșeală.

Fanny se hotărăște în sfârșit la o ținută, fustă cu bluză de la Ann Taylor – îmi povestește că șefele ei se îmbracă de obicei în haine atât de plictisitoare, pătrătoase, deloc feminine, încât îi e greu să găsească o ținută feminină fără să le eclipseze – și se grăbește să iasă. Trag un colț al jaluzelei și-o urmăresc cum iese din clădire, fără să-i pese câtuși de puțin de toată Presa adunată acolo.

Rămân în casă, derulez melodiile de pe iPod-ul lui Amal, dar nu găsesc decât cântece de Crăciun, sute de cântece de Crăciun. Probabil că asta îi

amintește de prima lui întâlnire cu iubita lui Sarah.

La naiba! Ghinion pe toate fronturile!

Ultimele trei săptămâni au fost un coșmar. Ziariștii au campat la intrarea în clădire, așa că acum sunt prizonieră în propriul meu apartament. Căsuța vocală e blocată, evit telefoanele și am ascultat fiecare cântecel de Crăciun care s-a înregistrat pe lumea asta, de la Frank Sinatra și Miss Piggy la Mantovani.

Simt că înnebunesc!

Citesc știrile pe net în fiecare zi. Soția lui Bill Gruber a intentat divorț. Aseară s-a dus singur la premiera filmului *Ochii care nu se văd se uită*. Revista *Hip Crowd* a mai scos două numere consecutive cu „Povestea mea de dragoste cu Gruber“, au profitat de fiecare schimbare din viața lui și au reluat fiecare amănunt până la epuizare.

E imposibil să nu afle și Andre toată treaba asta – și află, la câteva zile după ce vorbiserăm. Pune pe site un comentariu cum că era copilul lui, astfel încât în următorul număr al revistei nu mai sunt tânăra victimă inocentă a avansurilor lui Gruber, ci femeia care l-a înșelat pe Gruber cu un bărbat agățat pe Craigslist. *Hip Crowd* îl invită pe Andre să spună „povestea noastră“. Îl așază în pagină chiar lângă Gruber și lângă „descoperirile senzaționale“ pe care le face (cum ne-am găsit pe Craigslist, adresa mea de e-mail, atitudinea mea rece și distantă față de o aventură de-o noapte care ar fi putut duce la o adevărată poveste de dragoste), ceea ce generează tot felul de comentarii răutăcioase pe site de la toți frustrații, inclusiv de la unii cu care-am fost împreună, plus mulți alți tipi cu

probleme la cap care s-au întâlnit cu tot felul de Emily blonde sau brunete de pe Craigslist:

„Emily a fost o partidă bună“

„Emily nu era cine știe ce dezbrăcată“

„Emily adoră sexul oral“

„Emily e cea mai tare!“

„Emily e o curvă“

„De ce suferă toată lumea că și-a tras-o Emily asta cu alții fără să știe Gruber, dar nimănui nu-i pasă de cele 247 de victime ale accidentului aviatic de luna trecută?“

Zilele care urmează îl poartă pe Andre prin toată mass-media, ajunge chiar și la Oprah unde le spune tuturor cât de mult și-a dorit copilul și toată lumea plânge. Urmează o nouă avalanșă de mesaje de la grupurile de fanatici anti-avorturi pe site-ul revistei și pe tot felul de bloguri și forumuri. Am devenit târâtura care i-a distrus căsnicia lui Gruber, deși mă întâlneam și mi-o trăgeam în timpul ăsta cu alții de pe Craigslist; o nimfomană cu o viață secretă, petrecută la vânatoare de bărbați și aventuri ieftine de-o noapte pe internet, deși aveam un bărbat puternic ca Gruber la picioarele mele; o ucigașă de copii al cărei stil de viață nesăbuit a dus la pierderea sarcinii.

Proprietarul e furios, iar doi dintre vecini nu și-au mai prelungit contractul de închiriere, din cauza circului mediatic de afară. Unul dintre ei – vecinul de deasupra – se mută azi. El a fost cel mai afectat, e și normal să se supere pentru că era furnizorul de iarbă al întregului bloc și cu toți reporterii de afară, evident că afacerea lui e pe butuci. Nici iubitele săptămânale nu mai vin, le e teamă să mai intre în clădire, așa

că acum trebuie să se ducă el la ele, ceea ce e destul de neplăcut. Mai degrabă refuză, multe locuiesc departe, chiar în alte cartiere. Ieri mi-a bătut la uşă şi mi-a zis că toate problemele prin care trece sunt vina mea, inclusiv seceta de iarbă şi gagici din ultimele trei săptămâni. Numai Fanny e fericită, liniştită şi cu totul şi cu totul de partea mea. Are acelaşi program. Se trezeşte dimineaţa, vorbeşte cu fiica ei pe Skype vreo oră, apoi merge la Universitate şi se întoarce seara târziu, după ce iese cu colegii, după cursuri. În weekend se duce şi cumpără câte ceva de mâncare pentru amândouă, apoi se duce să cumpere haine. Îmi zice în fiecare zi după vreo super-afacere pe care-o găseşte că „New Yorkul e raiul pe pământ faţă de Europa, unde hainele-s mai scumpe“. Mă bucur că în weekenduri îi arată oraşul şi-i țin companie colegii ei, eu nu pot.

N-am mai ieşit din casă de trei săptămâni. Mă tot rog să apară un scandal nou – de-adevăratelea sau în imaginația reporterilor – între Brad Pitt şi Angelina Jolie, sau să mai facă Mel Gibson vreo boacăna amoroasă, să ies şi eu de sub lupă. Nu mai am bani şi nici nu pot să merg la interviuri pentru un job. Şi ca să fie tacâmul complet, acum, că toată lumea ştie cine sunt şi care mi-e numele, mi-au trimis şi nota de plată de la spitalul St. Vincent. Ai mei sunt speriaţi şi mă sună întruna pe Skype, din fericire sunt prea înspăimântaţi să vină la New York chiar şi în mod normal, dar acum, cu tot circul ăsta mediatic! Tata mi-a trimis pe mail un bilet de tren şi mă imploră să aştept să se înnopteze bine, să mă urc pe acoperiş şi de acolo să evadiez pe altă scară de incendiu, să fug repede la Penn

Station și să mă urc în primul tren spre Buffalo. Aproape că mă face să râd.

Dar nu mă dau bătută. Am aproape douăzeci și șase de ani. La vârsta mea, numai neajutorății sau cei bolnavi mai locuiesc cu părinții.

Ascult „Lonely This Christmas“ de Mud și verific pe Craigslist lista evenimentelor din Alaska – singurul loc din State unde îmi place să cred că poate ninge în iunie. Dacă tot nu pot să ies din casă, mă prefac că sunt în concediu imaginar aici și citesc cu mare interes anunțurile: Foodstock 09 la Howlin’ Dog Saloon, Turneul de Poker al Alaskăi, lista câștigătorilor ai celei de-a patra ediții a Derbiului Anual al Regelui Somon în Angoon, anunțul expoziției de grup de fotografie, păpuși artistice și artă portabilă „Reflections Sunrise to Sunset“ la Kenai Fine Arts Center. Sunt atât de îngrozitor de plictisită încât chiar deschid și citesc discuțiile despre Reforma Sănătății de la Primăria orașului Anchorage.

Adevărul e că sunt în „concediu“ în Alaska numai ca să mă pot ascunde de gândurile mele. M-am tot gândit în astea trei săptămâni la noaptea petrecută în apartamentul lui Bill Gruber, noapte în care am fost foarte aproape de rai și iad în același timp. Prima mea reacție a fost să șterg iadul din minte (mai jos de atât n-am ajuns niciodată: damă de companie rugată să se facă pipi pe ea) și să mă concentrez pe rai – premiera cu toate celebritățile, gândul ademenitor că totul e posibil, că există o cale de a face totul din nimic. Am memorat toată seara – dorințele lui Bill Gruber, dormitorul lui, obsesiile lui sexuale, continuarea oribilă – o seară de balans între două lumi care mi-a distrus creierii și viața.

Nu pot să nu mă-ntreb unde-și găsește Bill parteneri benevoli sau plătiți, atunci când n-o caută pe D. Oare și el tot la Craigslist apelează? Oare de ce, după ce-a văzut o dată-de două ori cum e, a lăsat chestia asta să-i afecteze căsnicia și viața de om normal, cu relații normale? Și cum de-a apărut obsesia asta?

Cred că numai pornografia e de vină. Anevoioasa și îndelungata experiență a pornografiei. Probabil c-a început din facultate, brusc eliberat de părinții prea stricți sau prea frustrați sexual. Toby, care și el se „uita“ când dormeam eu, era doar un amărât de învățăcel în de-alde de-astea, nu ca experimentatul Bill, după ani întregi de casete, DVD-uri și libertate maximă pe net. Triumful absolut al laturii animalice.

Dac-aș fi eu Președintele Lumii, aș interzice pornografia. Dar probabil că nu m-ar mai alege nimeni dup-aia și legea s-ar aboli. Mă mănâncă undeva să văd și eu ce e dincolo de lumea mea, să nu mă mai prefac că nu există lucrurile astea, așa că intru pentru prima dată pe anunțurile de pe Craigslist New York de la „Întâlniri întâmplătoare“.

Aoleu, dar aici sunt de toate: anunțuri de la femei pentru bărbați, de la bărbați pentru bărbați, de la bărbați pentru femei, de la femei pentru femei, de la transsexuali pentru bărbați și de la transsexuali pentru femei, cupluri pentru cupluri, cupluri pentru femei, cupluri pentru bărbați, femei pentru cupluri, bărbați pentru cupluri, femei pentru cuplu de lesbiene, bărbați pentru cupluri de homosexuali, cupluri de homosexuali pentru bărbați, cuplu de lesbiene pentru femei, cuplu de lesbiene pentru bărbați, doi bărbați pentru o femeie, bărbați pentru două

femei, o femeie pentru doi bărbați, transsexuali pentru cupluri, și tot așa...

Douăzeci și una de posibilități din care să alegi, senzațiile pieței de obsedați sexual.

„Transsexual caut tip normal pentru seara asta.“

„Bărbat, caut transsexual pentru distracție diseară.“

„Domn în vârstă caut băiat-fetiță.“

„Transsexual latino, exotică și cu sâni.“

Habar n-aveam câtor tipi normali le place chestia asta. Mă duc mai jos în listă și rămân blocată: 329 de anunțuri numai azi! Ies din secțiunea transsexualilor și trec la celelalte 16 secțiuni ale fanilor sexului în grup.

Prin comparație, cele două secțiuni de care m-am tot folosit eu în ultimul timp din Craigslist – bărbați pentru femei și femei pentru bărbați, la relații de lungă durată – sunt doar o picătură din tot ce există acolo, de parc-am fi o specie pe cale de dispariție.

Mă întreb câți dintre tipii și tipele care postează anunțuri aici postează și la „Întâlniri întâmplătoare“. Mă simt atât de singură, atât de demodată, revoltată, exclusă și depășită de sexualitate!

E fascinant să descoperi cine sunt oamenii ăștia. Mai întâi merg la Le Cirque și la Plaza, apoi schimbă partenerii și se duc la Le Trapeze, faimosul club al *swinger*-ilor. Cupluri de oameni în vârstă, plictisiți, care au o cameră liberă în casele lor din Upper West Side și umplu golul din viața lor cu un cuplu tânăr, pentru un menaj în patru. Sau cupluri tinere, tatuate, la modă, care caută cupluri asemănătoare să-și umple patul. Voyeuri, bisexuali, curioși care experimentează,

majoritatea de-o vârstă cu mine sau mai tineri, aproape toți sub patruzeci de ani, câțiva de șai-zeci-și sau șaptezeci, nepotoliți și nesătui încă.

Ce mă sperie e că nu poți ști niciodată cum sunt de fapt oamenii pe care-i cunoști, cu care te întâlnești, la care visezi, pe care-i iubești, pe care-i adori sau cu care trăiești. Suntem ca niște aisberguri, există ceea ce vedem și, dincolo de suprafață, pândesc ascunse bucăți uriașe din noi. Și nu știm niciodată cum ar putea fi bucățile astea ascunse. Soția al cărei soț preferă bărbații; fata cu ochi visători care se îndrăgostește de-un *swinger* căruia i-ar conveni mai degrabă alt fel de dragoste; *swinger*-ul normal al cărui partener îl înșală cu transsexuali; tipa al cărei partener, după o primă întâlnire extraordinară, se duce acasă și postează un anunț pentru sex oral; tipul normal și muncitor, care aduce banii-n casă, a cărui soție îl înșală cu cea mai bună prietenă a ei. Toți cei care sunt într-o relație, dar apelează la prostituate sau iau droguri pe ascuns. Ca să nu mai vorbim de părinții sau copiii care simt nevoia să-și idolatrizeze rudele adesea infecte; toți cei cu herpes sau alte boli oribile care nu vor să poarte prezervativ, dar nici nu le spun partenerilor încrezători la ce să se aștepte.

Se întâmplă o dată, se repetă și se transformă în obicei.

Mă simt scoasă din uz, deși mai am patru-cinci ani până la data expirării – treizeci de ani. Parcă mă distram mai bine când mă prefăceam că sunt în concediu în Alaska.

Exact când începe „Winter Wonderland“ a lui Macy Gray pe iPod-ul lui Amal, intră și Fanny. Pare foarte supărată. Uit instantaneu de grijile mele și mă uit la ea, întrebându-mă ce s-o fi

întâmpilat. Se duce direct la ea în cameră, lasă ușa deschisă, își aruncă geanta pe jos și izbucnește în plâns. Scot căștile și mă duc după ea.

— Ce s-a întâmplat, Fanny? Te-au atacat paparazzi de jos?

Se întoarce spre mine și mă privește cu ochii ei mari, rotunzi și plini de lacrimi.

— Nu. Cred că m-am îndrăgostit.

Buzele pline i se bosumflă o fracțiune de secundă, apoi se arcuiesc într-un zâmbet și nu mai înțeleg dacă plânge de supărare sau de-o fericire atât de intensă, încât nu o poate stăpâni.

— Ai cunoscut pe cineva? o întreb.

E ultimul lucru la care m-aș fi așteptat din partea acestei femei, care mi se părea norocoasă că are o familie atât de frumoasă și de fericită.

— Nu. Marco, îmi zice.

Mă suit șocată la ea. Mi se pare prea dintr-odată, nu era ăsta tipul cu care voia să-mi facă cunoștință cu ceva timp în urmă?

— Nu ți-am mai zis, dar am ieșit împreună în fiecare zi, de când am ajuns. El m-a dus în restaurantul care se rotește în Times Square, la Empire State Building, la Brooklyn Bridge, la World Trade Center, la Statuia Libertății. El m-a dus peste tot. N-am fost cu nici un coleg de la cursuri. Mă simt de parc-am fi din nou în clasa a noua, proaspăt îndrăgostiți – din nou! Sau de parcă iubirea dintre noi nu s-ar fi stins niciodată.

— Dar de ce v-ați despărțit atunci? o întreb, șocată de ceea ce aud.

Mă simt fericită pentru Fanny, dar și nefericită pentru că – întâmplător, chiar fără să vreau – am distrămat încă o familie, după cea a lui Gruber.

— Dintr-o prostie. Îmi spusese un coleg că Marco e îndrăgostit în secret de altă fată și m-am despărțit de el fără să-l mai întreb și fără să-i mai explic nimic. I-am aruncat așa, ca-n filme, un „Mi-ai trădat încrederea!“ și gata. Așa se petrec lucrurile la cincisprezece ani, dar el nu m-a uitat. Acum câțiva ani mi-a trimis la serviciu un buchet mare de trandafiri cu un bilețel pe care scria: „De la un prieten“. N-am știut până acum că erau de la el. N-a încetat să mă iubească și relația noastră a rămas vie, deși s-a căsătorit, a divorțat, a iubit alte femei în tot timpul ăsta. Am păstrat mereu legătura, într-un fel sau altul.

— Dar credeam că îl iubești foarte mult pe Jordi, îi zic, nedumerită și pătrunsă de povestea ei.

Nu vreau să creadă că o judec, nu aș îndrăzni să fac așa ceva, Estefania m-a susținut enorm în coșmarul pe care-l trăiesc, dar sunt dezamăgită că acea căsnicie pe care o admiram atâta e dintr-odată pe butuci.

— Da, l-am iubit la nebunie pe Jordi mulți, mulți ani. Dar cât poți iubi un zid? Jordi e rece, Marco e cald. Jordi se panichează la cel mai mic semn de afecțiune, fuge sau se ascunde după un zid de tăcere. Nu-i pasă cum mă simt, nu e afectuos. Cu el nu pot vorbi așa cum vorbesc cu Marco. Iar Marco nu arată atât de bine ca Jordi, nu e așa de sofisticat, nu face surf și nu cântă la pian, dar are o inimă mare și e mereu lângă mine. Iar asta e ceea ce contează, până la urmă. Lui Jordi nu-i pasă decât de ce-și dorește el. Locuim cu mama lui, deși l-am implorat să ne mutăm singuri, s-o luăm de la capăt, nu să ne amestecăm cu ai lui. În fiecare seară când vine acasă cântă câteva melodii la pian, aceleași de

fiecare dată, știu fiecare notă pe de rost, apoi se duce la calculator și stă acolo câteva ore fără să mă bage măcar în seamă, pe mine sau pe oricine altcineva. În weekend, și eu, și fiica noastră suntem obligate să mergem cu el la *windsurfing*, chiar dacă e frig, chiar dacă micuța e răcită, de exemplu iarna trecută avea febră, dar nu i-a păsat, a ținut morțiș s-o ia cu el la mare. Am stat cinci ore cu Marco la telefon și el a fost cel care m-a ajutat să găsesc soluții pentru febra fetei, lui i-a păsat mai mult decât propriului tată. Jordi o adoră, dar e incapabil să empatizeze cu oricine altcineva în afară de maică-sa.

Estefania desface o sticlă de vin de la Trader Joe's pe care o rugasem s-o cumpere, iar eu aduc paharele din bucătărie și ciocnim.

— Viața mea e întoarsă pe dos, Emily.

— Și a mea e la fel, Estefania.

— O să fie bine, îmi zice după ce ciocnim paharele cu optimismul orb caracteristic îndrăgostiților. Toate se rezolvă până la urmă. Apropo, am uitat să-ți spun că nu mai era nici un paparazzo jos când am venit.

Filmul lui Gruber a apărut deja de o săptămână. Nici el, nici eu nu am comentat presupusa noastră relație. Probabil că s-a plictisit și Presa și a trecut la altceva, după ce dezvăluirile lui Andre au rămas fără urmă.

Curând va uita și New Yorkul întâmplările nefericite ale lui Emily Thompson.

Sau cel puțin așa sper.

În orice caz, ar fi o idee bună să revin la Emily Swan o vreme. Sau Swan Thompson. Sau, și mai bine, doar Swan.

Capitolul 15

Lupu-și schimbă părul...

Mă trezesc la prânz. N-am mai dormit bine încă de dinainte de a-și stabili reporterii cartierul general în fața clădirii în care stau. Estefania a plecat, mi-a trimis un mesaj prin care mă anunță că s-a dus să vadă oceanul cu Marco.

Strâng jaluzelele. E prima zi cu soare după un șir de zile ploioase care m-au deprimat mai rău decât eram oricum. Într-adevăr, nu se mai vede nici un paparazzo jos – intrarea arată din nou normal. Mulțumescu-ți ție, Doamne! Deschid puțin fereastra și în apartament intră aer curat. Mă simt atât de ușurată că s-a terminat! Îmi fac cafeaua ca de obicei și-i trimit lui Amal un e-mail în care îl anunț că poate veni să facem schimb de iPod-uri.

Deschid pentru ultima dată colecția lui de Crăciun și ascult „Let it Snow“ de Oleta Adams, recunosc că are și muzica asta festivă farmecul ei ciudat, dar s-a cam învechit. Iau un Zoloft și un energizant apoi intru pe Craigslist să caut ceva de muncă. Mi-a intrat în cap „strălucita“ idee de a căuta o slujbă temporară de birou, până găsesc ceva mai bun.

Aplic pentru mai multe posturi și când ajung la „Peace“ a lui Norah Jones, din altă colecție

de Crăciun, aud prin căști bubuituri în ușa. Timpul a zburat fără să-mi dau seama, mă bucur că a ajuns Amal atât de repede. Deschid ușa cu iPod-ul în mână dar, spre surprinderea mea, îl găsesc de partea cealaltă nu pe Amal, ci pe Andre. Zâmbește și ține în brațe o cutie imensă de plăcintă cu mere de la brutăria din zonă.

— Emily, voiam să te anunț că mă mut în apartamentul de deasupra, vom fi vecini. După ce am ajuns la Oprah, am primit o grămadă de oferte de la agențiile de publicitate și chiar și un job, la pachet cu oferta de a-mi sponsoriza cartea verde. Așa că am acum suficienți bani să-i părăsesc pe băieții din Park Slope și să mă mut singur. Uite, continuă el, știu că te-am făcut în toate felurile ultima dată când am vorbit, cred că aveam niște probleme cu stăpânirea nervilor, dar săptămâna trecută am fost la emisiunea Dr. Phil și m-a ajutat să-mi dau seama că am problema asta și s-o rezolv.

Da, da, sigur! Ai vrea tu!

— Așa că, noua mea vecină, iată – o mică ofrandă de pace și un gest de prietenie de la noul vecin pentru vechiul vecin.

Îmi oferă plăcinta cu mere, iar eu o iau, cu gesturi mecanice.

— Din tot Manhattan-ul, trebuia să te muți tocmai în clădirea în care stau eu? întreb supărată.

— Ți-am zis că-mi place cartierul. E atât de aproape de Astor Place! Mi-a zis unul dintre reporterii de afară că se mută cineva, îți dai seama cât de greu e să găsești aici un apartament cu chiria stabilizată?

— Bine ai venit și mulțumesc pentru plăcintă, acum trebuie să intru. Am foarte multă treabă, îi zic și-i închid ușa în nas.

Cred că va trebui să mă mut cât de curând. Sau poate că acum, după ce a apărut la Oprah și Dr. Phil, franțuzul senzual va apărea și la „Burlacul“ și se va căsători și-și va primi și căsuța de vis din suburbii.

Dar ce mă deranjează cu adevărat e următorul lucru: o să-l aud în timp ce face sex deasupra, ca pe cel dinainte? Asta ar fi cu adevărat neplăcut și scârbos. Oare el mă va auzi pe mine?

Nu c-ar fi cazul în viitorul apropiat. N-am mai avut nici o întâlnire, nici măcar n-am mai vorbit cu altcineva în afară de Fanny de atât de mult timp! Ea e căsătorită cu un bărbat frumos care o iubește, o protejează și întreține familia, și în timpul ăsta iese în fiecare noapte cu alt tip fabulos, care o adoră. Când e dat să-ți meargă bine, îți merge din toate părțile! Mi-e frică de alte întâlniri de pe Craigslist, dacă dau de vreun dobitoc care mă recunoaște și dup-aia cine știe ce mai comentează pe site-ul *Hip Crowd*? Ce pot să fac?

Pentru orice eventualitate, îmi fac o poză cu noua mea coafură. Oricum am nevoie de-o poză recentă. O încarc în computer și o pun în folderul uriaș cu poze de Craigslist. Ezit o vreme cu degetele pe tastatură și, în cele din urmă, ajung înapoi la Craigslist. Doar verific ce anunțuri au mai apărut în secțiunea bărbați pentru femei. Vreau doar să văd dacă există vreun anunț care nu implică sex. După care, cum se întâmplă întotdeauna când zici că nu vrei decât să te uiți, am senzația că degetele mele nu mai sunt conectate la creier și tastează câteva răspunsuri scurte, amuzante, la unele dintre anunțuri pentru întâlniri la un pahar, la film, anunțuri pentru dragoste sinceră și prietenie – nimic indecent.

Ca să mă asigur, pun și un anunț: „Fată din Village, 25 de ani și singură, caut băiat minunat din Village, cam de aceeași vârstă. Rog nu mințiți în legătură cu vârsta“.

Adaug ultima propoziție pentru că am observat că bărbații mint mai rău ca femeile în ce privește vârsta, jumătate dintre mesajele pe care le primesc sunt de la bărbați de aproape sau peste șaiszeci de ani care zic că sunt trecuți de patruzeci, sau de la bărbați de aproape cincizeci care zic că au treizeci și ceva și toți caută pe cineva de vârsta mea sau mai tinere. E de tot râsul, au senzația că dacă merg la sală sau aleargă în parc pot să șteargă cu buretele zece sau douăzeci de ani din viața amoroasă, iar fetele nici nu vor remarca fețele lor ofilite.

Acum nu trebuie decât să aștept răspunsurile. Căsuța de mesaje primite va da pe dinafară într-o oră-două. Și atunci o să aleg pe cineva pentru seara asta: cu mare, foarte mare grijă.

Iar acum cel mai bine ar fi să plec de la computer, să ies pe-afară, ca să nu verific obsesiv mesajele din două-n două minute. E prima zi cu soare după multe ploi și după presiunea scăzută căreia i-am supraviețuit numai cu ajutorul medicamentelor. Am stat atât de mult timp în casă, încât am sărit de la 56 la 58 de kilograme fără să-mi dau seama, aproape că sunt din nou plinuță. Mai bine m-aș duce să mă plimb puțin, să mai ard din calorii.

Ce bine e să te plimbi după trei săptămâni de arest la domiciliu! Merg pur și simplu, fără țintă și ascult cântece de Crăciun vechi de-ale lui John Lennon. Nu s-a schimbat nimic prin cartier – aceiași pantaloni scurți, aceiași papuci,

aceleași tatuaje, aceleași fete bronzate cu picioare subțiri, aceiași tipi îndopați cu steroizi dependenți de sală, aceiași grăsuți, aceleași cupluri normale sau de homosexuali ținându-se de mână. Toate sunt așa cum le-am lăsat: vânzătorii ambulanți, turiștii, rezidenții, navetiștii, magazinele și cafenelele mele mici și ciudate.

Am ajuns la „Christmas Medley“ a lui Jimmy Hendrix, habar n-aveam că există melodia asta. Poate că n-ar fi o idee rea să mănânc ceva bun și nesănătos. Mi s-a făcut poftă de McDonald's, n-am mai mâncat așa ceva de luni de zile și dacă tot sunt liberă – să profit!

Mă îndrept spre McDonald's-ul de pe Third Avenue cu St. Marks și când deschid ușa dau nas în nas cu Carlo care tocmai se pregătea să iasă cu o pungă de cartofi prăjiți într-o mână și-un Big Mac în cealaltă. E îmbrăcat în blugi și-ntr-un tricou negru, fără cămașa și jacheta caracteristice, iar părul cârlionțat e încălzit de parcă acum s-a dat jos din pat – genul de freză pentru care trebuie să stai cel puțin jumătate de oră la oglindă. Îmi îngheață inima, pe de-o parte de emoția revederii cu fosta mea pasiune, pe de altă parte de teamă că tot ce-aș putea spune, ar putea să apară în revista și pe site-ul *Hip Crowd*. Las capul în jos și mă prefac că nu-l cunosc, dar prea târziu – probabil că m-am holbat la el prea mult timp sau prea intens, pentru că-i aud vocea în spate:

— Emily, tu ești?

Mă întorc, aproape că se îneacă cu Big Mac-ul. Probabil că noua coafură, ochelarii de soare ridicol de mari, rotunzi și roz și kilogramele în plus m-au schimbat mult.

— Da, Carlo, eu sunt. Mă mir să te gădesc aici, după ce ți-a plătit Larry pozele mă gândeam că ți-ai putea permite un loc mai acătării.

— De fapt, îmi permit, răspunde Carlo umflându-și, țațoș, pieptul. Dacă vreau pot să mă-nânc la Cipriani sau la Plaza micul dejun, prânzul și cina acum și, dacă ai fi acceptat oferta mea, la fel ar fi stat lucrurile și pentru tine. Dar, din când în când, am poftă de mâncare nesănătoasă. Lupu-și schimbă părul, dar năravul — ba.

Sunt blocată, nu știu dacă să zâmbesc prosteste, să-l cârlesc, să-l scuip sau să mă prefac că nu-mi pasă. Aleg ultima variantă, pentru siguranță.

— Trebuie să plec, mi-e foarte foame, zic și îi întorc spatele.

— Hei, vrei să ne vedem mai târziu, să bem ceva împreună?

Nesimțitul. Ce vrea, să vină iar cu microfoane, s-o mai pună de-un reportaj? Mă întorc și-i răspund sec:

— Nu, mulțumesc, am treabă.

Vreau să plec, dar mă apucă de braț și mă privește, zâmbind, în ochi.

— Emily! Nu pleca încă...

— Dă-mi drumul! Aș putea să știu și eu de ce ai făcut ce ai făcut? îl întreb eliberându-mi mâna.

— Pentru că m-ai mințit. M-ai mințit, Emily. N-am crezut nici o secundă povestea cu menajera. Nu explica prezența trandafirului.

— La dracu' cu trandafirul, la dracu' cu tine și la dracu' cu Larry. Nu sunteți decât niște sărmani cretini proști. Și te rog să mă citezi cu asta pe porcăria aia de site, îi zic și intru.

Mă întorc acasă după-amiaza târziu și mă opresc direct la laptop, să-mi verific mailurile. Nu mai suport încă o seară singură. Nu mi-a răspuns nici unul dintre cei șapte tipi de pe Craigslist. Imposibil! Oare m-au recunoscut cei cărora le-am trimis poza? Sau poate că poza pe care mi-am făcut-o cu mobilul e oribilă? Dar cum se face că nu mi-a răspuns nici măcar unul? Nu vrea nimeni să-și recunoască vârsta? Ce naiba?

Nu. Trebuie să fac ceva, nu vreau să stau în casă în seara asta, nu încă o seară!

Intru pe anunțul meu și șterg ultima propoziție.

Mă mai gândesc puțin și, ca să am mai multe șanse, adaug și-o încurajare: „Rog mințiți în legătură cu vârsta. Minciunile sunt rezultatul unei imaginații bogate, așa că sunt binevenite“.

Dar va dura și deja e târziu. Aștept. Nimic. Nu merge. Ce altceva pot face?

Mă uit prin toate mailurile mai vechi de la tipi cărora nu le-am răspuns. Revăd fiecare poză și citesc toate mesajele scurte, aproape identice. Nu mă atrage nimic. Intru și în mesajele șterse și deschid mesajele cu poze atașate – poze cu busturi, pectorali, în final găsesc un mail oarecum acceptabil. E răspunsul la un anunț numit „Altruist caut idealist“ la care au răspuns în cea mai mare parte indieni. E ciudat, cam la toate anunțurile în care apar cuvinte ca „dragoste adevărată“, „idealuri“ și așa mai departe răspund în general indienii. Sunt două mailuri pe care m-am cam grăbit să le șterg. Primul e de la un tip din Upper East Side, l-am șters fără să-i răspund pentru că nu avea nici o poză atașată. Și pentru că urăsc zona, e plictisitoare, nu au baruri mișto

și nici oameni interesanți, cu care să vrei să ieși. Doar clasicii băieți din frății și tipi însurați.

Tipul ăsta pare cam prea scriitor:

„Știu că ești undeva, acolo, și-ți trăiești viața. Faci cumpărături, intri pe net, te duci la film, trăiești. Dar uneori noaptea, în momentele tale de luciditate, te întrebi cum și de ce ai ajuns aici și simți că trebuie să fie ceva mai mult, știi că există undeva, cineva, care te caută. Simți goliciunea...”

Hei, tipule, vorbește în numele tău! Dar da, uneori simt golul. Citesc în continuare textul lui drăguț, dar cam pretențios.

„Soarta te-a adus aici. Te caut de mult timp. O femeie inteligentă, pătrunzătoare, pasională, romantică. Încearcă-ți norocul!

Aventura începe cu un email...”

Genul ăsta de discurs îmi dă fiori, după Carlo. Dar dacă...? Îi trimit un mail: „Bună, acum ceva timp mi-ai trimis un mail. Eu sunt Swan. Ai o poză?”

Îmi răspunde imediat printr-un mesaj instant de pe iPhone, dar nu-mi trimite poză.

„E cam târziu. Ești adevărată?”

„Da, sunt 100% adevărată. Ți-am atașat și-o poză”, îi răspund.

„Super. Mi-a plăcut poza ta. Ești drăguță.”

„Cum te cheamă? Te rog, trimite-mi poză.”

Nu răspunde. Poate ține ceva mai provocator.

„Ți-e teamă că voi crede că ești urât?”

„Majoritatea femeilor spun că sunt superb, am un zâmbet minunat și dinți albi, perfecți.”

Hmm.. asta mă cam îngrijorează. Pare prea frumos să fie adevărat.

„Atunci de ce nu-mi trimiți poză? Ești căsătorit?”

Aștept răspunsul. Nimic.

Încerc din nou: „Ești celebru? Ești pe lista celor căutați de FBI?”

„Draga mea, n-am timp de pierdut cu așa ceva. O să-ți trimit un email cu răspunsuri detaliate la cele mai frecvente întrebări: informații personale, poziția preferată și ceea ce cred cu adevărat despre tatuaje, ace, droguri, prostituate, monogamie, Barack Obama, sexul oral dat și primit, reforma sănătății, Wade vs. Roe și disponibilitatea mea ca timp. Am totul într-un document pdf gata făcut.”

„O, dar e impresionant. Ești un tip organizat.”, îi scriu.

„Da, sunt ☺”

„Nu uita referințele”, îi arunc sarcastic.

„Exclus, nu povestesc lucruri personale. Sigur, îți pot dezvălui că sunt bun la pat, dar nu mă crede pe cuvânt. Încearcă-mă și spune-mi cum ți se pare ☺”

„Deci vrei să-mi trimiți un document de zece pagini, dar nu-mi poți trimite o poză?”

„Dap. Nu e momentul potrivit.”

„Dar numele întreg mi-l poți spune?”

„La fel.”

Tipul ăsta e fie foarte însurat și are copii, ori îi plac joculețele psihologice țicnite.

„Știi ceva, domnule misterios? Nu prea cred.”

„Dragă, nu fi prostuță. Nu caut o aventură de-o noapte. Vreau o prietenă stabilă. Am un job, am succes în carieră și am o grămadă de bani de cheltuit. Dar sunt cam plictisit. Viața mea e prea organizată. Fiecare zi e la fel cu toate celelalte. Am nevoie de aventură. Dacă îmi

placi te pot face foarte, foarte fericită. Îmi place să-mi răsfăț fetele.“

„Ești însurat, așa-i?“ scriu. Sunt sigură că e. Absolut convinsă. Idiotul!

„Mi-a plăcut titlul anunțului tău: «Altruist caut idealist». Majoritatea femeilor din New York sunt ca niște mercenari. Tu ești altfel, ești adevărată...”

„Ești însurat, așa-i?“, repet fără să-i iau în seamă complimentele.

„Da. Dar nu caut sex și-atât, caut o iubită și o tânără femeie multifățetată ca un diamant prețios.“

Nu știu exact de ce, dar mi se face o scârbă cumplită de la chestia asta cu „diamant multifățetat“. Mai cumplită decât de la faptul că e însurat. E picătura care umple paharul. Șterg toată conversația și-mi schimb status-ul de chat pe „invizibil“. După care deschid ultimul email peste care am trecut.

E de la un tip din East Village care zice că e în formă, normal, o persoană cu care-ți face plăcere să-ți petreci timpul – cam cum se descriu toți. A cântat, ca profesionist, mai mulți ani – interesant – iar acum e programator – plictisitor. Dar, mă rog, nimeni nu-i perfect. Citesc mai departe:

„Sunt singur de ceva timp și nu prea am ocazia să întâlnesc persoane necunoscute. În ultima vreme, oscilez între stări. Dar tu? Spune-mi povestea ta, eventual la o cafea sau la un vin.“

Povestea mea? Ha! O să-ți povestesc tot, cu excepția ultimei mele povești. Și el și-a făcut poza cu mobilul, ca și mine. Seamănă un pic cu De Niro tânăr, dar cu ochelari. Cam ciudățel și

cam obosit. Nu i-am răspuns pentru că mi-a trimis o poză doar cu fața, făcută de foarte aproape (ochi, nas și gură), și în nouă din zece cazuri doar cei cu mari probleme de greutate trimit astfel de poze. Știu, sunt nedreaptă. Tocmai eu mă plâng de câteva kilograme în plus, eu care tocmai ce-am ajuns din nou la 58 de kilograme. Dar dacă nu-mi plac kilogramele mele în plus – iar pe mine mă iubesc, nu? – cum să-mi placă ale altora?

În lipsă de alternative, mut mesajul de la șterse în inbox și-i răspund.

„Îmi pare rău că-ți răspund după atâta timp, a trecut mai mult de-o lună, dar m-a lovit dezastrul.“

Șterg și reformulez:

„Am găsit emailul tău în spam. Iată poza mea. Stau aproape de St. Marks. Ai vrea să ne întâlnim într-un bar diseară? Stau în cartier de peste un an și mi-ar plăcea să mă surprinzi cu un loc pe care să nu-l fi descoperit încă. Swan Thompson.“

Atașez poza mea recentă, trimit mailul și aștept.

Îmi răspunde câteva minute mai târziu:

„Cum ți se pare PDT, Please Don't Tell? Intri la Crif Dogs și la stânga o să vezi o cabină telefonică veche. Ridici receptorul, apeși pe singurul buton și o să apară o însoțitoare. Îi spui numele tău și numele meu. Christopher.“

Îmi place cum sună! Răspund repede: „Super! N-am fost niciodată acolo, ne vedem la 20:30“.

Îmi răspunde și el: „Acum plec de acasă, nu voi mai avea acces la calculator, te rog să nu te răzgândești“.

Îi scriu imediat, fericită că în seara asta am întâlnire: „În regulă, promit“.

Dar încep imediat să mă întreb dacă fac bine ce fac. Adică da, ar fi frumos să descopăr un loc necunoscut și să mai aud povestea vieții încă unui străin, dar de ce fac lucrurile astea? Sunt convinsă că nu-mi va plăcea tipul ăsta, am senzația clară că e prea pământău. Și dacă nu eram suficient de nesigură, acum clar sunt – au început să apară răspunsuri la anunțul pe care l-am pus mai devreme pe Craigslist. Deschid fiecare email, mi se pare că toți arată mai bine decât partenerul meu din seara asta. Măcar au poze cu totul, pot să văd și eu cum arată la corp. Îi răspund unuia dintre tipi că, deși am alte planuri pentru seara asta, mi-aș dori să ne întâlnim altă dată. Poate mâine seară, se știe că cei de pe Craigslist își pierd repede concentrarea. Oftez. E greu să alegi bărbați.

Nu-mi vine să cred ce văd: Toby tocmai ce mi-a răspuns la anunț. E adresa lui de mail, Toby329S, și-a făcut-o când eram încă împreună; 329 e data nașterii, 29 martie, iar „S”-ul e de la Samson, numele de familie. Deschid uimită mailul:

„Salut... tocmai ce-am văzut anunțul tău pe Craigslist. Ți-am atașat trei poze – spune-mi dacă ești interesată. Pot să-ți mai povestesc câte ceva despre mine, dar voiam mai întâi să mă asigur că anunțul e pe bune... Toby (24 de ani, 1,90 m, 84 de kg, slab, dar athletic, locuiesc în Manhattan, Lower East Side etc)”

Deschid prima poză – e făcută de mine în prima lună când ne-am îndrăgostit, în weekendul predestinat de la Point Pleasant. El stătea pe plajă, la asfințit, ochii albaștri-i păreau foarte mari și șuvițele neglijente, negre, îi fluturau în

vânt. În cea de-a doua poză își puna o pereche de blugi și-și întorcea bustul gol spre aparat, zâmbind șmecherește. A treia poză e tăiată pe jumătate, îmi dau seama că în poza inițială stătea la masă lângă o fată – maseuza, probabil –, cu o sticlă de bere în față. Îi răspund:

„Bună, Toby, Emily sunt. M-a surprins foarte tare răspunsul primit de la tine, credeam că ești cu cineva. Am specificat în anunț că mă interesează numai tipii singuri. Ce se întâmplă? Mai sunteți împreună?”

Cinci minute mai târziu primesc răspunsul lui:

„Da, iubito, și sunt dat peste cap complet. Luna trecută am lăsat o tipă însărcinată, o negresă mai în vârstă din South Carolina în vizită la New York. Am fost singur săptămâna aia și am ieșit de câteva ori împreună. Ne-am cunoscut pe Craigslist. Vrea să păstreze copilul, deși am implorat-o să facă avort. E mai în vârstă și-i e teamă că n-o să mai poată face altul. N-am avut curajul să-i mărturisesc prietenei mele, Jessica, m-ar fi dat afară. Și – bomba secolului – ieri și Jessica mi-a zis că e însărcinată, că mă iubește și că vrea să păstrăm copilul și să ne căsătorim. A trebuit să-i spun și de celălalt copil, acum e furioasă...”

O, doamne! Continui să citesc aproape fără suflare. Eram sigură că nu-mi plac telenovelele, dar se pare că nu e chiar așa...

„Așa că la anul o să am doi copii cu două femei. Sunt îngrozit... sunt prea tânăr să fiu tată.

Aș mai avea nevoie de câțiva ani în care să mă concentrez pe lucrările mele. În orice caz, dacă nu mă însor cu ea o să trebuie să mă mut curând. Deci practic sunt singur din nou.“

Logica lui mă face să râd, îi răspund:

„Deci primul lucru pe care l-ai făcut după ce ai aflat că vei fi de două ori tată a fost să intri din nou pe Craigslist?“

Imediat ce-l trimit, Toby îmi răspunde prin mesaj instant.

„Ce pot să zic? Sunt un ratat, nu te apropia de mine. Dacă pui anunțuri pe Craigslist înseamnă că s-a terminat cu Gruber, nu?“

„Da, cam așa ceva.“, îi răspund.

„Păcat. Dar îl mai poți convinge să cumpere lucrările mele, nu...?“

Se deschide ușa și Fanny intră supărată, mișcându-se în reluare. Închei discuția cu Toby și o întreb dacă s-a întâmplat ceva pe plajă.

— Nu, m-am simțit foarte bine. Poate chiar prea bine. Aș vrea să re trăiesc momentele acelea, pentru că povestea noastră se apropie de final. Marțea viitoare se termină cursul, miercuri seară trebuie să plec înapoi la Barcelona. Iar Marco are examene toată ziua luni, marți și miercuri, așa că numai în seara asta mai ieșim împreună. Dar nu vreau să plec acasă așa curând!

Fanny pare supărată de-a binelea.

— De ce nu mai stai câteva zile? Ai putea să pleci duminica viitoare.

— Trebuie să mă duc la serviciu și-n plus, nici nu pot să-mi schimb biletul de avion.

— Ai putea-ncerca.

— M-am gândit și eu, o să trimit un email la agenția de turism și acasă, să văd ce pot să fac. Cum a fost prima ta zi de libertate?

— A fost grozav, am chiar și-o întâlnire mai târziu!

— Cu cine?

— A, nimeni special, un tip de pe Craigslist.

Fanny îmi zâmbește cu subînțeles, i-am povestit deja de viața mea pe Craigslist.

— Am înțeles, lupu-și schimbă părul...

Capitolul 16

Te rog să nu spui

Plec de acasă la 20:15, chiar dacă stau la doar cinci minute de St. Marks și First. Merg cât pot de încet și pe drum mă opresc aproape la fiecare vânzător ambulant și analizez marfa, să mă integrez în decor. Mă bucur că am ieșit din casă și c-o să mai schimb și eu o vorbă cu altcineva decât cu propria-mi persoană, proprietar și Fanny. Cred că mi se citește bucuria pe față, oamenii mă privesc prietenos, iar eu le zâmbesc. Nu-mi vine să cred că Toby va fi de două ori tătic, e incredibil...

Mă cam oftic că l-am ales pe Christopher pentru seara asta, ocazie cu care am pierdut câțiva potențiali parteneri mai buni; de unde știu eu că nu are 150 de kilograme? Dar, la naiba, e imposibil să alegi mereu cea mai bună variantă, situația e relativă.

Mă opresc, în cele din urmă, în față la Crif Dogs – o crâșmă cu hot dogi plină de gunoaie. S-a făcut 20:25. Intru și zăresc cabina telefonică veche în stânga. Câteva persoane așteaptă la coadă la însoțitoarea frumoasă, bronzată și plină de ea, care-i refuză pe toți cei fără rezervare. Mi-aș dori să dispară, să am ocazia să apăs pe

buton, să aștept într-o stare de suspans, înconjurată de mister. Prezența ei îmi refuză starea. Mă duc la teighea și mă prefac că vreau să cumpar un hot dog, în speranța că va dispărea și însoțitoarea, dar, în afară de clienții refuzați, nu mai pleacă nimeni cu coada-ntre picioare. La 20:30 mă întorc la ea și-i spun că sunt Swan și că îl caut pe Christopher. Când își dă seama ce spun îi îngheață zâmbetul pe buze. Mă lasă să intru, vizibil dezamăgită că n-a mai putut trânti încă un refuz.

Pătrund într-o cameră minusculă, pătrată, cu pereți de lemn: faimoasa bodegă din timpul prohibiției. Îmi recunosc, într-un colț, partenerul după ochelarii negri, pătrăuși. Poartă niște blugi de culoare închisă, o cămașă descheiată gri închis și un tricou bleumarin pe dedesubt. Mă privește și-mi zâmbește absent, de parcă n-are nici cea mai vagă idee cine sunt. Are o greutate normală, iar în ce privește înfățișarea – s-ar putea vinde mai bine, dar e atrăgător, așa că oftez ușurată. Însă îmi dau brusc seama că nu am chef să aud povestea vieții acestui necunoscut. Totul la el mi se pare atât de străin, de diferit și e o senzație atât de copleșitoare, încât îmi vine să fac stângamprejur și să fug de acolo. Ezit, pentru că are și ceva familiar – există oameni pe care-i confunzi mereu cu altcineva, mi se întâmplă destul de des să dau peste ei. Înaintez, curiozitatea are câștig de cauză.

Se ridică să mă întâmpine.

— Swan?

— Eu sunt. Bună, Christopher.

Mă așez și începem o conversație ușoară.

— Cum ai aflat de locul ăsta? îl întreb.

— Dintr-o revistă.

— A, dacă apare într-o revistă înseamnă că e legal.

Râde. Pare ușor obosit, dar îmi place, mai ales că reacționează la umorul meu sec.

— Da, mi-aș fi dorit și eu să se întâmple ceva secret sau interzis aici, măcar să se fumeze iarbă dacă nu altceva, spune. Comandăm niște cocteiluri?

Comandă cea mai tare băutură din meniu cu un entuziasm și-o vervă care mă fac să mă întreb dacă nu cumva vrea să mă amețească mai repede.

— Și, care e povestea ta, dragă Swan? mă întreabă.

Mi-aș dori să uit toate palavrele pe care și le-ndrugă oamenii la astfel de întâlniri și să-i spun ceva simplu, cinstit, ca de la om la om. Dacă aș putea, i-aș mărturisi că n-am de lucru; că m-am simțit îngrozitor de singură de când s-a mutat Toby; că reputația mi-a fost călcată în picioare într-o revistă din cauza paparazzilor care au inventat o poveste din cauza unui tandafir cretin; că m-am chinuit cum am putut s-o scot la liman și că, deși n-am scăpat încă, mai pot totuși să sper. I-aș mai spune că-mi place să văd dincolo de aparențe, ceea ce, de obicei, complică lucrurile; că vreau să fac altceva decât părinții mei; că sunt predispusă la pesimism, dar Dumnezeu și industria medicamentelor mă ajută să mă mențin pe linia de plutire; că-mi place cam mult băutura și tind să devin sentimentală. Dar nu-i pot spune nici unul dintre aceste lucruri, trebuie să aștept un semn că e serios, că putem într-adevăr să comunicăm și nu vrea doar să mă îndoape cu cocteiluri – pe mine sau pe oricine altcineva în locul meu – să-mi

cobor pretențiile și să ne pupăm, sau mai mult de-atât.

— Nu prea am chef să vorbesc despre mine deocamdată, îi zic, spune tu primul.

— O să-ți povestesc, dar aș vrea mai întâi să-mi spui într-un singur cuvânt cine ești sau cum ești.

— Ciudată, răspund.

— Îmi place. Înseamnă că nu mai e cazul să mă scuz pentru ciudățenia mea. Uite cum stau lucrurile...

Îmi povestește că s-a născut în New York, dar cea mai mare parte a copilăriei și-a petrecut-o la Barcelona, unde părinții lui – ambii profesori, acum divorțați de mult timp – predau engleza. Îmi mai spune că iubește Spania și că merge acolo aproape în fiecare an. Îi zic și eu de colega mea de apartament care e din Spania, e minunată și cu care m-am împrietenit, iar el continuă să vorbească despre Spania, unde a petrecut mult timp. N-am fost în Spania, de fapt n-am fost niciodată în Europa și nici în vreo altă țară în afară de Canada, dar tot am senzația supărătoare că-l cunosc.

— Ne cunoaștem de undeva? îl întrerup. Îmi pari foarte cunoscut.

— Am cântat într-o formație, dar am abandonat muzica în favoarea informaticii, pe care am studiat-o la Universitatea Columbia. De miercurea trecută sunt absolvent.

— Felicitări!

Deci de-aia părea cam obosit, probabil că a avut mult de lucru pentru examenele finale. Dacă a absolvit săptămâna asta, înseamnă că și el e-n căutare de job, deci nu trebuie să mă mai scuz

pentru situația mea. Minunat! Chiar începe să-mi placă tipul ăsta.

— Mai cântă? îl întreb.

— Din când în când, în Village. Luna trecută am cântat la Terra Blues.

— Serios? Și la ce cântă? Vocal? Bas?

— Uneori voce, alteori doar tobe.

Mi se aprinde un becuț. Nu cumva el e vecinul misterios pe care l-am tot spionat? Cât mi-aș dori să-l pot păcăli cumva să-și scoată cămașa, să văd dacă într-adevăr are tatuajul cu șarpe! Poate că dacă ieșim să ne plimbăm și mă prefac că mi-e frig, o să-mi ofere cămașa – nu știu câte șanse am, tipii din Village nu sunt recunoscuți pentru bunele maniere, dar merită încercat.

— Mai vrei ceva de băut? mă întreabă, dar mai am destul din primul pahar. E ceva-n neregulă, nu-ți place?

— A, nu, îmi place foarte mult, dar nu prea beau repede. Ce zici, mergem în altă parte? îl întreb. Mă simt vag claustrofobă aici.

Ni se aduce nota, iar Christopher o întreabă pe chelneriță dacă nu e cumva din Africa de Sud – într-adevăr, de acolo este. Începe să-i povestească despre un proiect științific trăznit de-al unui om de știință din Africa de Sud și nu înțeleg dacă se dă la ea sau dacă nu cumva e doar un tip singur, fericit că are cui să povestească ceva ce i s-a părut interesant.

Ieșim, iar el sugerează să mergem să mâncăm ceva pe Avenue C. Sunt de acord. E bine, dacă vrea să cinăm împreună, înseamnă că-i face plăcere compania mea. Aproape imediat îi zic că-mi e frig.

Mă întreabă dacă sunt cumva bolnavă, pentru că e destul de cald afară; îi răspund că e posibil

și chiar mă prefac că tremur, dar nu-i trece prin cap să-mi ofere cămașa. Are dreptate, e o noapte destul de caldă, iar vânticelul care adie mai mult ne mângâie. Trebuie să încerc altă abordare, poate o discuție despre tatuaje.

Trecem pe lângă un salon de tatuaje și zic ca din întâmplare că-mi plac tatuajele, apoi i-l arăt pe-al meu.

— Foarte tare! Îmi place! Al meu cum ți se pare? mă întreabă și-și dezgolește cu o mișcare expertă bustul masculin, să văd șarpele tatuat.

Mă holbez, speriată de goliciunea bruscă din fața mea.

— E extraordinar! răspund nesigură dacă mă refer la tatuaj sau la trupul bine clădit.

— Mi l-am făcut în anii mei de glorie ca rocker... se continuă până la gleznă, zâmbește el șmecherește.

Aștept continuarea ieftină de genul „și-ntr-o bună zi o să ți-l arăt pe tot“, dar din fericire n-o zice. Nu e un deloc un tip cuminte, dar are clasă. Îmi place din ce în ce mai mult.

Christopher își îmbracă la loc tricoul și-mi oferă cămașa, amintindu-și că-mi era frig. N-o mai vreau, de fapt nici nu-l mai ascult. Mi-au fugit ochii la tomberonul de pe trotuar, din fața unei case evacuate. Nu-mi vine să cred – în grămada asta stă un panou mare de lemn acoperit cu hârtie albastră pe o parte și pe partea cealaltă cu un model colorat de cifre, litere și obiecte abstracte pictate în ulei, iar printre ele cu un colaj de hârtie. E extraordinar! Am mare nevoie de ceva pentru pereții mei goi, iar asta s-ar potrivi de minune.

Panoul stă rezemat de-o canapea veche, lângă un dulap mare de lemn. Mă apropiu și mă uit

mai bine – aş putea să jur că-i o lucrare de Basquiat! Să fie o copie? Să fi încercat cineva să-i imite stilul? Nu vreau să risc, arată a lucrare originală, mai bine-l iau şi-l agăţ la mine, mă prefac şi eu că am un Basquiat. Poate l-a făcut vreun prieten de-al lui sau vreun imitator talentat.

Nici măcar nu-mi pasă, arată prea bine.

— Chris, mă ajuţi să car asta până la restaurant?

— Panoul ăsta mare? mă întreabă pe-un ton gen „ţi-ai pierdut minţile?“. Ce este?

— Cred că e un Basquiat, ştiu că a stat pe aici pe undeva. Arată a Basquiat.

— Cine dracului e Basquiat?

Nu vreau să mă fac de râs, aşa că nu-i zic.

— A, un tip pe care-l cunoşteam, dar a murit.

— E un gunoi imens, dar dacă are o valoare sentimentală pentru tine, te ajut cu plăcere.

E drăguţ. Câteva minute mai târziu ajungem pe Avenue C la Esperanto, un restaurant brazilian stil favela cu muzică live; comandăm ceva gustări şi Nuevo Mojito cu fructul pasiunii. Mă gândesc la un miliard de lucruri în acelaşi timp. Nu-mi vine să cred că am găsit un Basquiat autentic sau măcar o copie reuşită. Să fie oare adevărat? Nu-mi vine să cred nici că sunt la întâlnire cu vecinul, oare mă place sau e doar bucuros că are cu cine sta de vorbă? E foarte drăguţ, dar n-am simţit nici o scânteie, nici o legătură emoţională. Pare a fi pornit în misiune, are o ţintă precisă – aceea de a mă impresiona, eventual de a fura un sărut sau chiar ceva mai mult până la finalul serii. În afară de asta, suntem ca doi străini care trec unul pe lângă altul în noapte sau ca două ţări vecine – fiecare cu

limba ei, cu istoria ei, cu obiceiurile, peisajele și granițele ei precis stabilite. Știu, întâmplător, câte ceva despre el, dar nu-i pot spune că l-am spionat trei luni de zile.

Formația cântă o foarte frumoasă melodie spaniolă, iar Chris se apleacă spre mine și-mi traduce versurile picante; îi place foarte mult cântecul, iar entuziasmul lui e contagios. Îmi spune încontinuu cât de mult și-ar dori să se întoarcă în Spania, să se mute acolo și mă întreabă dacă-mi place vreun pictor spaniol în mod deosebit.

— Salvador Dali, îi răspund cu nonșalanță, cu gândul la reproducerile agățate pe pereții lui și fericită că am posibilitatea să strecor în conversație rezultatele tinerei lui sub observație. Mă fascinează!

— Serios? Și pe mine, mă simt copleșit în fața picturilor lui, preferatele mele sunt...

— Nu-mi spune, îl întrerup, lasă-mă să ghi-cesc, „Lebede reflectând elefanți?“ Și... mă prefac eu că mă gândesc – „Persistența memoriei“?

— Incredibil! Exact tablourile mele preferate! Am și reproduceri după ele acasă! îmi spune sincer, și pentru prima dată în seara asta chiar simt că-mi acordă atenție mie, celei adevărate, pentru că această parte a mea pare să reflecte adevăratul Christopher.

— Ce coincidentă, mint, dar mă revanșez întrebându-l, sincer curioasă: De ce îți plac astea două mai mult decât toate celelalte lucrări ale lui?

— Mi-au aprins imaginația.

— Probabil că e vorba de ceva personal.

— Da. Îmi amintesc de-o fată pe care am iubit-o și care nu m-a iubit niciodată așa cum mi-aș

fi dorit. Timpul se topește pe pereți, totuși memoria ne torturează cu persistența ei. Iar lebăda, creatura asta atât de grațioasă, poate fi reflexia în apă a unui elefant grotesc, vulgar. Sau poate că elefanții au grația unei lebede, dar noi suntem programați să vedem dimpotrivă.

Ochii lui negri capătă sclipiri inteligente și calde și se umezesc dintr-odată.

— Atunci când iubești pe cineva foarte mult, cineva care nu te iubește, încerci să uiți, dar memoria te torturează și te trădează pentru că nu-ți poți aminti – sau nu vrei să-ți amintești – decât lebăda, nu și elefantul.

— Exact, zic eu amintindu-mi deodată de Toby, elefantul care mi-a fost lebădă mai mult de-un an.

— Am iubit trei ani de zile pe cineva care nu m-a iubit, continuă Chris dezvoltările. Aș fi putut fi cu oricare dintre fanele care ne luau cu asalt la spectacole, dar eu mă gândeam numai la ea. Era ca un cancer care mă consuma. A fost dragoste la prima vedere – sau, mai degrabă, otravă la prima vedere; am știut de la bun început că nu e bine, dar nu m-am putut opune. Am făcut tot ce-am putut s-o uit, m-am culcat chiar cu alte femei, dar n-a mers. Era genul de relație în care ne întâlneam din când în când, totul era de fiecare dată foarte intens, dar de a doua zi dispărea câte-o lună și se întâlnea cu alții.

— Elefantul insensibil pe care l-ai visat lebădă, zic.

— Cam așa ceva.

Mă bucur că e un tip sensibil, că e capabil să simtă o iubire atât de puternică pentru cineva și că nu e unul dintre tipii care-și dau întâlniri în serie, dar nu se apropie niciodată de nimeni,

ca majoritatea celor de pe Craigslist, de altfel. Dar mi-e teamă că n-a trecut încă peste povestea asta.

— Vă mai vedeți?

— A, nu, s-a terminat de mult. Asta se întâmpla în 2003, n-am mai fost cu nimeni mult timp după aceea, dar cred că în seara asta am întâlnit o persoană foarte specială. La fel ți se pare și ție?

— Nu chiar... Glumesc, ba da!

Chris se încruntă nedumerit, apoi zâmbește relaxat.

— Știi ce cred eu? Cred că o relație e ca o casă, hai să vedem care ar putea fi fundația. Spune-mi trei lucruri care contează pentru tine...

— Onestitate, pasiune, emoție, îi răspund imediat. Tu?

— Încredere, potrivire, umor, răspunde. Cam la fel. Cred că ne potrivim.

Îl privesc în tăcere, iar el mă privește la rândul lui și zâmbește. Comunicăm fără cuvinte. Un chelner ne aduce un platou cu gustări și ne întrerupe momentul, dar cuvintele își găsesc repede drumul între noi. Se miră că suntem vecini și că ne plac amândurora Bon Jovi, videoclipurile celor de la Gorillaz și Terra Blues. Ne privim în ochi și ne vedem unul pe altul, cei adevărați. Nu rămâne nimic ascuns, nimic înfrumusețat, nimic fals sau nespus. Ce bine e!

Ajungem acasă în zori. Pot să zic că a fost un domn și că m-a condus acasă, dar n-o să știu niciodată dacă ar fi făcut-o și dacă n-ar fi locuit peste drum de mine. El așa zice, iar eu vreau să-l cred.

Mă trezesc la prânz, încă uimită și cu gândul la Chris: la drăgălășenia lui, la corpul lui bine

clădit, la ochii lui sinceri, la cuvintele frumoase și la sensibilitatea în care mă recunosc. La îmbrățișările lui electrizante. Rememorez toată noaptea și îmi amintesc imediat de pictură – sunt atât de fericită că am găsit-o! Basquiat a trăit în anii '80 în East Village și picta pe ce găsea. Majoritatea oamenilor s-ar uita la pictura asta și s-ar gândi, ca și Christopher, că-i un gunoi, probabil că și proprietarul clădirii aceleia a fost bucuros să scape de ce părea un graffiti dezordonat. Arta contemporană se învață, cere timp.

Mă ridic de pe canapea, fericită că-mi pot vedea Basquiat-ul sau copia la lumina zilei. Vreau s-o pipăi, s-o miros, să caut caracteristici ascunse, să pot să-mi spun că e adevărată. După care o voi agăța pe perete, în living. Unde-am pus-o?

O caut peste tot, în tot apartamentul, dar nu e de găsit. Unde-ar putea fi? Sunt așa de mahmură că mi-e și greu să mă concentrez. Deschid ușa să văd dacă nu cumva am lăsat-o afară când m-am întors, dar nu e nici acolo. Nici în hol nu e. Încerc să-mi amintesc, dar totul e-n ceață. Am băut foarte mult aseară și mai eram și super-atrasă de Chris, grea combinație.

Mă hotărâsc să mă duc peste tot pe unde-am fost aseară, poate-i dau de urmă. La Esperanto, acolo unde am mâncat înghețată, apoi la cele două baruri prin care am trecut. Nu-mi amintesc care erau. După care ne-am sărutat în Tompkins Square Park. Ar putea fi oriunde.

Mă întorc acasă trei ore mai târziu, cu mâna goală.

Trebuie să-l sun pe Chris și să-l întreb cum se numeau cele două baruri, asta e ultima șansă.

Înainte să-l sun încerc să mă gândesc cum să fac. Ar fi poate mai bine să aștept să mă sune el? Nu vreau să par disperată. La naiba, nu-mi pasă! Dacă e să fie ceva, atunci o să fie. Oricum, nu prea sunt șanse, așa că nici n-am de ce să-mi fac griji. Relațiile nu sunt aproape niciodată adevărate. Pe de altă parte, acel Basquiat chiar ar putea fi.

Sun la Christopher, îmi răspunde cu o voce somnoroasă și confuză, de parcă tocmai l-am trezit. Îmi cer scuze și dau drumul unui debit verbal incredibil, îi zic că am pierdut pictura și că am căutat-o prin locurile prin care am trecut împreună, își mai amintește el oare pe unde o avea ultima dată? Nu, nu-și mai amintește nimic, dar își amintește numele celor două baruri.

Până la patru după-amiaza când deschid cele două baruri stau ca pe ace. Ies din nou și mă duc la primul bar, pe Avenue A, apoi la al doilea, pe 9th Street. Îi întreb pe toți pe care-i găsesc acolo, dar nimeni n-a văzut nimic.

Îl sun din nou pe Chris. Știu, e greșit total să suni de două ori un tip care nu te-a sunat niciodată după prima întâlnire, dar îl sun oricum. Trebuie să povestesc cuiva cât de mâhnită sunt.

— Îmi pare foarte rău că l-ai pierdut, dacă avea așa o mare valoare sentimentală pentru tine, îmi zice Chris pe un ton cald. Mă simt prost pentru că eu l-am cărat și pentru că ți-am distras atenția. Promit să-l caut, o să-ntreb toată lumea dacă n-au văzut cumva un Basquiat.

— Te rog, nu rosti numele ăsta, e un necunoscut. Întreabă-i dacă n-au văzut cumva un panou de lemn mâzgălit de-un copil.

Capitolul 17

Originalul

S-a întunecat. Am deschis toate ferestrele, iar aerul care intră de afară e fierbinte și umed. Nu se simte nici o adiere, nu se aude nici un zgomot, doar muzica unei rulote de înghețată depărtându-se. Stau pe canapea și mă uit la trei cărți de Tarot. Câteodată, când mă plictisesc, scot cărțile și încerc să ghicesc viitorul. Se zice că dacă încerci să-ți dai singur în cărți chemi ghinionul, dar vreau să văd dacă am să găsesc vreodată pictura. Când te apuci să-ți dai în cărți nu te poți opri la o singură întrebare, ghicitul viitorului dă dependență, începi să reformulezi întrebarea, încerci să găsești mai multe detalii. Am dat în cărți de atât de multe ori pentru aceeași întrebare, că acum mi se-nvârte capul de atâtea scenarii.

Se deschide ușa, intră Fanny radiind de fericire după încă o zi minunată petrecută cu iubitul ei din liceu. Camera se umple de mirosul parfului ei, *Magie Noire*. Mă privește aplecată deasupra cărților de Tarot și mă întreabă îngrijorată:

— Cum a fost întâlnirea? N-arăți prea încântată.

Las cartea de Tarot și o salut.

— N-a început prea bine, dar ne-a prins răsaritul vorbind. E prima dată când mi se întâmplă asta. Pare un tip amuzant, interesant și sensibil. Și mai suntem și vecini! Stă peste drum.

— Minunat! Și ce s-a-ntâmplat dup-aia? Nu arăți deloc fericită. A făcut ceva aiurea? Dai în cărți să vezi dacă e el alesul?

Fanny se așază pe canapea lângă mine, strâng cărțile să-i fac loc.

— Nu. Am găsit aseară ceva foarte valoros pe stradă, ceva ce mi-ar putea schimba viața. Dar l-am pierdut, sunt așa de aeriană!

— Dar ce-ai găsit? O bijuterie? Un diamant?

— Nu, o pictură, un fel de graffiti, dar știam că e ceva valoros.

— Poate o s-o găsești.

— Da. Cărțile îmi dau șanse, dar mi-au mai arătat niște chestii pe care nu le înțeleg acum. Încă învăț să descifrez. Dar întâlnirea ta cum a fost? Mai rămâi?

— Nu, prietena lui Marco se întoarce weekendul următor, îmi zice Fanny, ca și când ar fi cel mai normal lucru din lume.

— Are o prietenă?

— Normal, după cum și eu am un soț. Este medic în Chicago. Voia chiar să se căsătorească cu ea, dar acum e cam întors pe dos.

Mă șochează calmul cu care vorbește Fanny despre asta, adică îi admir încrederea în ea și în dragostea tipului ăstuia, dar e ceva ce nu se potrivește.

— Dar tu i-ai anunțat deja pe-ai tăi și agenția de turism că-ți extinzi șederea, el cum de nu și-a putut reprograma prietena? continui.

Fanny își ferește privirea, probabil că ceva din ce i-am spus a atins o coardă sensibilă și acum se gândește.

— Chiar, bună-ntrebare. Nu știu, zice și se întoarce spre mine, cu un zâmbet șters, pasager, pe buze. Cred că nu-și dă încă seama că sunt pe cale să-mi părăsesc soțul pentru el. M-am gândit la asta, dar nu i-am zis nimic. Iar dacă n-am s-o fac, va trebui să-și continue viața, nu?

Și sunt, și nu sunt de acord cu ce zice. În ce mă privește, primul impuls e foarte important, spune multe despre un om. Primul impuls al lui Marco de a-și chema totuși prietena se cam ciocnește de primul impuls al lui Fanny de a-și schimba biletul de avion, Marco pare din perspectiva asta cel care urmează liderul, și nu liderul însuși. Dar poate mă înșel eu, nu știu toate detaliile.

— Deci ți-a zis că te iubește la nebunie după ce te-a redescoperit, după douăzeci de ani, dar e gata să se culce cu prietena lui weekendul următor de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între timp? nu mă pot abține să n-o-ntreb.

E illogic, nu mi se pare normal, dar se pare că lui Fanny – da, pentru că-mi zâmbește calm.

— Da, la fel cum și eu am să mă culc cu soțul meu când mă întorc. Așa e viața, suntem oameni maturi.

— Dar primul tău impuls a fost să faci ceva, să-ți suni familia și să-ți reprogramezi zborul, pe când al lui, nu! Gândește-te bine la asta, tu ai cel mai mult de pierdut aici. Pentru că tu ești cea care ar trebui să-ți distrugi familia, să-ți lași slujba, să-ți părăsești țara, totul! Pentru el! O să se aștepte să faci toate lucrurile asta în timp ce el i-o trage cu simțul datoriei prietenei lui?

Fanny se întunecă la față, dar trebuie să-i spun. Este prietena mea, țin la ea, nu pot să mă prefac că nu e nici o problemă.

— Eu, dacă iubesc cu adevărat, nu mă pot culca cu altcineva.

— Bărbații sunt altfel.

— Mă rog, îi zic, dar am sentimentul că e pe cale să facă o greșeală uriașă.

Sper că greșește instinctul meu, nu al ei. Până la urmă, ea e cea măritată cu un tip grozav și adorată de altul, nu eu.

— Știu doar că prietena lui nu înseamnă nimic pentru el în comparație cu mine, îmi spune Fanny calmă, cu o siguranță care mă depășește. Așa mi-a spus, și știu că e adevărat. Este vorba despre o relație la distanță de un an, față de douăzeci de ani cât avem noi împreună. Dar voi vorbi cu el, să văd ce zice...

Fanny pleacă în camera ei și o aud cum îl sună pe Marco. Deschid canapeaua și fac patul. O aud șoptind fericită cu el la telefon, apoi adorm.

Au trecut șapte zile și nici o veste de la Chris, mă enervează că nici acum, când mi se părea că există ceva între noi, n-a fost nimic, de fapt. Am mai pus două anunțuri pe Craigslist pentru vineri și pentru sâmbătă – unul numit „Poveste de dragoste de vară”, iar celălalt „Aventură de vară”. La primul primesc cinci răspunsuri de la doctoranzi indieni sfrijiți în căutare de iubire adevărată pe termen lung. La al doilea primesc peste patruzeci de răspunsuri de la cei mai tari tipi din oraș, toți dornici de-un pahar, o cină și sex fără obligații. Până la urmă, mă hotărâsc să rămân în casă și nu mă pot abține să nu mă gândesc la Chris.

Fanny a vorbit cu Marco și și-a schimbat biletul de avion, a rămas până azi, duminică. O să plece diseară. Marco s-a despărțit de prietena

lui, care a primit veștile foarte prost, iar el cu Fanny au hotărât să se revadă luna viitoare în Paris. I-a intuit corect caracterul și puterea legăturii dintre ei. O sună în fiecare seară și vorbesc ore-n șir – nu chiar cât vorbeau Amal cu prietena lui, dar suficient de mult încât să mă facă pe mine să mă simt oribil de singură, neiubită și uitată de toată lumea prin comparație. Ajunge și Amal, până la urmă, să facem schimbul de iPod-uri, așa că s-a terminat în sfârșit Crăciunul meu prelungit din iunie. Își ia rămas bun și mă anunță că va părăsi jobul de intern mai curând decât trebuia, ca să-și petreacă vacanța în Maldive cu prietena lui. Toată lumea iubește, călătorește, toți au viață vara asta. Numai eu abia ce-am pierdut o pictură și-am mai distrus și-o primă întâlnire extraordinară, pentru că l-am sunat de două ori a doua zi, sau poate pentru că pur și simplu nu m-a plăcut, sau poate pentru că am eu o problemă și-mi e imposibil să am și eu noroc sau să mă iubească cineva.

Mă întâlnesc cu Andre aproape zilnic, s-a mutat deasupra și tot cară obiecte mici, decorative, în apartament. Lămpi, lumânări parfumate, ghivece cu flori. Mi-a povestit că a devenit un invitat obișnuit la multe reality show-uri, are chiar un agent care se ocupă de programarea aparițiilor. La naiba, bine că n-am cablu, dacă l-aș mai vedea și la televizor, deja ar fi prea mult.

Îmi petrec zilele din magazin în magazin, întreb pe toată lumea dacă n-au găsit cumva un panou albastru de lemn cu mâzgăleli ca de copil. Am pus chiar și anunțuri pe Craigslist, în toate secțiunile fără plată, indiferent care. Nimic.

Fanny se învâрте prin casă, pune ce-a mai rămas în bagaj și tot schimbă, ca de obicei, ținutele

în fața oglinzii înalte și înguste din dormitor. Trebuie să ajungă și Marco s-o ducă la aeroport. Dar înainte de aeroport se vor mai opri o dată pe plajă, să vadă oceanul și asfințitul împreună. Azi e solstițiul de vară, iar avionul ei decolează la 23:00.

Plecarea ei mă întristează, mă simt de parcă fiecare dintre noi a găsit în cealaltă o prietenă adevărată într-o perioadă în care amândouă am avut nevoie. Mă îmbrățișează, o îmbrățișez și eu scurt și încerc să nu devin sentimentală chiar înaintea plecării. Am crescut într-o familie de protestanți anglo-saxoni albi și, cu excepția ocaziilor în care-mi beau mințile, sunt obișnuită să-mi ascund sentimentele. Mă neliniștește felul ei latin de manifestare, dar facem un cuplu bun, ne completăm reciproc. Îmi pare foarte rău c-o pierd.

— Trebuie neapărat să-mi faci o vizită în Barcelona vara asta! O să-mi fie dor de tine, îmi zice.

— Dacă fac rost de bani, clar vin! Ai vreun plan cu familia pentru vara asta?

— Da, o să plecăm vreo trei săptămâni la munte în Austria și în a doua jumătate – în Rodos, dar nu știu detalii, Jordi s-a ocupat.

— Sună bine! La revedere, Fanny, o să-mi fie dor de tine!

— La revedere, Emily! La revedere, apartament drag în care m-am simțit atât de fericită și de liberă cum nu m-am mai simțit de mult!

Fanny își aduce bagajul la ușă, apoi se întoarce în cameră și se uită cu nostalgie pe stradă. Mă duc lângă ea la fereastră.

— O să-mi fie dor de priveliștea asta...

— Cu soțul tău cum o să faci?

— L-am sunat și i-am spus că trebuie să vorbim; că m-am schimbat, că l-am rugat cu cerul și cu pământul să vină cu mine, dar n-a vrut, și că mi-am dat și eu seama, în cele din urmă, că n-are rost să ne irosim viața nefericiți împreună.

Sună interfonul, a ajuns Marco. Îi deschid și mă întorc la Fanny, o văd cum se luminează toată de emoție, grăbindu-se să fie gata și aplicându-și gloss-ul la oglindă.

Mă avertizează:

— Nu e cel mai chipeș bărbat, să nu ai așteptări prea mari, dar cu el nu trebuie să mă prefac, pot să fiu eu. Fericită, normală și fără griji. N-o să mă crezi, dar încă nu m-am culcat cu el. Ne-am sărutat, e drept, dar am discutat că mergem mai departe doar când și dacă vom fi împreună. Știu că pare greu de crezut, ești americană, iar prin părțile astea toată lumea e obsedată de sex. Dar pentru noi sexul e irrelevant, cred că 80% dintr-o relație adevărată stă în alte lucruri. Relația mea cu Jordi s-a bazat în mare măsură pe sex, e fantastic chiar și acum, după atâta timp, dar asta nu înseamnă că mă simt iubită.

Deschid ușa și descopăr în prag un tip cu alură de băiețel, roșcat, bronzat, în blugi și-ntr-o cămașă albastră, cu obraji roșcovani care roșesc și mai tare când privirea i se oprește asupra lui Fanny. Arată mai degrabă de vârsta mea, n-am mai văzut vreun tip de 34 de ani care să arate atât de tânăr, e senin și drăguț, exact așa cum mi l-a descris prietena mea.

Ne mai luăm o dată rămas bun, Marco îi ia bagajul și pleacă împreună. Închid cu regret ușa în urma lor.

A plecat și Fanny, am rămas din nou singură.

Iau binoclul și mă uit în apartamentul lui Chris. Nu-l văd, probabil că e în altă cameră pentru că la televizor e un videoclip de la Evanescence – întâmplător, și ăsta-mi place. Bine că avem aceleași gusturi la muzică. Dar, stai așa! Îl văd, deschide ușa, intră în cameră și dispare pe canapea, e prea jos și nu pot să văd. De ce n-a dat nici un semn de atâta timp? Nici un telefon, nici un mesaj, mail sau tweet.

Îmi sună telefonul, mă uit surprinsă să constat că e chiar el. E sâmbătă seara, n-ar trebui să-i răspund, n-a sunat toată săptămâna, ar trebui să-l las să creadă că am alte planuri. Ignor telefonul, o să intre în mesageria vocală. Sting toate luminile din apartament, să pară că am plecat. Mă uit pe laptop, am un mail nou, dar în loc să-l deschid, iau din nou binoclul și-l spionez pe Chris. Se plimbă nervos prin cameră, se oprește la fereastră și se uită în direcția mea.

Deschid mirată mesageria vocală și-i ascult vocea: „Swanie, sună-mă imediat ce primești mesajul, s-ar putea să am vești în legătură cu pictura“.

Îl sun imediat:

— Bună, eu sunt, am primit mesajul tău. Credeam că m-ai uitat, îi zic.

— Nu, am alergat de nebun după pictură, mă simțeam vinovat că am pierdut-o și n-am vrut să apar fără ea. Dar cred că am găsit-o.

— Serios? Nu-mi vine să cred, ești fantastic!

— Nu te bucura prea tare, nu vreau să te dezamănesc. Unde ești?

— Acasă.

— Păi nu văd nici o lumină.

— Stăteam pe întuneric pe canapea, ascultam Evanescence.

— Incredibil! Și eu mă uit la un videoclip de la Evanescence, încep să cred că suntem perechea perfectă, Swanie, jumătatea lipsă pe care am regăsit-o – ca pictura ta!

— Poate, îi zic fără să îndrăznesc să mă gândesc măcar la asta.

Când mă roagă, însă, să ne întâlnim jos o zbughesc pe ușă fără să stau pe gânduri, fericită că-l voi vedea și pe el, și pictura. Uit și de rimel, și de ruj sau de parfum, de fapt nici măcar nu mă mai uit în oglindă.

Îl găsesc acolo, mă așteaptă cu un trandafir roșu. Când naiba a avut timp să-l cumpere? L-o fi luat înainte să mă sune? Cred că mă place cu adevărat. Este un trandafir roșu romantic, nu seamănă deloc cu cel pe care mi l-am cumpărat singură la întâlnirea cu Gruber.

Mi-l oferă cu stângăcie, doar e ditamai bărbatul cu ditamai tatuajul, trebuie să pară dur; în plus, din ce mi-a povestit despre fosta lui prietenă, probabil că n-a mai oferit o floare de-o grămadă de timp. Nici eu n-am mai primit flori de mult timp, așa că-l iau timid.

— Mulțumesc, Chris, îngân și-l sărut pe obraz.

Mă sărută și el, pe buze. După care îl sărut eu, și tot așa. După câteva minute de plăcere, îmi dau seama că era cât de pe să uit iar de pictură. Mi-e greu să mă desprind din brațele lui, dar reușesc.

— Unde ai găsit-o? îl întreb cu răsuflarea tăiată de săruturile pasionale.

— Să mergem, e aproape de Esperanto. Într-un magazin unde vând falafel.

— Un magazin unde vând falafel?

După ce ajungem, văd panoul albastru agățat cu fața la perete în fundul magazinului. Mă apropii și-l ridic cât să mă pot uita.

— El e! îi zic lui Chris. Eroul meu! Mulțumesc, ce drăguț ai fost că mi l-ai găsit!

— Dumneavoastră căutați pictura? aud în spate vocea unui băiat; mă întorc și-mi dau seama că adolescentul arab de la tejghea vorbește cu mine.

Nu-mi pare cunoscut, mi-e teamă să nu mă fi recunoscut din revistă.

— Da?

— Așteptați puțin, vă rog.

Băiatul se uită în jur cu grijă, așteaptă să plece clientul pe care-l servise și apoi se mai uită o dată în spate, să se asigure că nu-l aude nimeni de la bucătărie.

— Tocmai v-am trimis un mail, dar nu mi-ați răspuns. Am citit anunțul de pe Craigslist din secțiunea *bărbați pentru bărbați*, despre panoul mângălit de-un copil și v-am scris că l-a găsit tata săptămâna trecută și l-a adus aici, să acopere cu el gaura din zid. Tata nu fură! zice puștiul mândru. S-a gândit că l-o fi aruncat cineva, l-a agățat invers pentru că albastrul se potrivește mai bine cu culoarea peretelui.

— Mi-l dați, vă rog, înapoi?

— Așteptați puțin, tocmai ce a venit tata.

În magazin intră un bărbat de vârstă mijlocie și, după ce schimbă câteva cuvinte în arabă cu fiul său, dispare în bucătărie.

— Nu vrei să vorbesc eu cu tatăl tău, ești sigur?

— Sigur, îl puteți lua, dar vă rog să nu spuneți nimic despre anunțul din secțiunea aceea, tata nu știe că sunt homosexual. Crede că am prietenă – fata unui prieten de-ai lui, ce nu știu

ei e că și ea e lesbiană. Postăm împreună anunțuri pe Craigslist și mergem la întâlniri duble, din afară pare că suntem două cupluri normale.

Ascult confesiunea neașteptată a copilului ăstaia lung și deșirat fără grai. Habar n-am de ce-mi povestește toate astea.

— Mulțumesc. Cum te cheamă?

— Mustafa, dar poți să-mi spui Muffy.

— Ești sigur că pot să-l iau așa, pur și simplu? Poate-ar fi mai bine să-l aștept pe tatăl tău să vorbesc cu el, nu-i zic nimic de Craigslist.

— Mai bine nu. Haideți, luați-l!

Chris ia pictura și înainte de a ieși, îi strecore puștiului douăzeci de dolari. Mai am doar douăzeci de dolari în afară de ăștia. Îi ia și-mi zice:

— Mulțumesc. Emily, îți stătea mai bine brunetă!

— Ce tot zici? întreabă Chris. Numele ei e Swan.

— A, nimic, îmi dădeam și eu cu părerea, răspunde Muffy și-mi face cu ochiul.

Imediat ce ieșim din magazin, Chris e cuprins de tot felul de întrebări.

— Te-a strigat cumva Emily? Și de ce a folosit timpul trecut? Vă cunoașteți?

— Nu, nu ne cunoaștem, habar n-am ce voia să zică. M-o fi confundat cu altcineva. Nu știu de ce a folosit trecutul, poate nu vorbește bine engleza, îi zic eu repede.

Dar mă simt destul de prost pentru că-l mint pe singurul tip de treabă care m-a mai și ajutat să găsesc pictura, iar dacă băiatul din magazinul cu falafel știe povestea, e o chestiune de timp până o va afla și Chris.

Luni la 10:00 dimineața opresc taxiul în față la Sotheby, la intersecția dintre York Avenue și 72nd Street, cobor cu tabloul în brațe și mă duc întins la recepția de la intrarea principală. Le spun că vreau să vorbesc cu un expert din Departamentul de Artă Contemporană.

N-am reușit să-nchid un ochi azi-noapte, am studiat tabloul din toate pozițiile în căutarea unui element caracteristic; n-am găsit nimic, dar instinctul îmi spune că e un Basquiat original. Oricum, am nevoie de confirmarea și de evaluarea unui expert, iar Google mă asigură că cele mai sigure evaluări gratuite se fac la Sotheby's.

— Ați stabilit o întâlnire? mă întreabă doamna de la recepție.

— Nu, îmi pare rău, n-am avut timp. E foarte important, îi zic.

Doamna mai studiază o dată tabloul, dă un telefon și mă trimite la etajul 7. Urc în lift, inima îmi bate cu putere și-i simt pe cei din jur cum se uită curioși și invidioși la tabloul meu. Sau poate doar mi se pare. Ies din lift, merg la altă recepție și doamna de acolo dă și ea un telefon. Aștept până când o tânără specialist junior vine la mine și mă întreabă cu ce mă poate ajuta. E înaltă, slabă și e îmbrăcată exclusiv în haine de designer.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am găsit tabloul acesta la gunoi, cred că e ceva valoros.

Femeia se uită cu dispreț la pantofii și la geanta mea scâlciată, apoi la tablou.

— Seamănă izbitor cu un Basquiat, dar cel mai probabil e-un fals. Putem să verificăm, dacă doriți. Va trebui să-l duc la departamentul special câteva minute.

Dispare, lăsând în urmă o dâră de parfum Hermes. Norocoasa naibii, cum naiba o fi căpătat postul ăsta?

După jumătate de oră se întoarce, dar mi-e imposibil să citesc ceva pe fața ei.

— Am vrea să păstrăm tabloul pentru mai multe analize. Ni l-ați mai putea lăsa câteva săptămâni? mă întreabă.

— Câteva săptămâni? Dacă se poate vinde, aș vrea să-l vând acum, am nevoie de bani.

— Din păcate, mai întâi trebuie să știm cu ce avem de-a face, abia după aceea vă putem comunica un preț estimativ.

— Bine, oftez.

— Aveți cont la noi?

— Nu.

— O să vă fac eu un cont și-o să vă dau și o chitanță. Îmi dați, vă rog, un act de identitate?

Poza din acte e groaznică, am făcut-o când aveam cu zece kilograme mai mult decât ar trebui, dar n-am ce face, sper să nu se uite nimeni prea atent. Tipa pleacă din nou și se întoarce după câteva minute cu o chitanță; adaugă repede că estimarea e temporară și că se poate schimba la finalul investigațiilor. Mă uit pe chitanță și-mi stă inima: suma este cuprinsă între 100 și 200 de mii de dolari.

Capitolul 18

Agonie și extaz

Au trecut trei săptămâni de agonie de când am lăsat tabloul la Sotheby's. Speranțele mele uriașe au fost lăsate în așteptare de tăcerea asurzitoare.

Între timp mi s-a stricat laptopul, l-am dus la un atelier de reparații unde a dispărut de parcă l-a-nghițit pământul – ca și tabloul. Viața fără internet în secolul al XXI-lea e tortură curată. Ca și când ai fi în închisoare și n-ai avea posibilitatea să ieși pe cauțiune. N-am cum să mă informez, nu am acces la Craigslist, nici la mail sau la Google, nu-mi pot căuta de lucru. Până și-n închisoare au internet, ceea ce înseamnă că la mine situația e mai gravă. Ieri am fost la atelierul de reparații, iar tipul de acolo m-a anunțat c-un zâmbet tâmp că nu-mi pot repara laptopul, dar le datorez 200 de dolari. Și că trebuie să-mi iau alt laptop. Cu ce bani?

Iar fără laptop, căutarea unui nou coleg de apartament se desfășoară ca-n Epoca de Piatră. Am lăsat câteva bilețele scrise de mână pe la diverse spălătorii, au și venit câțiva să vadă apartamentul, dar nu le-a plăcut. Unul s-a plâns că n-am televizor cu ecran plat, altul avea nevoie

de cablu TV și de HBO, altcineva voia fântână și altcuiva nu i-a plăcut priveliștea. Sau apartamentul e prea mic. Canapeaua trebuie înlocuită, la fel și patul. Dar de ce nu închiriez cu ziua? Ar trebui să zugrăvesc apartamentul. Scările sunt prea abrupte. Holul e prea murdar. Mirosul de la restaurantele indiene de jos e prea puternic. Și tot așa, am strâns un pomelnic de plângeri.

Ca să am și eu parte de-un coleg normal de apartament, am senzația c-ar trebui să mă mut.

Singura bucurie din toată agonia asta, o bucurie mică-mică și amărâtă, e că am reușit să-mi găsesc un job pe perioadă determinată la o companie financiară din centru, introduc date ca funcționar la departamentul de recuperare creanțe, deci măcar am un venit stabil. Mă duc de trei ori pe săptămână, suficient să-mi pot plăti chiria, dar nu și să uit cine sunt și ce vreau. A trebuit să-mi umflu experiența ca funcționar la bancă în Buffalo ca să reușesc să capăt postul ăsta, și am fost nevoită să insist mai puțin pe interesul meu neproductiv pentru arta contemporană. Sper să nu mi se ofere un post permanent prea curând, pentru că cine știe cum văd vreo rochie drăguță de designer într-o bună zi și, fără să-mi dau seama, mă alătur celei mai mari armate din lume – armata celor ce-și urăsc jobul!

Stau aici, în cubul meu minuscul, fără ferestre către lume, introduc date cu o viteză de 6000 de caractere pe minut și visez cu ochii deschiși cum o să mi se schimbe mie viața după ce primesc saci de bani pe tabloul meu.

În imaginația mea, am cheltuit deja tot. În varianta pesimistă, cea de 100.000 de dolari, îl iau pe Chris și plecăm să colindăm lumea: din

Islanda în Antarctica, din Franța-n Kenia și din China până-n Brazilia. O să-mi iau și-un televizor cu ecran plat, un covor nou, la naiba – redecorez tot apartamentul și-mi cumpăr o garderobă nouă. Deja am ochit fiecare lucrușor în magazine. Poate-mi iau și-un Mustang decapotabil, mi l-am dorit toată viața. Aveam o rablă în Buffalo, am vândut-o pe Craigslist când m-am mutat în New York și mi-e dor să am și eu mașină. Bineînțeles că o să-i ajut și pe ai mei cu bani, ba chiar o să-i dau și lui Chris, noul și interesantul meu prieten, bani să-și demareze unul dintre proiecte. Eu chiar cred în el. Sigur, n-o să-i spun că sunt de la mine banii, vor fi de la un investitor misterios cu suflet mare, pentru că vrea să vină să-mi spună, mândru, că a reușit!

Chris e singurul lucru bun din viața mea. Relația noastră merge foarte bine, fără drama din filme. Ne vedem de aproape o lună, încă nu m-am culcat cu el, dar lucrurile merg în direcția bună. Nu vreau să mă grăbesc. Vreau să mă descopere puțin câte puțin, cu toate ciudățeniile mele (și am ceva!), și eu pe el la fel. Deocamdată suntem ca doi cai care trag la aceeași căruță. Îmi place că ne căutam amândoi de lucru și vișăm în același timp să facem ce ne place. Cred că e cel mai în vârstă proaspăt absolvent, iar eu aș putea fi cea mai tânără posesoare a unei picturi foarte valoroase, găsite pe străzile New Yorkului. Nu ne place nici unuia ideea de a lucra printre corporatiști, am risca să ne lăsăm furați de mecanica productivității și să ne pierdem fiorul creativ.

Chris mă inspiră, îmi dă curajul de-a face ce-mi place. Mă ajută să văd lumea cu alți ochi,

cu mai mult curaj și mai independent. Are câteva idei minunate de afaceri pe net și caută investitori, iar deocamdată s-a lansat ca dezvoltator web liber-profesionist. Are o gândire dinamică și cele mai interesante idei, de exemplu s-a gândit la o afacere cu panouri solare pentru casele închiriate din East Village, sau la site-uri unde oamenii pot schimba între ei cadourile pe care nu le vor. Cea mai îndrăzneată idee este cea a unei cărți de benzi desenate sau a unui blog incendiar numit „Ucideți MBA-urile“, unde ar ține un forum în care pot intra economiștii câștigători de premii Nobel și angajații nemulțumiți să dezbată obsesia pentru obținerea MBA-urilor și pentru productivitate, care au secat corporațiile americane și angajații lor de orice urmă de inovație. Unde ar susține că s-a creat un model care împiedică manifestarea potențialului de gândire creativă a angajaților. E atât de pasionat de lucrurile astea și atât de diferit de oamenii printre care am crescut eu, în Buffalo! Și eu am avut visele mele de eliberare când am plecat de-acasă, dar alături de el reușesc să-mi văd mai clar cele mai ascunse aspirații.

E calculatoristul tocilar cu o latură sălbatică, de rocker și e întreprinzătorul capitalist uluitor, dar unul cu idei socialiste. Înțelege foarte bine ce simt ceilalți și reacționează dur ori de câte ori cineva sau ceva ar putea face vreun rău unei ființe umane. Și e un iubit minunat.

Îi ascult poveștile și cântecele inventate la picnicuri lungi și plăcute prin parcurile din Manhattan. Pentru că n-avem bani să plecăm nicăieri vara asta, am hotărât să explorăm toate parcurile din New York și să facem picnicuri în fiecare dintre ele. Până acum am bifat Tompkins

Square, Washington Square, Bryant Park și Riverside Park, lângă Universitatea Columbia, unde a învățat Chris.

E incredibil de bine să fii cu cineva cu care pot sta de vorbă ore-n șir după trei luni de singurătate și Craigslist. Vrem să știm totul unul despre altul și de câte ori vedem alte cupluri care stau pe iarbă și nu-și spun nimic sau aproape nimic ne dăm seama, prin comparație, că între noi e ceva special.

Mai am atacuri de panică din când în când, pentru că-mi aduc aminte că i-am ascuns unele lucruri. Nu i-am spus de ce era tabloul atât de important, nici că ne-ar putea schimba vara noastră de discuții și vise cu una de minuni și acțiune. Încă nu i-am spus cum mă cheamă de fapt și nu i-am povestit nici una dintre aventurile lui Emily Thompson. Într-o bună zi, am să i le spun pe toate, o să-i povestesc când o să fii sigură că nici unul dintre lucrurile astea nu-l vor face să mă iubească mai puțin. Acum mi-e teamă că aș rupe vraja. Și-mi repet întruna că sunt detalii nesemnificative, important e că ne construim castele din nisipul dragostei și vreau să mă bucur de fiecare clipă înainte să vină valul să mă mature totul. Viața mi se pare frumoasă, la îndemână, numai bună să fie trăită cu ardoare ori de câte ori stau lângă el în iarbă și ne sărutăm și ne spunem tot ce ne trece prin cap. De ce să stric acest moment?

Mâine e vineri. Sunt liberă, o să merg cu Chris la picnicul final în Central Park.

Fanny mă sună pe Skype și-mi spune că va pleca în vacanță cu soțul și cu fiica lor pentru că Marco e foarte ocupat vara asta, dar că „toate se vor aranja cum au stabilit“.

Sunt dezamăgită, mă întreb dacă Marco s-a despărțit degeaba de prietena lui, dacă Fanny va avea curajul să pună punct unei căsnicii nefericite sau va continua să-și hrănească nevoia de stabilitate dintr-o parte, și pe cea de dragoste din alta. N-a zis nimeni că e ușor să treci printr-un divorț, iar fetița, Mariona, va suferi enorm, dar care fericire e mai importantă? A mamei sau a fiicei? Grea alegere. Înțeleg de ce nu se grăbește Fanny, dar mi-aș dori să găsească curajul de a pune capăt nefericirii și de a face ceea ce-și dorește.

Mă uit la ceasul de pe calculator și-mi dau seama că e timpul să plec, ceea ce mă face și mai fericită. M-am săturat să tot tastez, m-am săturat de griul biroului și de fețele deprimare ale colegilor mei. De-abia aștept să ies la lumină și să mă întâlnesc cu Chris. Îmi iau rămas bun de la Fanny pe Skype și-mi mai verific o dată e-mailul personal înainte să plec.

Nu-mi vine să cred, am un mesaj de la Toby, mi-a răspuns la un anunț postat demult. Cred că a căutat mult și bine fete cărora le place arta. Deschid mesajul și remarc că este identic cu cel pe care mi l-a trimis prima dată, același text, aceleași poze.

Îi răspund: „Bună, Tob, Emily sunt. Se pare că mi-ai mai răspuns la un anunț. Țăsta e chiar foarte vechi. Care-ți mai e viața?”.

Îmi răspunde imediat:

„Hm, mă distrez și eu cu Craigslist-ul. Nu prea știu ce să-ți povestesc, sunt cam în ceață zilele astea – Jessica m-a dat afară, m-am mutat înapoi la ai mei în Greenwich. Mă plictisesc. Poate dacă mai las vreo 20 de femei gravide, se îndură și mă execută...”

Parc-aș trăi o telenovelă, nu? Tu ce mai faci? Ai găsit pe cineva pe Craigslist? Vrei să ne vedem la o cafea?”

Mă gândesc puțin și-i răspund: „Nu cred că e o idee bună să ne vedem. Eu sunt bine. E bine. Se întoarce roata. Am cunoscut pe cineva care-mi place“.

După ce trimit mailul, deschid poza lui Toby cu apusul. Mă uit în ochii lui frumoși, albaștri și-mi mai amintesc pentru o ultimă dată felul lui încântător de-a se prosti, gustul în materie de artă, cafeaua lui perfectă cu aromă de alune și toate lucrurile frumoase care ne-au ținut împreună. De data asta, însă nu regret nimic. Am ajuns să-l văd ca pe un dezastru fermecător, iar dezastrul trebuie ținut departe. Mă simt mai puternică și mai detașată acum. Și aș vrea să cred că n-o să mai accept niciodată atât de mult timp în preajma mea pe cineva sau ceva care nu-mi face bine.

Îi șterg pozele și mailurile, închid calculatorul și mă pregătesc să plec de la serviciu și să mă întâlnesc cu Chris. Telefonul îmi vibrează pe birou și, curioasă, răspund – când ai un job nesemnificativ, singurele telefoane pe care le primești sunt fie de la iubit, fie de la familie, fie de la șeful direct, dar pe astea le ai deja pe apelare rapidă.

— Domnișoară Emily Thompson, Irene Smith la telefon, de la Sotheby's.

— Bună, Irene, îi răspund pe un ton vesel, deși numele nu-mi spune nimic.

— Avem vești pentru dumneavoastră, ați putea veni mâine să vă întâlniți cu șeful departamentului nostru?

Are un ton aspru, serios, care mă sperie, mă gândesc că e posibil ca pictura să fi fost furată.

— S-a întâmplat ceva? o întreb îngrijorată.

— Nu, nu e nici o problemă, mă asigură Irene pe un ton plat care e oricum, numai liniștitor nu, domnul Rabner vă așteaptă mâine la 11:45.

Ziua următoare ajung la Sotheby's cu cincisprezece minute mai devreme și urc cu liftul la etajul 7. Mă întâmpină o internă cu o față mirată, cu haine și pantofi de designer spectaculoase, care îmi spune că specialistul e la masă, dar a rugat-o pe ea să mă preia. Mă strecoară în sala de conferințe și pleacă. Mă holbez la lucrările iconice ale lui Andy Warhol, Cy Twombly, Jeff Koons, Frank Stella și Ed Ruscha de pe pereți. Ce diferență uriașă între galeria Mad Box cu porcărelele lor ieftine și locul ăsta!

După un timp, se deschide ușa și intră doi bărbați, unul la vreo cincizeci de ani – șeful de departament, presupun – și unul la vreo patruzeci. Îi urmează la scurt timp o doamnă îmbrăcată cam fără gust, care cară fără îndemânare tabloul meu mare. Mă ridic de pe scaun și dăm mâna. Se dovedește că șeful departamentului e, de fapt, tipul mai tânăr, iar ceilalți doi sunt specialiști seniori.

— Domnișoară Thompson, vă rog, luați loc, îmi zice domnul Rabner după prezentările scurte, politicoase.

E un bărbat robust, chipeș, cu păr negru și costum bleumarin.

— Avem vești bune pentru dumneavoastră. Am chemat un restaurator care a îndepărtat hârtia de pe spatele picturii și am găsit o semnătură autentică și o dată, 1981, ceea ce transformă acest tablou într-o valoare. Am luat legătura cu moștenitorii artistului și am verificat registrul de lucrări pierdute pentru a ne asigura că nu

este vorba despre o lucrare furată sau declarată dispărută. Se pare că nu aparține nimănui, nu este înregistrată nicăieri. Dar se pare că ați găsit un Basquiat autentic.

Simt că se învâрте totul în jurul meu. Văd trei perechi de ochi curioși ațintiți asupra mea.

— Ne mai puteți povesti o dată cum ați intrat în posesia acestui tablou?

— L-am găsit într-un tomberon din fața unei clădiri evacuate din East Village și m-am gândit că seamănă foarte mult cu un Basquiat... mă ia gura pe dinainte, cu sinceritate.

— Și după ce l-ați recunoscut? mă întreabă și mai curios șeful departamentului.

— Am lucrat într-o galerie de artă contemporană, îi răspund. Am învățat multe despre artă, și acolo, și de una singură. Am și-o specializare secundară în artă. Am căutat pe internet toate vânzările recente ale lucrărilor lui Basquiat și am descoperit că ați mai vândut, destul de recent, un alt Basquiat necunoscut, așa că m-am gândit că m-ați putea ajuta și pe mine cu acesta.

Domnul Rabner zâmbește mulțumit.

— Da, s-a vândut foarte bine.

Întrebarea care mă roade pe mine e cât valorează. Scot chitanța cu estimarea din geantă și mă aplec peste masă, să întreb.

— Care este evaluarea finală, 100 sau 200 de mii de dolari? Pentru mine, 100.000 contează.

Domnul Rabner zâmbește din nou, de data asta chiar mai afabil.

— Îmi pare rău, aproape că uitasem acest detaliu. Pe vremurile astea, aș zice că valorează un milion și jumătate. Dacă doriți să-l vindeți, următoarea licitație e în noiembrie.

Incredibil!

— Există, cumva, posibilitatea să-l vând mai devreme?

— Lăsați-mă să dau niște telefoane. Deocamdată puteți lăsa tabloul aici, e mai sigur, cel puțin până îl asigurați.

— Sigur, ar fi foarte bine, murmur, șocată încă.

— Vă mulțumesc, domnișoară Thompson, îmi spune, și-mi dau seama că întâlnirea noastră a luat sfârșit. Acum am o ședință la care trebuie să particip, dar, dacă mai aveți întrebări, colegii mei, aici de față, vă vor răspunde cu plăcere. Vă mulțumim că ați adus tabloul la Sotheby's.

Nu mai am întrebări. Mă ridic amețită de pe scaun și mă îndrept spre ușă, când doamna mi se adresează.

— Emily, te cunosc de undeva? N-aș vrea să fiu indiscretă, dar nu ești tu noua prietenă a lui Bill Gruber? Este unul dintre cei mai buni clienți ai noștri...

— ... și prietenul meu, o întrerupe domnul Rabner.

Mă întorc și descopăr – din nou – cele trei perechi de ochi care mă fixează curioase.

— Nu sunt prietena lui, de fapt, le spun foarte atentă dintr-odată la o pată de pe pantoful stâng. Presa a transformat totul într-un circ nedorit.

— E-n regulă, te rog să-l saluți pe Bill din partea mea, îmi zice domnul Rabner zâmbind. Ne întâlneam la sală, la biciclete, dar, în ultimele luni, a fost foarte ocupat și nu l-am mai văzut. Transmite-i că îi simțim lipsa.

— Bine, am să-i transmit, mă trezesc mormăind nesigur.

Gruber m-a sunat o dată, dar m-a sunat cu număr restricționat și mi-e imposibil să dau de el, să-i transmit vreun mesaj.

Îmi iau rămas bun de la toată lumea, le mulțumesc pentru amabilitate și pentru timpul acordat, și mă îndrept rapid spre lift. De data asta, specialistă mă întâmpină zâmbitoare, mă conduce până în hol, unde îmi zice.

— La revedere, domnișoară Thompson, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Vă mulțumim că ați ales Sotheby's.

Probabil că a aflat că pictura e originală, altfel nu-mi explic cum a uitat brusc să-mi măsoare cu dispreț geanta și pantofii scâlțiați. Mă simt în al nouălea cer când ies. Nu mi-a mai rostit nimeni numele atât de respectuos. Chiar a zis Rabner că valorează un milion și jumătate de dolari? E ciudat cum, indiferent dacă ești pus în fața unui noroc sau a unui ghinion incredibil, primul impuls e să te gândești: „Nu se poate să mi se întâmple tocmai mie!“.

Dar accept că tocmai mie mi se întâmplă una ca asta până să ajung la pajiștea din fața Castelului Belvedere din Central Park. Mă hotărâsc să nu spun nimănui, nici lui Chris, nici alor mei, măcar trei luni de-acum. Nu vreau să vină toată lumea la mine cu sfaturi cum să-mi cheltuiesc banii. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convinsă că cel mai bine ar fi să-mi cumpăr un apartament mare în Manhattan, pe care să-l decorez cu lucrări de artă contemporană de ale tinerilor artiști. Ceva la primul etaj, poate, într-o clădire de cărămidă, să și stau acolo, și să-mi și pot deschide o galerie de artă. Emily Thompson Fine Art.

Chris a ajuns deja, mă așteaptă pe o pătură albastră cu o sticlă de vin rose și-un platouaș de fructe și brânzeturi așezate pe-o față de masă

în carouri. Când mă vede că mă apropii, îmi zâmbește.

— Bună, Swanie, mă întâmpină.

— Bună, iubitele, îi răspund privindu-l în ochii negri, strălucitori; mă simt mai prost ca oricând, ne știm de aproape o lună și nici măcar nu i-am spus cum mă cheamă de fapt.

Poate acum e momentul să-i spun adevărul. Veștile primite mi-au dat o stare extraordinară, viitorul pare luminos de-acum.

— Ce-ți mai face laptopul? mă întreabă. L-au reparat?

— Nu. A decedat de gripă porcină.

— Da, unele computere pot fi și poarce. Am o surpriză pentru tine, zice și scoate din rucsac un laptop micuț, nou-nouț. Promit că ăsta se va purta mai bine, în calitate de calculatorist, declar că înțeleg perfect că viața n-are sens fără computere.

Privesc mută de uimire laptopul, apoi pe Chris și nu-mi vine să cred că poate fi atât de generos și drăguț cu mine, deși nici el n-are serviciu. Generozitatea lui mă face să-mi fie și mai rușine de secretele pe care le am față de el, simt cum îmi dau lacrimile.

— Îți mulțumesc, iubitele, nu trebuia. Sunt atât de emoționată, îi zic chinuindu-mă fără succes să-mi înăbuș lacrimile, mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumesc!

Ne sărutăm și-mi oferă un pahar de rose. Iau o înghițitură din vinul sec, fructat și-l privesc pe Chris pe deasupra paharului.

— Chris, trebuie să-ți mărturisesc ceva, îi zic cu inima bătând să-mi iasă din piept. Numele meu nu este Swan Thompson, ci Emily Thompson.

Și iată cum s-a dus și „teoria încrederii în celălalt” pe care i-am ținut-o la prima noastră

întâlnire. Mă aștept să-l văd pe bună dreptate surprins, furios, dezamăgit, dar el îmi zice calm:

— Știam.

— Știi?

— După ce am găsit tabloul m-am întors la magazinul cu falafel și l-am întrebat pe puști de ce te-a strigat Emily. Așa am aflat. După aceea m-am întors acasă și-am citit tot ce-am găsit în Presă.

— Așa deci, m-ai spionat! îi zic rușinată. Tocmai tu!

Sunt surprinsă, furioasă și dezamăgită că s-a interesat pe la spate de viața mea.

— Trebuie să mărturisesc că, după ce am citit toate articolele alea, mi-a cam scăzut încrederea în tine. Mi-am cumpărat un binoclu și te-am urmărit pe întuneric aproape în fiecare seară. Voiam să știu dacă te mai vezi cu tipul ăla în-surat, Gruber sau dacă ai și-o altă viață ascunsă. Am fost gelos.

Mă bufnește râsul. Dacă ar ști el că l-am urmărit trei luni de zile din pură plictiseală!

— Și ce-a descoperit domnul Sherlock Holmes?

— Nimic. În orice caz, am și eu ceva să-ți spun.

— Ce?

— Am o soră retardată, e într-un cămin special din Bronx, iar eu sunt tutorele ei. Are 30 de ani, dar are mintea unei fete de 6 ani. O vizitez din două-n două zile. Dacă rămânem împreună va fi o povară pentru tine.

— Ba nu, Chris, nu va fi.

— Ești sigură?

— Da.

— Țasta era singurul meu secret. Gata, mai e ceva?

E momentul să-i spun tot: cum l-am întâlnit pe Gruber, scurta mea experiență ca damă de companie, cum l-am urmărit trei luni de zile și cum m-am prefăcut, la prima întâlnire, că-mi plac aceleași lucruri care știam că-i plac. E greu, mai ales partea cu dama de companie.

— Chris, care e cel mai ciudat lucru care ți s-a întâmplat vreodată? Îl întreb cu speranța că povestea lui îmi va ușura mărturisirea.

— De ce?

— Vreau să știu. O să-ți spun și eu dup-aia cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat.

Nici nu termin bine de vorbit și-mi sună telefonul. Este numărul domnului Rabner.

— Stai puțin, trebuie să răspund, e important, îi șoptesc lui Chris.

— Emily, am găsit un cumpărător pentru tabloul tău, îmi zice Rabner. Spunea că-i lipsește o lucrare mare din colecție. Îți poate semna pe loc cecul de un milion și jumătate de dolari.

— Sigur, vă mulțumesc, domnule Rabner, vă mulțumesc foarte, foarte mult, îngaim șocată.

— Încă ceva: ați vrea să lucrați la Sotheby's? Mi-ar plăcea să am o asistentă isteată ca dumneavoastră. Majoritatea doamnelor care lucrează la noi provin din familii foarte bogate, dar le lipsește cunoașterea lumii reale. Salariile de început nu sunt cine știe ce, dar nu cred că banii vor mai fi o problemă după ce vindeți tabloul. Trimiteți-mi CV-ul dumneavoastră mâine și hai-deți să mai discutăm la sfârșitul verii.

— Sigur, așa voi face. Vă mulțumesc, domnule Rabner, mulțumesc pentru telefon.

Închid telefonul nedumerită. În mod normal, aș fi sărit în sus de bucurie pentru un job la Sotheby's, dar, după ce l-am cunoscut pe Chris

și după criza financiară, nu mai sunt sigură că asta vreau. Știu, caut de lucru în disperare de trei luni, dar m-am schimbat pe parcurs. Aș prefera să-mi deschid eu o afacere, să fiu propriul meu șef, să-mi păstrez libertatea pe care am ajuns s-o apreciez atât de mult.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Chris.

— A, am primit o ofertă de job.

— Mă bucur pentru tine. Ce ofertă?

— Din partea Departamentului de Artă Contemporană de la Sotheby's.

— Minunat! O accepți?

— Nu știu, Chris. Aș avea posibilitatea să învăț multe acolo, dar, până la urmă, e o corporație ca toate celelalte. Acum, după ce te-am cunoscut pe tine, aș prefera să-mi deschid afacerea mea. Am putea lucra împreună la firma pe care vrei tu s-o înființezi. Sunt șanse să faci rost de investiția de care aveai nevoie?

— Nu, economia merge tot prost. De fapt, am mai primit chiar ieri un refuz. Dar sunt sigură că în curând se va rezolva, zice el încrezător.

Îmi amintesc de Jason, primul meu partener de pe Craigslist, care m-a dus la restaurantul tibetan și de neputința lui de-a face față succesului soției. Poate-ar fi mai bine să nu-i zic nimic lui Chris despre bani.

Chris își întinde picioarele pe pătură, ia un biscuit cu brânză și privește cerul înnorat.

— Cred că avea dreptate tipul ăla de la știri, dar o să plouă mai devreme decât a zis. N-am luat umbrelă, nu mai aveam unde s-o țin. Tu ai umbrelă?

— Din păcate, nu.

Mă sprijin de pieptul lui și privesc spre cerul neguros. Îi sunt recunoscătoare că nu m-a întrebat

nimic și nu mi-a zis nimic de Gruber, de Toby sau de Andre, nici de faptul că am pierdut sarcina. Se întunecă din ce în ce, mă tem că ne va strica ploaia picnicul. În ultimele săptămâni a plouat în fiecare seară, dar mai e până se întunecă, sper să avem timp să mâncăm și să ne bucurăm de vin. Întind niște brânză picantă de capră pe doi biscuiți, îi dau unul lui Chris și opresc unul pentru mine. Mă bucur de gust și de textura cremoasă, iau și câteva înghițituri din vinul roz, un amestec savuros de piersici, fructe de pădure și-o vagă aromă de lămâie.

— M-ai întrebat care e cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat, începe Chris. Eram în Barcelona anul trecut, făceam autostopul spre Castelul Montjuic. M-am gândit să evit traseele turistice clasice, sunt prea aglomerate și, la un moment dat, mă apropiasem destul de mult de vârf, dar m-am oprit să admir orașul de sus, priveliștea era superbă. Am simțit din dreapta mea o rafală ciudată de vânt și parcă mă-mpingea ceva în direcția aia. Rafala părea să vină dinspre o stâncă cocoțată pe marginea dealului, m-am apropiat de ea și m-am oprit. Când am ajuns acolo, am remarcat la picioarele mele o piatră pe care am simțit nevoia s-o întorc pur și simplu cu piciorul. Vântul formase un vârtej, iar piatra era chiar centrul vârtejului. Am văzut ceva sub piatră, m-am aplecat și m-am uitat – era o carte de Tarot.

— O carte de Tarot? întreb uimită. Acolo? Sunt fan Tarot, ce carte era?

— Te pricepi? Era dama de pică, împăturită în patru și în ea era băgată cartea de vizită a unui om de afaceri spaniol, proprietar de hotel, și ea împăturită în patru.

Simt prima picătură de ploaie pe mână și nu după mult timp și pe a doua, pe frunte. Nici că se putea moment mai prost să vină ploaia. Cred că și Chris a simțit picăturile, ia laptopul meu cel nou și-l bagă înapoi în rucsac.

— Și ce crezi că era? întreb.

— Magie neagră, răspunde Chris. Cred că i-a făcut cineva farmece proprietarului de hotel, în Spania dama de pică simbolizează femeia rea, pericolul, ghinionul.

— Poate să însemne și femeie brunetă, îi zic. Poate vreo brunetă care-l iubea i-a făcut farmece. Sau poate era vreun angajat de la hotel, ori vrajă de dragoste, ori vrajă de ghinion. Sunt multe posibilități. Și ce-ai făcut? îl întreb, uitând complet de ploaie și de mărturisirile pe care va trebui să i le fac.

— Nimic, le-am pus la loc unde le-am găsit. N-am vrut să mă amestec în treburile altora.

— Dar dacă i-au făcut vrăji de moarte? Eu l-aș fi sunat și l-aș fi avertizat. Dacă o fi murit?

— M-am gândit mult la asta după ce m-am întors în New York. Le-am povestit tuturor prietenilor, toți mi-au zis că ar fi trebuit să-l sun pe om, să văd dacă nu i s-o fi întâmplat ceva și dacă nu – să-l avertizez, pur și simplu. Data viitoare când ajung în Barcelona mă întorc pe deal, să văd dacă mai găsesc cartea în același loc.

— Ce mi-ar plăcea să merg cu tine în Barcelona și să-l căutam împreună pe omul ăla! Am auzit că e un oraș frumos, prietena mea stă acolo. Ne-ar putea ajuta ea să-l găsim.

Burnița se întetește, iar cerul se întuneacă tot mai mult.

— Cred că începe să plouă de-a binelea!

— Da, în câteva minute vine furtuna. Să mergem!

Ne ridicăm de pe iarbă și strângem grăbiți pătura. Primul fulger spintecă cerul și auzim un tunet puternic, urmat de ploaia care începe să cadă torențial. Chris mă ia de mână și o luăm la fugă pe pajiște prin ploaia caldă, aproape plăcută. Ajungem la bucla unde oamenii își văd în continuare de alergare în hainele de sală, fără grija ploii. Un tip pe monociclu, aproape ireal, trece șuierând pe lângă noi; ne oprim să-i facem loc unui tătic care aleargă imperturbabil cu căruciorul, iar în spatele lui – un domn cu părul alb, cu o figură blândă, poate bunicul cuiva, își continuă jogging-ul zâmbindu-ne și nouă, și celorlalți oameni pe care i-a prins ploaia în parc. E o simplă ploaie de vară, dacă ei nu se tem de ea, eu de ce m-aș teme?

— Știi ceva, îi zic lui Chris după ce trecem de buclă și ne oprim din alergat, hai să mergem la Barcelona luna viitoare, să vedem care era treaba cu omul ăla. N-ar fi grozav să ne luăm vacanță, iubiture?

Chris se oprește și mă privește ca și când mi-aș fi pierdut mințile-n furtună.

— Ar fi frumos, dar cu ce bani?

— Plătesc eu.

— Foarte drăguț din partea ta, dar nu pot să accept.

— De ce?

— Pentru că eu sunt bărbatul, mă mândresc cu asta.

— Dar tu mi-ai luat laptopul, îi zic, lasă-mă să fac și eu ceva drăguț pentru tine.

— De când îți permiți tu așa ceva? întreabă Chris intrigat. Sau vrei să plătești cu cardul de credit, în speranța slujbei de la Sotheby's? N-ai nevoie de datorii, nu știi că datoriile te fac sclavul

serviciului? Acum două sute de ani nu-i înlanțuiau decât pe negri, azi toți trăim în lanțuri, indiferent de rasă, nu diferă decât lanțurile, că scopul e același: profituri obscene și control total.

Arată adorabil cu ploaia mângâindu-i fața și părul, mă aplec și-i ling o picătură de ploaie de pe obraz și-i dau o sărutare udă. Pornim din nou grăbiți prin ploaie.

— Putem să ne subînchiriem amândoi apartamentele în august, ca să avem cu ce plăti avionul. Iar de restul mă ocup eu, promit că nu mă împrumut. E secretul meu. O să ți-l povestesc, mai am și altele de povestit, când ajungem la adăpost, îi zic, dornică să-i spun tot adevărul.

Ne plimbăm în continuare de mână prin ploaia torențială, uzi leoarcă, spre ieșirea din East 72nd Street. Nici o furtună de vară nu mi s-a părut mai grozavă, suntem uzi, ne picură apă de pe obraji, din păr, din haine, din pantofi, dar ne zâmbim cu răsuflarea tăiată după sprintul de mai devreme. Câte posibilități ni se deschid! O să mergem în Barcelona, o să mă văd cu Fanny, o să am parte de prima mea vară în Europa și-o să-i dezvălui misterul lui Chris. Iar când mă-ntorc, poate o să accept jobul la Sotheby's să capăt ceva experiență înainte de a-mi deschide propria afacere. Mă mai gândesc, n-am de ce să mă grăbesc. Ceea ce contează cu adevărat e că, pentru prima oară în viață, simt că viața e frumoasă și are multe de oferit. Poate că nu va dura, dar deocamdată a răsărit soarele și pe strada mea. O să înțeleagă și Chris, vom începe o viață nouă. E un tip atât de bun, nici nu-mi vine să cred că ne-am cunoscut pe Craigslist!

Mă aflu în aeroportul JFK, mă uit la maldărul de reviste din raft după ceva ușor de citit în

avion. Prima mea călătorie în afara Statelor Unite mă umple de entuziasm. Chris îmi întinde un exemplar din *Hip Crowd* și-mi zâmbește:

— Uite, o vrei?

Deschid la întâmplare revista și văd o poză mare cu Bill Gruber în living, cu titlul: „Viața lui Bill Gruber după divorț și după succesul filmului“. Se pare că filmului i-a priit publicitatea pe care a iscat-o tot scandalul, pentru că i-a adus cele mai mari încasări de până acum. Bill zâmbește la aparat, în blugi și-n cămașă neagră, și e așezat în fața Basquiat-ului meu. Incredibil! Deci el era cumpărătorul secret!

— Nu, nu-mi trebuie, îi zic lui Chris prefăcându-mă bosumflată, mi-a ajuns! și pun revista la loc în raft.

Încă nu i-am spus nimic lui Chris de bani, nici de Basquiat. O să-i povestesc într-o bună zi, după ce ne vom fi cunoscut mai bine. Din afară, viața mea nu pare să se fi schimbat. Eu sunt milionara săracă. Mi-am subînchiriat apartamentul luna asta cât sunt plecată, deși evident n-am nevoie de bani. Am găsit pe Craigslist un tip care avea nevoie de-o locuință temporară, pentru că își renova apartamentul din Brooklyn.

Se aude anunțul de îmbarcare, e timpul să plecăm. Mă bucur că Bill Gruber a reușit până la urmă să găsească lucrarea importantă care-i lipsea din colecție. Și unde – tocmai la mine! Cine-ar fi crezut?

Chris mă ia de mână și pășim grăbit unul lângă altul, spre avion. Viitorul ne surâde.

Mulțumiri

Prietenei și sfătuitoarei mele în ale artei, Madalina Lazen, care mi-a dat ideea de a scrie o carte despre Craigslist și care m-a ajutat să recreez atmosfera din jurul clădirii din East Village unde a locuit cândva.

Prietenului meu drag Andrew Skewes, primul și cel mai vechi suporter al meu din New York.

Iubitei mele familii care m-a susținut și mă susține în continuare: Despina, Dinu, Darie, Adina, Maia și Vlad.

Vreau să le mulțumesc tuturor prietenilor și oamenilor care au crezut în mine și au avut răbdarea de a-mi citi încercările. Tuturor celor care mi-au împărtășit impresiile lor, mi-au dat idei sau m-au ajutat să continui: Monique Raphael High, Mariana Dascalache, Mary Grey James, Deborah Warren, Alyssa Smith, Kathy Seal, Angela Gold, Mihai Sănduleanu, Jay Weiss, Marly Russoff, Alex Rodriguez, Angela Puia, Mihai Constantin – încă îmi pare rău că am pierdut tabloul de la tine, dar ce idee mi-a dat! – și tuturor celorlalți prieteni ai mei care m-au inspirat, dar m-au rugat să nu le dezvălui identitatea.

Și ultimul, dar nu în ultimul rând – aș vrea să-i mulțumesc lui Craig Newmark pentru că a creat Craigslist.

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut:

Katie Fforde – *Se poartă nunțile*
Rajaa al-Sanea – *Fetele din Riad*
Cathy Kelly – *Lecții de iubire*
Catherine Alliott – *Viața secretă a lui Evie Hamilton*
Cathy Kelly – *Cineva ca tine*
Allison Pearson – *Cred că te iubesc*
Katie Fforde – *Cu dragostea la control*
Candace Bushnell – *Clubul de pe 5th Avenue*
Anne Fortier – *Julieta*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu Minnie*
Sheila O’Flanagan – *Nunta lui Isobel*
Dorothy Koomson – *Fetele de înghețată*
Candace Bushnell – *În jungla orașului*
Lauren Weisberger – *Noaptea trecută la Chateau
Marmont*
Candace Bushnell – *Jurnalele lui Carrie*
Helen Fielding – *Celebritate pentru o cauză nobilă*
Leonie Fox – *Clubul privat*
Candace Bushnell – *Vara în New York*
Alexandra Ares – *Viața mea pe net*

în pregătire:

Sophie Kinsella – *Am numărul tău*

www.polirom.ro

Redactor: Delia Ungureanu
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Daniel Scurtu

Bun de tipar: februarie 2012. Apărut: 2012
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

